

MĂRTURIILE UNUI VECHI SOLDAT

CĂTRE CAMARAZII LUI

Anul VIII - 1902/1903

de

GEORG von VIEBAHN

General-locotenent împărătesc prusac, în rezervă

BERLIN N. 1903

Societatea Evanghelică Germană
de cărți și tractate

Ackerstrasse 142

CUPRINSUL

TITLUL	CITATUL	CONȚINUTUL
1. Păstor și ulan	Psalmul 86,11	Calea adevărului este întotdeauna calea binecuvântării.
2. Fără preț de răscumpărare! Din har! Gratis!	Isaia 55,1	Mântuirea lui Dumnezeu este fără preț de răscumpărare pentru toți cei care cred din inimă.
3. Împietrit	Isaia 55,6	Există o judecată a împietririi, care îi amenință pe aceia care s-au împotrivit în mod conștient harului lui Dumnezeu.
4. N-am furat încă niciodată	1 Corinteni 6,9-10	Oricine se pocăiește cu sinceritate, trebuie să restituie bunul câștigat pe nedrept.
5. Vreau să te întreb despre sufletul tău	Psalmul 142,4	Astăzi este vremea să te interesezi cu seriozitate de mântuirea sufletului tău. Majoritatea oamenilor doresc ca abia în fața sicriului lor să se vorbească despre mântuirea sufletului lor. Dar atunci este prea târziu.
6. Ce citești?	Proverbe 4,23	Despre primejdia cărților și a revistelor care duc în inimi pofta păcatului și necredința și despre roadele rele care cresc în inima omului din asemenea scieri.
7. Ce te costă religia ta?	2 Corinteni 5,15	Creștinismul adevărat nu constă într-o mărturisire cu vorbe și nici în servicii divine exterioare, ci în predarea lui Isus a inimii și a vieții. Un asemenea creștinism poate să sufere pentru Isus.
8. La poarta veșniciei	Proverbe 8,35	Așa cum oamenii muribunzi sunt amăgiți asupra apropiatului lor sfârșit și sunt lăsați, mințindu-i, să se ducă în veșnica pierzare, tot așa se amăgesc și majoritatea oamenilor care stau în jurul mormintelor celor decedați, în privința a ceea ce are Dumnezeu să le spună.
9. Oameni înșelați	2 Timotei 3,5	Câte un escroc evlavios îi înșală pe oameni; dar mult mai numeroși sunt cei care se înșală singuri, în timp ce cred că pot să-l satisfacă pe Dumnezeu cu câteva sentimente și înduioșări evlavioase.

10. Cererea de grațiere	Ieremia 17,9	Despre deosebirea dintre pocăința falsă și cea adevărată.
11. Ești un copil al lui Dumnezeu?	1 Ioan 2,15	Cine are un drept dumnezeiesc de a se numi un copil al lui Dumnezeu?
12. Marele Străin	Isaia 9,6	Ce a însemnat pentru Domnul să vină din slava Sa aici jos, în josnicia lumii păcătoase
13. Marea amnistie	1 Samuel 11,13	Desăvârșirea harului oferit în Hristos păcătosului vinovat.
14. Numai o singură dată	Luca 13,8	Tu nu știi cât timp mai stă deschisă pentru tine ușa harului. Folosește timpul.
15. Am mizat totul pe o singură carte	1 Timotei 6,12	Despre paguba de neînlocuit de a pierde sufletul și despre câștigul de nespus de a-L câștiga pe Isus.
16. Mersul trenurilor	Psalmul 90,10	Despre zborul grăbit al timpului, care ne poartă spre veșnicie și despre drumul bun în patrie.
17. Ultimul cuvânt	Ioan 19,30	La majoritatea oamenilor moartea poartă aceleași caracteristici ca și viața.
18. De unde vine suferința?	Plângerile lui Ieremia 3,39-40	Păcatul face viața oamenilor pustie, goală și întunecată. Dar Isus face viața luminoasă și plină de pace.
19. Capitulat	Isaia 45,23-24	Cum poate Dumnezeu să smerească în țărână în fața dragostei lui Isus, un păcătos neînduplecat și împotrivor.
20. De trei ori salvat	Zaharia 3,2	Despre triumful harului, care a mântuit deplin o viață pierdută.
21. Zadarnic însănătoșit	Isaia 38,5	Ce are Dumnezeu de spus oamenilor prin boală.
22. Vestonul azuriu	Luca 19,5	Cum este suficient un cuvânt al lui Dumnezeu, pentru a transforma o viață înstrăinată de Dumnezeu.
23. Sabia lui Damocles	1 Samuel 20,3	Cum moartea este aproape de toți oamenii în orice ceas.
24. Mort, dar încă neîngropat	Efeseni 2,1-2	Despre oamenii morți duhovnicește.
25. De ce strâmtorare?	Isaia 26,16	Despre desăvârșirea căilor strâmtorii lui

		Dumnezeu, prin care El prelucrează inimile dure ale oamenilor ca și cu un brăzdar.
26. Experimentat	1 Corinteni 4,20	Un creștin adevărat posedă o fericire indestructibilă, care nu-i poate fi zdrobită nici prin moarte, nici prin batjocurile necredincioșilor.
27. Septicemia	Romani 8,7-8	Înstrăinarea de Dumnezeu, pe care omul o are în inimă din fire, este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.
28. Răscumpărat prin sânge	Evrei 12,24	Un creștin răscumpărat este legat cu legături indestructibile de Isus, care l-a iubit întâi.
29. Certitudine	Ioan 5,28-29	Cum creația este plină de pilde despre certitudinea învierii.
30. Ultimul strigăt	Ioel 2,32	Oricine cheamă Numele Domnului va fi mântuit.
31. Moneda de aur care arde	Psalmul 32,3 și 5	Despre păcatele care ard pe conștiință, pentru că nu vrem să le mărturisim.
32. Prima și ultima rugăciune	Faptele Apostolilor 9,11	Deosebirea dintre rugăciunile învățate și rugăciunile inimii.
33. Există o iertare prezentă, sigură a păcatelor?	1 Ioan 5,13	Oricât de profund vinovat ar fi un om, Dumnezeu îl cheamă pentru a primi o iertare veșnic valabilă și sigură a întregii vini, acum în acest timp.
34. Moștenirea ta este reglementată?	Apocalipsa 20,13	Majoritatea oamenilor își pun în ordine, ce-i drept, moștenirea lor în averea pământească, dar nu vina păcatului lor
35. Care este idolul tău?	2 Corinteni 4,3-4	Despre idolii cei mulți, cărora le slujesc creștinii
36. Unde este templul tău?	Ioan 4,24	Dumnezeu caută închinători, care să I se închine în duh și adevăr.
37. Visul ulanului	Romani 3,10-12	Nu orice vis este amăgire.
38. Experiențe cu credințioșii lui Dumnezeu	Psalmul 103,4	Minunile lui Dumnezeu în modul de viață al credincioșilor.
39. Mesageri	Apocalipsa 3,20	Dumnezeu îi folosește pe oamenii cei mai

surprinzători		ciudați și evenimentele ce le mai ciudate pentru a mântui suflete.
40. Ce înseamnă să crezi?	Evrei 11,6	Deosebirea dintre credința cu capul și credința inimii.
41. Crescut pentru închisoare	Galateni 6,7	Ce seamănă omul, aceea va și secera.
42. Lanțurile păcatului	Plângerile lui Ieremia 3,39	Despre puterea lui satan, cu care el îi ține pe oameni tare sub autoritatea lui.
43. Marea eroare de calcul	Psalmul 94,8-9	În planurile lor oamenii îl exclud pe Dumnezeu din calculul lor.
44. De ce ai ascuns lucrul acesta?	Ezechiel 3,18-19	Adepții loiali nu ascund adevărul lui Dumnezeu de teama oamenilor.
45. Îl cunoști pe Tatăl?	1 Ioan 2,13	Ce înseamnă să recunoști dragostea de Tată a lui Dumnezeu.
46. Există vrăjitori?	Levitic 19,31	Este păcat să te interesezi de viitor la ghicitori. Toți ghicitorii îi slujesc lui satan.
47. Este Dumnezeu mare?	Isaia 57,15	Despre nemărginirea lui Dumnezeu, care s-a descoperit în creație.
48. Despre navigația aeriană	Isaia 58,14	Orice ar putea omul să întreprindă sau să inventeze, el rămâne dependent de Dumnezeu.
49. Crudul adevăr	2 Tesaloniceni 2,10-12	Pentru păcătos este un adevăr crud că este pierdut. Diavolul vrea să-l amăgească în privința acestui adevăr. Dar Dumnezeu i-l arată, ca să fie mântuit.
50. Citește aici un trecut, un prezent și un viitor	Isaia 8,19	Cuvântul lui Dumnezeu îi spune omului întregul adevăr despre viața lui și viitorul lui. Nu aștepta alte descoperiri, ci smerește-te înaintea Cuvântului lui Dumnezeu.
51. Ierți?	Matei 6,15	Pentru oameni de neîmpăcat, Dumnezeu n-are iertare.
52. Cine trebuie să facă primul pas?	Matei 5,24-25	Nu întreba cine poartă vina în vrajbă, ci grăbește-te să cauți împăcare.
53. Singur cu Dumnezeu	Psalmul 85,8	Cum îi conduce Dumnezeu pe oameni în împrejurări deosebite, ca ei să asculte de glasul Lui și cum copiii lui Dumnezeu au voie să vorbească cu Tatăl lor.

Nr. 1

PĂSTOR ȘI ULAN

„Învăță-mă căile Tale, Doamne! Eu voi umbla în adevărul Tău. Fă-mi inima să se teamă de Numele Tău!” (Psalmul 86,11)

Un tânăr creștin se afla pe drum ca recrut spre Strasbourg, în Alsacia, unde trebuia să slujească trei ani la ulanii galbeni. (Regimentul de ulani nr.15 stătea pe vremuri acolo în garnizoană.) Pe drum, unul dintre ceilalți recruți l-a întrebat de meseria lui. Când acesta a auzit că era păstor, a spus: „N-ai voie să spui așa ceva, altfel la orice lucru mărunț se va spune: „Prostul de cioban, neajutorat ca oile lui!” Cu asemenea cuvinte și altele căuta noul camarad să-l momească la minciună pe păstorul-recrut. El n-a bănuț ce lupte serioase i-a pregătit tânărului creștin, care auzea mereu o voce în lăuntru lui: „Rămâi la adevăr!”

Într-o astfel de sciziune lăuntrică a ajuns la Strasbourg. Toți recruții au fost așezați în formație, ofițerii și sergenții-majori au venit și i-au trecut în revistă pe noii veniți. Pentru a-i da fiecărui escadron croitorul, șelarul și conțopistul lui, fiecare a fost întrebat de profesia lui. Abia acum a început de-a binelea lupta pentru păstorul nostru; cu cât se apropia sergentul-major însărcinat, cu atât mai repede îi bătea inima. Acum stă în fața lui cu întrebarea: „Ce sunteți?” Au survenit câteva secunde de liniște. „Ei, ce este el?” a răsunit pentru a doua oară în urechea prietenului nostru și curând a răsunit înapoi: „Păstor!” Acum a spus-o, fie ce-o fi; dar un lucru a simțit: că pacea lui Dumnezeu i-a străbătut din nou inima. Pe când adâncit în sine tocmai mulțumea Domnului în tăcere pentru această primă victorie, sergentul-major a venit înapoi și a întrebat încă o dată: „Păstor sunteți?” – „Da, domnule sergent-major!” La aceasta, superiorul a răspuns: „Anunțați-vă mai târziu la escadronul 4; aș vrea să vă am!” Dar de ce avea sergentul-major un asemenea interes pentru prostul nostru păstor? Avea să dureze mult până să obțină o lămurire asupra acestui lucru. În slujbă îi mergea bine și uneori observa că putea savura o prioritate față de alții; de ce? Aceasta n-o știa. N-a durat mult și a devenit conțopist de escadron; curând după aceea, caporal. Se bucura de bunăvoința superiorului său, profeția de odinioară a camaradului său nu s-a împlinit.

Într-o zi, puțin înainte de retragerea lui, s-a iscat o furtună. Diferiți subofițeri și doamna sergent-major erau în birou și vorbeau despre vreme. Ca păstor, caporalul nostru putea să comunice cu destulă siguranță desfășurarea vremii. Deodată doamna a spus: „Desfășurarea unei furtuni poate s-o comunice exact și soțul meu; el știe lucrul acesta din profesiunea lui de mai înainte.” – „Dar ce a fost domnul sergent-major înainte?” – „Soțul meu a fost păstor.” Acum, enigma a fost brusc dezlegată. Atunci păstorul nostru s-a retras în tăcere pentru a mulțumi credinciosului său Dumnezeu, care l-a păzit atunci de minciună și prin aceasta a dat o înfățișare așa de prietenoasă anilor de soldat.

Pentru că Domnul are plăcere pentru adevăr, un creștin trebuie mereu să spună adevărul. Există situații dificile în viața de soldat, dar niciodată – niciodată nu are voie să treacă un cuvânt neadevărat peste buzele unui copil al lui Dumnezeu. Fă ca toate cuvintele tale să fie: da, da – nu, nu - indiferent care ar fi consecința! Cine umblă astfel în adevăr, face cinste Domnului și cu siguranță va fi stimat și de superiori și de camarazi și va privi cândva înapoi cu bucurie la perioada serviciului.¹

Lumea, care are o părere indulgentă asupra neadevărurilor alor ei, este foarte atentă la credincioși, dacă spun în toate adevărul - **ea are dreptate.**

Trăim într-o lume a minciunii, căci satan, tatăl minciunii, este stăpânul lumii. Câți copii, deja înainte să ajungă la școală, n-au mințit acasă de atâtea ori, încât nu mai roșesc? Cum a fost în

---

¹ Pentru adevărul celor de mai sus garantează domnul H. D. din B.

cazul tău? De câte ori nu se mint copiii reciproc la școală și pe dascălii lor, fie ca să pară favorabil, pentru a scăpa de o pedeapsă, fie că vor să fie văzuți într-o lumină bună. Unul simulează slăbiciune trupească pentru că nu și-a făcut temele, iar celălalt minte că ceasul de acasă nu merge bine, pentru că a întârziat. Astfel merge viața mai departe între meșter și ucenic, în familii, în afacere, în serviciu, în societate. Este prea mult spus dacă afirmăm că există puține căsnicii în care bărbatul și femeia își spun mereu adevărul în toate lucrurile? Ah, din păcate așa este.

Lumea face o deosebire între minciunile de politețe, minciunile în afaceri, minciunile de nevoie și celelalte minciuni; dar **Dumnezeu nu cunoaște o asemenea deosebire!** Orice om este răspunzător pentru tot ce face – o conștiință care-i permite să mintă din considerentul afacerii, al serviciului sau din teamă de pedeapsă, îi permite și să-și mintă părinții, nevasta sau copiii.

O misionară care a fost mult timp în China, a spus de curând că există o deosebire esențială între China și Germania, că în China nimeni nu găsește necesar să-și voaleze minciuna și nimeni nu se rușinează de minciună; fiecare știe că este mințit de toți. La noi se știe că minciuna este păcat; Cuvântul lui Dumnezeu a dat naștere în conștiință la efectul de a ne rușina de păcat; de aceea ascundem minciunile. Ce frumos este când auzim despre un bărbat: „Poți să-l crezi necondiționat; ce spune este adevărat!” Aceasta este adevărata onoare a unui om, că te poți baza pe cuvântul lui. **Cum este la tine?** Unii credincioși trec la început prin mari dificultăți din cauza sincerității lor, dar în majoritatea cazurilor găsesc curând după aceea, ca acel păstor, multe motive să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru că i-a păzit de minciună.

Despre un creștin adevărat lumea trebuie să știe, că în nici o împrejurare nu se lasă înduplecat la o minciună. Acum mai mulți ani, un contabil era angajat la o bancă. El a refuzat să îndeplinească dorința șefului său direct, care a cerut de la el o înregistrare falsă. A fost amenințat cu concedierea și i-a dat o lună timp de gândire. El avea nevastă și copii; n-a fost ușor pentru el să-i împărtășească soției lui că-și va pierde postul excelent; dar a rămas neclintit și s-a încrezut în Dumnezeul lui, că-l va trece sigur prin aceasta. În realitate a fost concediat – dar în decursul unui an a primit postul fostului său șef, care îi făcuse această nedreptate; acesta fusese descoperit cu minciuna lui și și-a pierdut postul. Nu întotdeauna merge așa; unii trebuie să stea mult timp sub nor, dar în cele din urmă Dumnezeu va face ca loialitatea lor să-și găsească răsplata. Încercările la care este supusă credința, de multe ori nu sunt ușoare – ele nu vor fi victorioase decât prin veghere și rugăciune. Ispitirile la minciună îi înconjoară din toate părțile și pe creștinii credincioși. **Vegheați și rugați-vă!** Toți au nevoie de avertizarea: „De aceea, lăsați-vă de minciună: Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora.” (Efeseni 4,25 textual).

Ce deosebire uriașă între un om care spune: „Ce Îi place lui Dumnezeu?” și un altul care spune: „Ce este avantajos de spus sau de făcut?”! Cine se teme și Îl cinstește mai mult pe Dumnezeul prezent, sfânt, decât pe oameni, se teme de minciună. Un asemenea om află în mijlocul greutăților lui, că Dumnezeu răspunde neapărat credinței; El procedează întotdeauna după Cuvântul Său: **„Facă-ți-se după credința ta!”** Pentru a avea parte de aceasta, condiția este: sinceritate înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Adevărata venerație înaintea Dumnezeului atotștiutor și prezent, care este **un Dumnezeu al adevărului**, dă naștere la sinceritate.

Nici acel păstor, care a devenit ulan, nici acel contabil n-ar fi putut rezista victorioși ispitei, dacă nu L-ar fi cunoscut pe Dumnezeu ca pe Tatăl lor și pe ei înșiși ca pe copii mult iubiți. Ei erau creștini, erau spălați și împăcați prin sângele Mielului. Care este situația ta? Poate că încă nu poți să spui: „Îl cunosc pe Dumnezeu ca Tatăl meu”, atunci cercetează-te, dacă te interesează în primul rând ce Îi place Dumnezeului atotputernic sau dacă te preocupă ce le place oamenilor! Te temi mai mult de oameni sau de Dumnezeul sfânt, prezent? Ești sincer în cuvintele tale, în scrisori, în expresiile feței, în priviri?

Cred că vei găsi multe lucruri în viața ta care sunt neadevărate sau nu complet adevărate. Întoarce-te la Dumnezeu cu mărturisirea smerită a vinei tale! **Rupe cu orice minciună!** Problema este serioasă, căci este scris: „Îți pierzi pe cei mincinoși” (Psalmul 5,6). Despre cetatea slavei lui Dumnezeu se spune: „Afară sunt ... și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună” (Apocalipsa 22,15). Dar este o opinie înșelătoare că ar ajunge să te eliberezi de minciună pentru a intra în slava lui Dumnezeu. Nu, acesta este numai unul dintre feluritele domenii în care starea păcătosului pierdut, firea stricată a omului iese la lumina zilei. **Toți oamenii au nevoie de o spălare deplină în sângele lui Isus, de o viață nouă din Dumnezeu; toți trebuie să se întoarcă de la întuneric la lumină!** La aceasta cheamă Dumnezeu! Măinile Lui de har sunt întinse; cine vine la Isus cu pocăință și credință, primește iertare deplină și viața veșnică.

Nr. 2

FĂRĂ PREȚ DE RĂSCUMPĂRARE! DIN HAR! GRATIS!

„Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55,1)

Majoritatea oamenilor tineri trăiesc așa, că-și îndeplinesc obligațiile zilnice, unul zelos, cu toată conștiinciozitatea, celălalt tocmai cât trebuie, câte unul chiar neglijent – apoi urmează cărciuma, discuțiile zilnice, ziarele.

Aceasta a fost și viața funcționarului judecătoresc X. din Berlin, care nu s-a gândit niciodată că și lui i-a fost dat să moară o singură dată și apoi vine judecata. Într-o zi s-a îmbolnăvit grav, a trebuit să-și pună deoparte actele și procesele și în loc să șadă în cafenele și într-un anturaj vesel, zăcea într-o cameră, cu febră arzătoare. Unul dintre prietenii lui, un medic, venea sânguinos, dar după câteva zile clătina îngândurat din cap. Despre moarte n-a spus nimic; chiar și mai puțin a spus că ar fi vremea pentru bolnav să-și facă testamentul. Amândoi doar făceau parte dintre înțelepții acestei lumi, care cred că sunt mult superiori față de Biblie. Dumnezeu și veșnicia? Ce om cult se mai ocupă de asemenea lucruri? Astfel de oameni sunt, cum spune Scriptura: „străini de viața din Dumnezeu, neavând nici o nădejde și fără Dumnezeu în lume”. Deoarece era curent la fereastra lângă care zăcea bolnavul, medicul a pus să se mute patul în colț, lipit de o ușă în spatele căreia locuia un croitor cu familia lui. Acest tată devotat își examina într-o zi fiul, dacă și-a învățat cântarea pentru ora de religie. Pentru că băiatul n-o știa cum trebuie, a fost trimis cu cartea lui de cântece bisericești în colțul odăii, chiar lângă ușa în spatele căreia era patul bolnavului. Astfel a auzit bolnavul cum băiatul relua iar și iar rândurile:

Azi trăiești, azi să te-ntorci la El,
Că mâine poate fi altfel.
Cine-i azi sănătos de tot,
Mâine-i bolnav, poate chiar mort.
Dac-așa, făr' căință vei muri.
Trup și suflet se vor prăpădi.

Bolnavul a auzit-o și i-a mers adânc la inimă. Când medicul a venit din nou și a întrebat: „Cum merge, ce faci?” bolnavul l-a privit cu ochi largi, ficși și a spus: **„Azi trăiești, astăzi să te-ntorci la El!”**. Doctorul credea că bolnavul aiurea, deoarece nu se lăsa abătut de la acele cuvinte; a devenit neliniștit pentru el, i se părea a fi o chemare dintr-o altă lume. Când a plecat,

cuvintele: „Azi trăiești, astăzi să te-ntorci la El” l-au însoțit la bodegă, la masa de joc; n-a scăpat de ele. A început să-și vadă păcatele și veșnicia. În chinul lui sufletesc l-a vizitat pe predicatorul B., un bărbat credincios. Prin acesta a învățat să creadă că Isus este Mielul lui Dumnezeu, care a purtat și păcatele lui. El l-a găsit pe Mântuitorul și chiar și bolnavul s-a însănătoșit; nu numai trupul lui s-a însănătoșit, ci și sufletul lui prin credința în Acela care a purtat pedeapsa noastră, ca să avem pace.

Ce providență a lui Dumnezeu! Acești doi bărbați n-au făcut nimic pentru a-I fi plăcuți lui Dumnezeu – doar suntem toți incapabili din fire -, dar harul s-a pornit să-i caute pe cei doi. Ei nu s-au interesat de Dumnezeu, dar Dumnezeu s-a interesat de ei; Dumnezeu a dorit să-i mântuiască și să-i binecuvânteze. Oamenii cred întotdeauna că ar trebui să-I aducă ceva lui Dumnezeu, înainte ca Dumnezeu să-i poată privi în har, că Dumnezeu ar cere sacrificii, daruri, fapte sau cel puțin îndeplinirea obligațiilor religioase. Dar Dumnezeu S-a **revelat** atât în creație, ca și prin Fiul Său iubit, Isus Hristos, **ca Acela care dă tuturor totul**. El ți-a dat ție viața, trupul, dragostea și îngrijirea părinților tăi, mădulare și minte sănătoase, pâinea ta zilnică în fiecare zi. El te-a cunoscut, a știut că ești o făptură omenească, sărmană, slabă și a știut că nu poți să-I aduci nimic decât multele tale păcate, marea ta vină, inima ta rea. Dar Isus a venit pentru a lua asupra Lui toată această povară; El a dezvăluit neamului omenesc pierdut inima de Tată a lui Dumnezeu, îndurarea salvatoare; El a deschis ochii orbi ai păcătoșilor orbi, îngâmfați, oriunde s-au plecat implorând înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu este singurul mare dător care vrea să-ți dea viața veșnică fără plată, gratis și fără preț de răscumpărare. Dar firește, El poruncește tuturor oamenilor să **se pocăiască toți, pretutindeni**, adică să se întoarcă la Dumnezeu; ei trebuie să caute har ca niște vinovați, ca să primească marele dar, viața veșnică. **Toți oamenii de pretutindeni trebuie să se pocăiască, dacă vor să primească acest dar al lui Dumnezeu. Nimeni nu este exceptat!** Nu este așa, că unii oameni au nevoie de întoarcerea la Dumnezeu, alții nu și alții mai puțin. Cu toate că există o deosebire între oameni, privind mărimea vinii, ei stau totuși înaintea lui Dumnezeu ca necurați, păcătoși, morți în greșelile și păcatele lor. Poate că tu încă nu vezi aceasta, poate găsești că încă ai fi un om foarte bun. Dar cândva vei putea vedea că Dumnezeu te iubește! și cândva vei auzi că Dumnezeu poruncește tuturor, fie învățați sau neînvățați, bogați sau săraci, de vază sau de rând, respectabili sau imorali – Dumnezeu poruncește tuturor de pretutindeni să **se pocăiască!** Aceasta nu înseamnă cumva a se căi de unele fapte rele, **ci să se întoarcă de tot la Dumnezeu, la Isus! Pretutindeni:** în toate popoarele, din toate religiile pământului, de toate vârstele, din toate profesiile! Printre soldați și negustori, funcționari și marinari, fabricanți și muncitori, părinți și copii – pentru toți nu este altă cale decât să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință! Te-ai întors la Dumnezeu? Dumnezeu te anunță și **de ce** trebuie să te întorci: „Pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți.” (Faptele Apostolilor 17,31.) Dumnezeu a hotărât o zi a judecății și aceasta se apropie repede! Acest cuvânt a fost spus odinioară înțelepților din Atena prin gura lui Pavel.

Berlinul a fost adesea numit în glumă „Spree-Athen”, pentru că și în Berlin sunt înțelepciune omenească așa de înaltă, cultură și artă și pentru că și acestor oameni din Berlin li se potrivește cuvântul Bibliei: „Căci toți atenienii și străinii care stăteau în Atena, nu-și petreceau timpul cu nimic altceva, decât să spună sau să asculte ceva nou.” (Faptele Apostolilor 17,21 textual.) Totuși, acest cuvânt se potrivește și pentru mulți alți oameni ai zilelor noastre, nu numai pentru cei din Berlin. Noi toți suntem în primejdie să dăm atenție mai mult la noutățile zilei, decât la Cuvântul lui Dumnezeu. Dar ce grav, pentru unii oameni nu se apropie repede numai ziua judecății, se apropie ziua hotărâtă de mult de Dumnezeu, sfârșitul acestui timp, judecata serioasă a lui Dumnezeu. Atunci, Cel pe care odinioară păcătoșii nelegiuți L-au batjocorit și L-au atârnat

pe lemnul blestemat, Isus Hristos, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți, va judeca cu dreptate nenumărate cete care au nesocotit harul lui Dumnezeu.

În fața Lui se vor înfățișa atât înțelepții din Atena, care l-au disprețuit pe Pavel cu batjocură și ironie, ca și cei care resping astăzi mesajul lui Dumnezeu, pentru că sunt mulțumiți de ei înșiși sau pentru că vor să slujească păcatului – toți vor sta acolo tremurând și pierind de spaimă în fața dreptului Judecător al lumii.

Acel fiu de croitor din Berlin cu adevărat a exprimat adevărul în colțul lui, că este groaznic să mori fără pocăință, să mergi în veșnicie neîmpăcat, unde pe cei vinovați îi așteaptă un iaz de foc.

Dar tuturor celor care sunt interesați de mântuirea sufletului lor, tuturor celor care se smeresc la glasul și la sentința lui Dumnezeu, care vor să se întoarcă la Isus de pe căile lor rele, Dumnezeu le strigă: crede numai! Crede în Isus Hristos, Cel răstignit, Mântuitorul celor pierduți! O, ce simplu este drumul: **numai să crezi!** Da, numai să crezi, să te-ncrezi cu toată inima ta! Apucă așa ca unul care se scufundă în păcatele lui, care apucă cu încredere mâna salvatoare. Isus întinde mâinile spre tine și îți oferă o iertare nemeritată, un har necondiționat, O, omule, Dumnezeu nu are nevoie de nimic de la tine, **dar tu ai nevoie de Dumnezeu!** Ajunge o privire de credință, o rugăciune a inimii. Acum câțiva ani, un om scump care avea în urma lui o viață de păcat și de rușine, a apucat într-o clipă cuvântul despre dragostea lui Isus și despre harul lui Dumnezeu, s-a lăsat în mâinile lui Isus și a spus printre lacrimi de bucurie: Da, cred! Din acel ceas a trăit o viață nouă, binecuvântat și în pace.

Și tu poți să-l apuci în clipa aceasta. Încuie ușile sau du-te într-un ungher liniștit în pod, în pivniță, afară, unde ești singur cu Dumnezeul tău! Spune-I lui Isus: **Doamne, cred, acceptă-mă!** Și Isus nu va mai fi pentru tine un Dumnezeu necunoscut, ci Soarele inimii tale, Mântuitorul și Salvatorul tău binecunoscut ție, scump și prezent.

Nr. 3

ÎMPIETRIT

„Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape.”
(Isaia 55,6)

Pe malul râului Niagara, acolo unde apa aleargă vuind în cădere sălbatică spre cascada Niagara, se pare că este montat un panou, așa am citit de curând, pe care sunt scrise cuvintele: „Începând de aici nu mai există salvare!” Cine ajunge în aceste cataracte sălbatice, nu se mai poate întoarce, nu mai poate vâsli la țarm, nu mai poate fi salvat de prieteni. Încă nu este mort, dar este ca și mort. El trebuie să renunțe la orice speranțe de salvare, nu poate decât să vâslească mai departe, mai repede și mai repede, până este tras în adânc, unde moartea pune capăt nesiguranței lui. **El a trecut de linia de salvare!** Este o realitate îngrozitoare că uneori întâlnim oameni care au fost chemați de multe ori de harul lui Dumnezeu și au și înțeles glasul lui Dumnezeu, dar care și-au înăsprit inima, iar după aceea au fost împietriți. Ei au trecut de linia de salvare.

O, fugi la Mântuitorul, ca să nu depășești linia de salvare! Altfel, devii cu anii tot mai lumesc și mai dur. Cine este imoral, va deveni tot mai imoral. Forța păcatului, a avariției, a egoismului, lanțurile deșertăciunii înfășoară oamenii tot mai strâns; cu anii care trec, mulți pierd cu totul capacitatea să apuce harul lui Dumnezeu. Un bărbat vârstnic, căruia i s-a spus despre Isus, a răspuns: „N-are rost să-mi vorbiți. Dacă aș avea din nou părul meu cărlionțat și aș putea sta din

nou în poala mamei mele, atunci, într-adevăr, aş putea să mai simt ceva, dar acum am fost lăsat pradă împietririi.”

O, prietene, aceasta ți se spune nu ca să crezi că ai fi ajuns în această stare jalnică, nu, tu trebuie să te grăbești să-ți deschizi inima pentru harul lui Dumnezeu, ca să fii păzit de punctul îngrozitor unde este scris: „Începând de aici nu mai există salvare!” Lumea cu lucrurile ei a ținut strâns milioane de oameni și o mai face și astăzi. Ei sunt nimiciți nu pentru că sunt prea răi, ci pentru că se lasă opriți și-și înăspresc inima prin lucrurile trecătoare.

Dumnezeu i-a trimis împăratului Egiptului prin Moise mesajul: „Lasă pe poporul meu să plece!” Dumnezeu a făcut minuni mari și semne serioase pentru a-l convinge pe Faraon că Dumnezeul atotputernic și viu i-a trimis acest mesaj, ca el să se smerească înaintea Cuvântului lui Dumnezeu. Dar citim întâi: „Faraon și-a împietrit inima.” (Exod 8,15 textual) și după aceea: „Domnul a împietrit inima lui Faraon” (Exod 9,12). Așa se întâmplă și astăzi în unele cazuri. Întâi își împietresc oamenii inima; ori de câte ori vorbește Domnul cu ei în har și cu dragoste, ori de câte ori sunt avertizați prin martori credincioși, serioși ai lui Dumnezeu, ei spun: nu vreau! Vreau să savurez plăcerea lumii, plăcerea păcatului! Poate mai târziu, vreodată, voi veni la Isus.” Mai târziu vine totuși o vreme când n-o mai pot face.

Noi, oamenii, suntem așa de incapabili să măsurăm harul și dragostea lui Dumnezeu, care se pleacă spre noi, păcătoși împovărați de vină! Ai văzut vreodată o mamă care-și crește fiul cu o dragoste nesfârșită, care adesea a vegheat nopți întregi la patul lui de boală? Acum fiul a devenit mare și tare, iar mama îl roagă printre lacrimi să-și părăsească tovarășii răi și calea păcatului; dar el, rece și dur, o împinge de lângă el pe mama care voia să-și pună implorând mâinile după gâtul lui; el pleacă de acolo cu îndărătnicie, nu-i pasă de lacrimile celei mai sincere iubiri. Aici ai o imagine slabă despre ceea ce face păcătosul încăpățânat, care refuză harul lui Isus.

Nimeni să nu amâne salvarea sufletului său și nimeni să nu ezite să apuce harul, când i se oferă! Nu toți mai au, ca tâlharul muribund de pe cruce, ocazia și timpul să-și găsească în ultima clipă a vieții lor adăpost la Hristos, mai ales dacă înainte au fost deja de multe ori avertizați de Dumnezeu.

Richard Weaver, un evanghelist englez cunoscut, a predicat într-o seară Evanghelia într-un local public al orașului Wolverhampton. În timpul prelegerii a observat o fată tânără, care se pare că a fost impresionată prin Cuvânt și a devenit tristă. La sfârșit s-a dus la ea și a întrebat-o dacă are dorința să fie mântuită. Dacă este așa, atunci să-I dăruiască Domnului Isus inima ei. „Da”; a răspuns ea, „dar încă nu în seara aceasta.” – „Dar mâine poate fi pentru totdeauna prea târziu.” – **„Aceasta este posibil”**, a spus ea, „dar acum nu pot să mă ocup de lucrul acesta” și cu aceste cuvinte a părăsit sala. Weaver a fost foarte mișcat și consternat la asemenea vorbe și a mers după ea ca s-o mai roage o dată insistent să nu amâne salvarea sufletului ei, deoarece mâine poate fi deja pe veci prea târziu. Dar ea a rămas la declarația ei: „În seara aceasta nu.” Și astfel s-a întors acasă.

În dimineața următoare i-a povestit mamei ei la micul dejun despre întâlnirea cu Weaver, la care a adăugat: „Acum îmi pare rău că aseară n-am luat-o în serios și n-am apucat mântuirea, când mi-a fost prezentată așa de limpede și Mântuitorul a fost atât de aproape de mine.” – „Atunci”, a răspuns mama, „duminica viitoare te poți duce la adunare.” – „Dar dacă aş muri înainte”, a răspuns fiica nefericită, „m-a îndemnat așa de serios și mi-a spus că aş putea muri în orice clipă și că n-am timp de pierdut... O, dacă aş muri acum, ce se va întâmpla cu mine?” – Mama speriată a cerut fiicei să se liniștească acum și să mănânce. Dar fiica a continuat: „O, mamă, dacă trebuie să mor astăzi, atunci sunt pierdută.” Ceașca i-a scăpat din mâna tremurândă, a leșinat și a murit **imediat**, fără să mai dea nici un semn de viață. – Da, „astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!”

Dumnezeu pune să se mărturisească cu seriozitate tuturor oamenilor: „Căutați pe Domnul **câtă vreme se poate găsi, chemați-L câtă vreme** este aproape!” Dumnezeu declară că există o vreme de har pentru mântuirea noastră veșnică și că există un timp când ușa mântuirii va fi închisă

pentru totdeauna. Am citit despre un pat al morții, pe care o femeie neîntoarsă la Dumnezeu striga în teama disperării, în pragul veșniciei: „Știu unde am lăsat-o să-mi scape!” Și aceasta își amintea clipa în care Dumnezeu a mers după ea, dar a răspuns ca guvernatorul roman, Felix, apostolului Pavel: „De astădată du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema.” (Faptele Apostolilor 24,25.) Acum murea fără Dumnezeu și fără nădejde.

Prietene, să nu faci așa! Fă ca acel sergent din regimentul 1 de gardă suedez (Swea Garde), care a auzit Evanghelia în căminul de soldați din Stockholm, pe care un căpitan de cavalerie credincios a propovăduit-o soldaților: „Este cuvântul hotărât al lui Dumnezeu: ‚Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu;’ aceasta este o poruncă de neschimbat a Împăratului împăraților.” Așa a spus căpitanul de cavalerie și l-a întrebat pe sergent: „Vreți să vă smeriți înaintea acestui cuvânt al lui Dumnezeu și să veniți la Isus, ca să primiți viața nouă de la Dumnezeu?”

„Este aceasta într-adevăr o poruncă a Împăratului împăraților?” – „Da!” Atunci sergentul a spus: „Vreau!”

El a căutat fața lui Dumnezeu, pentru a primi prin har **viața din Dumnezeu**. Ce a vorbit el cu Dumnezeu și Dumnezeu cu el în zilele și nopțile următoare, nu este cunoscut. Dar se știe că în duminica următoare a venit ca un om născut din nou, ca un copil fericit al lui Dumnezeu și a adus cu el unsprezece recruți, ca ei să audă Cuvântul harului lui Dumnezeu.

Dragă prietene, ai auzit tu glasul harului, care te cheamă? Ai găsit viața veșnică la Isus, viața care izvorăște din rănilor de moarte ale lui Isus?

Te cheamă dragostea lui Dumnezeu! Dar Domul spune: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 3,7-8).

Nr. 4

N-AM FURAT ÎNCĂ NICIODATĂ

„Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nici curvarii, ... nici hoții ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6,9-10)

Un hangiu în apropiere de Hersfeld, din Hessen – așa relata în decembrie 1901 ziarul din Hersfeld – a primit nu de mult următoarea scrisoare cu toată adresa: „Acum cinci ani am fost în hanul dumneavoastră cu un prieten. Scumpa dumneavoastră soție mi-a dat atunci o marcă prea mult când am plătit și a trebuit să-mi schimbe bani. Am observat atunci greșeala, am păstrat totuși banii deoarece am considerat că nu este grav. Dar astăzi, după ce m-am întors la Dumnezeu, Mântuitorul meu, privesc problema altfel. Este scris în Cuvântul lui Dumnezeu, că oamenii trebuie să dea socoteală despre ceea ce au făcut, fie bine, fie rău. Dar deoarece eu recunosc această faptă a mea ca rea, pe care Dumnezeu o socotește o urâciune, nu vreau să apar într-o zi înaintea lui Dumnezeu fără să o fi reparat, deoarece Dumnezeul meu îmi mai dă cu mare favoare timp și har pentru aceasta. De aceea vă trimit marca împreună cu 10 procente dobândă pentru fiecare an, deci 1,50 mărci în timbre poștale. În timp ce vă rog pentru iertare, vă salută, X. X.”

Acest om ajunsese în lumina lui Dumnezeu; atunci a văzut păcatul pe care mai înainte nu l-a văzut; conștiința a fost trezită.

În Statele Unite ale Americii, administrația de stat are un „fond al conștiinței” (conscience fund), în care sunt încasate asemenea sume, care, ca fonduri deturnate, impozitate defraudate și altele asemenea, sunt trimise de oameni a căror conștiință s-a trezit. Aceasta s-a întâmplat prima

dată în anul 1811; de atunci și până în 30 iunie 1901 au intrat în felul acesta 305 000 de dolari (cam 1300 000 de mărci). De exemplu, secretarul trezoreriei Statelor Unite a primit cu o scrisoare din 25 septembrie 1901, din partea cuiva necunoscut, suma de 6150 de dolari (cam 25 000 de mărci), cu următoarele cuvinte: „După multă chibzuință am ajuns la convingerea că vămile n-au fost plătite complet .... Acum am dorința să remediez ceea ce s-a petrecut timp de câțiva ani și prin aceasta este trimisă suma, despre care am sentimentul că trebuie plătită, pentru a face ce este corect. Cele de mai sus mi-au făcut multă grijă.”

Precis că încă n-ai spart niciodată seifuri ignifuge, n-ai furat nimănui portofelul din buzunar și n-ai intrat prin efracție în pivnițe de vin. Dar dacă n-ai dovezi mai bune pentru cinstea ta, atunci sunt foarte îngrijorat pentru conștiința ta. Mulți dintre cei care se bat mândri în piept și se laudă: „Mie nu-mi poate nimeni reproșa ceva nedrept!”, sunt de mult hoți și înșelători înaintea lui Dumnezeu. Acest păcat își are începutul în casa părintească și la școală; majoritatea părinților sunt în acest punct uimitor de neglijenți în educația copiilor lor. La început, copilul ia numai o bucată de zahăr. Mama nu face mult caz din aceasta, conștiința copilului este pătată și totuși nu i se trezește cu adevărat cunoștința de a fi făcut ceva nedrept. La sat, în câte un loc, se face deosebirea între „a lua” și „a fura”. Cine fură: cartofi, lemne, grâu, fructe, acela spune: „Le-am luat!” Unul ca acesta se consideră mult mai bun ca alții care fură sau delapidază 50 de pfenigi. Dar Dumnezeu nu cunoaște aceste deosebiri. Același tânăr care învață acasă să fure nepedepsit mere, acela fură și bani când ajunge mai târziu la ucenicie sau în afacere. Acum câțva timp, un tânăr de 18 ani a fost atins de Cuvântul lui Dumnezeu; el a recunoscut că a fost necinstit. Mesagerul lui Dumnezeu, cu care a avut a face acest tânăr, l-a sfătuit să recheme în memorie toate înșelătoriile și să scrie o listă cu toate fraudele de care era conștient, ca să poată mărturisi și restitui. Pe această listă au ajuns mai mult de zece cazuri, cu o valoare în bani mult peste 100 de mărci. În acest caz, patronul tânărului bărbat are și el o mare vină, căci a lăsat adesea expuși jumătăți de zile banii care intrau la el, fără a-i înregistra; astfel tânărul bărbat, care deja nici acasă n-a fost cinstit, a fost dus în ispită zilnică. De câte ori nu se întâmplă aceasta! Satan exercită o putere deosebită în bani. De aceea, creștinii adevărați trebuie să fie foarte exacti în problemele bănești, să țină foarte exact registrele de decontare ale subalternilor lor, ca și propriile registre de cheltuieli, ca să poată rezista cu ele înaintea lui Dumnezeu.

Un mod deosebit de furt este împrumutul de bani fără a avea intenția de a da înapoi banii împrumutați, da, când nu sunt dați înapoi nici chiar când se poate. Fiii care storc de la tată sau de la mamă bani câștigați cu trudă, pentru a-i folosi pentru distracții, trebuie socotiți printre hoții care sunt în mod deosebit lipsiți de scrupule. Și aceia care cumpără marfă, comandă lucrări și apoi nu plătesc facturile, sunt hoți înaintea lui Dumnezeu. Ei au luat ceea ce aparține altora și-i păgubesc pe adevărații posesori prin aceea că îi lasă să aștepte plățile. De câte ori salariul și câștigarea existenței nu le sunt reținute bieților meșteșugari prin aceste sume datorate!

Vine ziua marii socoteli când totul va fi stabilit corect. Biblia spune despre această zi: „Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor.” (Iacov 5,4.) În acea zi vor fi clarificate toate afacerile comerciale și câte unul va sta acolo ca înșelător, care a vândut scump marfă proastă ca fiind marfă bună și a stricat marfa bună ca s-o cumpere mai ieftin. În general, opiniile despre comerț sunt în poporul nostru așa de profund alterate, încât nimeni nu-și face scrupule că oferă intenționat la cumpărare sub valoarea reală și că la vânzare cere peste valoarea reală. Se poate auzi la toate colțurile și de la orice negustor, că fără aceasta nu se poate rezista. Abia când un om se întoarce cu adevărat la Dumnezeu și odată cu conștiința lui aduce în lumina lui Dumnezeu și pungea lui de bani și afacerea lui, i se deschid ochii în această privință, că Dumnezeu sfânt și adevărat a fost martor la toate.

Când Isus a intrat în casa lui Zacheu, acesta l-a spus: „Iată, Doamne, jumătate din avuția mea o dau săracilor; și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.” (Luca 19,8.) Atunci a putut Domnul să-i spună lui Zacheu: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta.” Isus a

văzut în inima omului, care înainte fusese înșelător și fără scrupule, o întoarcere adevărată și profundă. Deplina schimbare a mentalității (cuvântul pocăință înseamnă, tradus exact: **schimbare a mentalității**) s-a făcut acum cunoscută prin aceea, că pentru Zacheu valora mai mult plăcerea lui Dumnezeu, decât toate comorile pământului. Dacă totul este reglementat înaintea lui Dumnezeu, dacă Domnul i-a învățat pe ai Săi să restituie bunul obținut nedrept, atunci inimile devin nespuse de fericite, povara este luată de pe conștiință. Dar nu numai aceasta, ci cei convertiți fac acum experiența că sub binecuvântarea lui Dumnezeu, în cinste și credincioșie adevărate se descurcă mai bine decât cu toată deșteptăciunea lumii.

Dumnezeu nu face deosebirea, ca noi, între furturi mari și mici; ce-i drept, există o mare deosebire în felul ispitei și al vinei – dar a lua un bun străin este și rămâne furt. Ce nu s-a furat deja în cazarmile germane constând în: efecte pentru curățat, dârlogi, închizătoarele puștilor și altele asemenea, așa-numitele lucruri mărunte! Dumnezeu ia lucrurile foarte exact.

Facă Dumnezeu ca prin acest text mulți să fie îndemnați să restituie bani delapidați, avere furată cu o mărturisire sinceră! De câte ori nu vin la mesagerii credincioși ai lui Dumnezeu scrisori sau mărturisiri: „Am furat cândva un lănișor de ceas, o broșă, bani, material de haine” sau: „Am furat bani, ce să fac? Nu-mi găsesc liniștea.”

Fiecare furt devine blestem pentru cel vinovat. Conștiința vinovată îi răpește pacea. La furat este ca la oricare alt păcat. Mincinosul satan îi ademenește pe oameni: ia lucrul acesta! Atunci vei avea ceva care-ți ameliorează starea, poți să te bucuri atunci! Abia s-a petrecut fapta, că bunul furat, păcatul săvârșit este un foc mistuitor care face viața un iad deja aici pe pământ. Nimeni, care a luat un bun pe nedrept, nu se poate aștepta să ajungă la pacea lui Dumnezeu, dacă nu restituie lucrul furat. Mărturisirea și restituirea sunt dovada că pocăința ta este autentică și că întoarcerea ta este profundă. Dar dacă tu refuzi lucrul acesta, conștiința ta rămâne în neliniște. Nu te pot ajuta nici lacrimile, nici părerea ta de rău pentru păcatele tale, dacă nu ești dispus să le mărturisești și să-ți îndrepti nedreptatea atât cât îți stă în putere. Dacă momentan îți lipsesc mijlocele să-ți achiți datoria, spune-I și aceasta Domnului și El te va ajuta și va accepta dorința ta sinceră.

Ținta și scopul acestui text este de a te duce într-o cercetare serioasă a conștiinței, dacă în ceea ce privește al meu și al tău ai o conștiință nepătată înaintea lui Dumnezeu. Câți eroi mândri ai virtuții, bărbați și femei dintre bogați și săraci, nu vor sta în lumina tronului de judecată al lui Dumnezeu ca hoți sau escroci! Virtutea și dreptatea oamenilor este pretutindeni o haină găurită, murdară, din oricare parte ai privi-o. Nimeni nu poate sta în picioare înaintea Dumnezeului sfânt. Prietene, renunță la a te lăuda cu virtutea și cinstea ta, pășește astăzi în lumina lui Dumnezeu, mărturisește-ți păcatul – nu numai păcatele necinstei, nu, toate păcatele, starea stricată a inimii tale, din care se nasc roadele rele ale necinstei și necurăției tale -, umilește-te în țărână, smerește-te sub Cuvântul lui Dumnezeu! Dumnezeu poate și vrea, prin sângele scump al lui Isus, să ia blestemul întregii vini și a întregului păcat din viața ta.

Isus vrea să mântuiască deplin viața ta de toată puterea păcatului și de tot blestemul păcatului, vrea s-o reînnoiască. Apucă mântuirea lui Dumnezeu – vino cu sinceritate!

Nr. 5

VREAU SĂ TE ÎNTREB DESPRE SUFLETUL TĂU

„Nimănui nu-i pasă de sufletul meu!” (Psalmul 142,4)

Poate încă nu te-a întrebat nimeni niciodată „despre sufletul tău” și găsești lucrul acesta foarte nepotrivit.

Este permis să fii întrebat despre sănătatea ta, despre câștigul tău lunar, despre părinții, nevasta, copiii tăi – aceasta exprimă interes.

Dar dacă întreb despre sufletul tău, găsești că este nepotrivit, nedelicat, fără tact, indiscret, etc. Este cu totul împotriva regulilor de politețe să întreb așa ceva: ai siguranță asupra iertării păcatelor tale? Are conștiința ta liniște? Ai pace în inima ta? Îl cunoști pe Isus, pe Fiul lui Dumnezeu, ca pe Mântuitorul tău? Ai devenit un copil al lui Dumnezeu?

Și totuși, o asemenea întrebare adresată unei inimi cu seriozitate și cu dragoste în ceasul potrivit, a devenit deja de multe ori calea spre pace, spre adevărata fericire pentru cel întrebat. Da, am auzit chiar un caz, când această întrebare serioasă, exprimată în cel mai nepotrivit mod în plină stradă, a dus totuși la mântuirea veșnică prin harul minunat al lui Dumnezeu.

Un tânăr creștin, întors la Dumnezeu nu de mult, a văzut în fața lui pe stradă, în orașul R., un domn pe care credea că-l cunoaște. S-a grăbit după el, l-a ajuns din urmă, i-a atins umărul. Domnul s-a oprit, s-a întors și s-a auzit întrebat: „**Sunteți convertit?**” Cel care a pus întrebarea se înșelase, a intrat în vorbă cu un străin, care credea că are un nebun în fața lui. Dar ce ciudat, acel tânăr creștin se afla cam doi ani mai târziu în P. El a observat un domn care-l privea cu atenție și în cele din urmă s-a îndreptat spre el. „Mă cunoașteți?” – „Nu, din câte știu eu.” – „Nu-ai fost acum doi ani în R.?” – „Ba da.” – „Eu sunt bărbatul pe care l-ai întrebat pe stradă: sunteți convertit? Mulțumesc Domnului! Întrebarea dumnevoastră, care mi se părut ca întrebarea unui nebun, m-a făcut să mă opresc. M-am întors la Isus, sunt mântuit!”

Prietene, poate binecuvântează Dumnezeu această pagină în inima ta, ca să ajungi și tu să te oprești.

Există într-adevăr oameni care simt dureros povara păcatelor lor, care însetează după mângâiere și pace și care se bucură dacă îi întrebi despre sufletul lor. Dar aceștia sunt excepții; majoritatea oamenilor resping nepoliticos asemenea discuție.

Despre prințul Bismarck se povestește că a auzit odată despre un medic foarte talentat, era dr. S. și l-a chemat la el; căci prințul suferea mult de dureri nevralgice, sănătatea lui era zguduită mai ales prin exces de muncă intelectuală. Dr. S. a venit și a întrebat de una, de alta, de apetit, de somn, de digestie, etc. Aceasta l-a indispus pe prinț; el a întrerupt discuția cu cuvintele: „Nu-mi place să fiu întrebat prea mult!” Dr. S. s-a sculat momentan, a salutat, dar s-a oprit în ușa și a spus: „Alteța Voastră, când veți fi iar suferind, vă sfătuiesc să chemați un doctor de cai; el nu-și întreabă niciodată pacienții!” Aceasta l-a învins pe prinț; el l-a strigat înapoi pe dr. S., care a devenit acum devotatul și încercatul lui medic personal.

Astfel sunt nenumărați oameni hotărâți în privința sufletului lor. Ei doresc, într-adevăr, să fie mântuiți, dar dacă îi întrebi despre sufletul lor, devin prost dispuși: „Dați-mi pace! Acestea sunt lucruri asupra cărora trebuie fiecare pentru sine, singur, să cadă de acord.” „Aceste lucruri sunt pentru mine mult prea sfinte pentru a vorbi despre ele.” Așa vorbesc și resping totul. O predică ținută în general, duminica, își permit – dar să nu devină personală, fără întrebări care ating conștiința, care dezvălesc starea sufletului fără pace! Da, prietene, cu asemenea cure ținute în general, sufletul tău nu se face sănătos. Mântuirea veșnică a sufletului tău este tocmai o problemă personală, un caz aparte, un caz deosebit, - de aceea vrea Domnul să se ocupe de tine după nevoile tale deosebite și nu procedezi înțelept dacă nu vrei să rabzi să fii întrebat despre sufletul tău.

Majoritatea oamenilor doresc ca de sufletul lor să se întrebe abia după moartea lor. Ei găsesc foarte potrivit, foarte cuviincios, ca la sicriul lor să fie vorba despre Dumnezeu, iertarea păcatelor, har și viața veșnică. Ah, trupul mort, cadavrul, nu aude nimic din acestea – iar cei vii cred că toate acestea ar fi spuse pentru cel mort. Ei găsesc că este foarte bine să se organizeze o înmormântare festivă, cu toate că decedatul, dacă n-a fost cu adevărat un ucenic al lui Isus, a plecat în veșnicie ca un pierdut. Pentru el este prea târziu – ce îngrozitor de grav! Cum de s-a întâmplat așa ceva? Da, bietul om n-a avut nici timp, nici chef ca alții să-și permită să-l întrebe despre sufletul lui, iar el personal nu s-a întrebat niciodată despre sufletul lui.

Cu câteva luni mai înainte, o fată tânără din F. a auzit fericita Evanghelie; ea știa de mult că nu era în ordine cu Dumnezeul ei. Da, ea își simțea păcatul, ea știa că numai la Isus este mântuire și pace – cu toate acestea, un „ceva” nedefinit o reținea să facă ultimul pas. Dar acum s-a dus la mesagerul lui Dumnezeu pentru a-și spune păsul; acesta a întrebat-o: „Câți ani aveți?” – „24 de ani.” – „Atunci mai sunteți tânără. Mai puteți conta foarte bine pe 30 de ani; vreți să amânați atâta timp ca să vă întoarceți la Isus?” Ea s-a gândit și a spus: „Ah, nu, nu vreau așa ceva!” – „Da, firește, cine știe ce aduce viitorul; poate spuneți mai bine în vreo zece ani?” – „Ah, nu, nu vreau așa ceva!” – „Este adevărat, să trăiți încă zece ani fără pace și fericire este mult; este într-adevăr mai bine să spuneți după un an.” „Ah, nu!” Astfel a negociat singură până la o zi – până la ora de față. Ea a văzut că harul Mântuitorului prezent era pregătit pentru ea. Atunci genunchii ei s-au plecat. Așa cum era, cu vina și petele ei, s-a lăsat în mâinile Aceluia care-i mântuiește pe păcătoși, care-i achită pe cei vinovați, care spală cu sângele Lui toate petele. Ea a găsit pace, viața veșnică.

Prietene, vreau să întreb despre sufletul tău; oare nu este vremea? Oare cât timp vrei să mai aștepti în această viață nesigură? Știi cât timp îți mai rămâne?

În T., generalul von St. călărea într-o dimineață de noiembrie a anului 1892 peste podul de peste Mosel, spre malul stâng situat la înălțime. În locuința lui se făcuseră pregătiri pentru o masă festivă, la care fuseseră invitați mulți musafiri pentru această zi. Generalul, un bărbat loial și foarte talentat, tocmai îl întâlneau pe unul dintre ofițerii lui, a vorbit vesel și cordial cu el despre viitorul lui. Când acesta a ajuns acasă cam după trei ore, a fost întâmpinat cu știrea că există zvonul că generalul s-a accidentat la călăritul lui și ar fi mort, că nu se știe nimic precis. Ofițerul s-a suit imediat pe cal pentru a cerceta, când i-a ieșit în cale tocmai pe podul de peste Mosel o trăsură pe care se aducea înapoi cadavrul generalului. Ce zguduitor, ce neașteptat! Nimeni nu știa cum s-a petrecut accidentul: dacă în timpul călăritului s-a lovit cu capul de o creangă de copac care se întindea până jos și prin aceasta a fost aruncat la pământ sau dacă s-a speriat calul – nu s-a putut stabili. Moartea instantanee a bărbatului viori, plin de speranțe, a scris un impunător memento mori – „Adu-ți aminte că trebuie să mori!” – în fața ochilor tuturor. Așa de aproape cum i-a fost lui moartea în mijlocul vieții, atât de aproape este ea de noi toți. Aceasta n-o tăgăduiește nimeni, nu, tuturor le este cunoscut – dar ascultă, dacă o știi, **de ce nu vrei să rabzi ca eu să te întreb despre sufletul tău?** Iată, doar este vorba despre propriul tău viitor, despre ceea ce se va alege de tine când vei părăsi acest pământ după un timp scurt. Și este vorba despre a umple cu nădejde și pace și bucurie viața ta, cât vei zăbovi aici. Isus, Fiul lui Dumnezeu, care te caută, nu vrea să te certe și să te pedepsească, nu trebuie să fugi din fața Lui. El vrea să te mântuiască, să te binecuvânteze, să te salveze, ca tu să găsești în sângele Lui iertare veșnică de toată vina; viața ta va deveni un râu de pace și de nădejde. Vino, lasă-te întrebat: **care este situația cu sufletul tău?**

Nr. 6

CE CITEȘTI?

„Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.”
(Proverbe 4,23)

Hârtia tipărită face parte în zilele noastre dintre marile puteri ale pământului. O iei în mână – este, dacă vrei, numai hârtie și cerneală tipografică neagră. Dar spiritul care acționează prin cuvinte, face să vibreze în inimile oamenilor strune care ar fi rămas mute fără această pagină citită. Când împăratul Wilhelm al III-lea a emis „Către poporul meu!” în anul 1813, această foaie a pus în mișcare o națiune întreagă. Puterea cuvântului s-a făcut cunoscută în fapte, în sacrificii. Părinții și-au dat fiii, familiile și-au dat banii albi pentru zilele negre. Toate grijile și nevoile casnice au fost lăsate la o parte, patria trebuia eliberată – și a fost eliberată. Cuvintele tipărite au influențat oamenii atât de puternic, încât au pus dorința împăratului, binele patriei mai presus de propria lor voință, mai presus de interesele lor personale.

Orice scriere pe care o citește un om, exercită un efect asupra inimii lui, asupra voinței lui, asupra hotărârii lui de viață. Proverbul spune: „Spune-mi cu cine te-ntâlnești, ca să-ți spun cine ești.” Aceasta este adevărat, dar și aceasta este adevărat: **„Spune-mi ce citești, ca să-ți spun cine ești!”** Ce citești? Dacă citești texte în care adulterul și curvia sunt tratate ca lucruri interesante, captivante, atunci îți spun: ești un om ale cărui gânduri se emoționează cu predilecție la lucrurile necurate; ai o fantezie murdară. „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții.” (Proverbe 4,23 textual).

De multe feluri sunt romanele, revistele umoristice, anecdotele care dărâmă barierele poruncilor divine. Prin acestea conștiința este făcută să tacă! Diavolul vorbește din asemenea foi același limbaj ca odinioară în Paradis: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” Păcat? Ce este păcatul? Fă ce ai poftă, natura o cere! Astfel pofta devine faptă. Drumul merge repede la vale. La început, un asemenea tânăr pune piciorul șovăind pe calea viciului – după câteva luni pășește îndrăzneț, curând după aceea este un ademenitor, îi face plăcere să-i atragă pe alții în pierzare. Răul pe care l-a făcut o asemenea carte vrednică de blestem, îl va dezvălui abia veșnicia. Când unui om îi este distrusă teama de păcat, este mânat ca pleava de vânt – el trebuie să facă voia unui stăpân care este mai tare decât el.

Mulțor bărbați tineri le sunt răpitate prin scrierile filozofilor nelegiuți; stânca temerii de Dumnezeu, adăpostul rugăciunii către Dumnezeu salvator, care ascultă rugăciunile. Despre mincinos se obișnuiește să se spună: **„Minte ca la carte!”** Aceasta se referă înainte de toate la tatăl minciunii, la satan. El își trimite în lume minciunile eficace prin tipar. Despre minciunile vorbite se spune pe drept că au picioare scurte; căci de cele mai multe ori nu durează mult, că mincinosul este prins. Dar despre minciunile tipărite trebuie spus că au picioare lungi. Aici mincinosul nu este dezvăluit; aici scrie negru pe alb, spun bieții cititori amăgiți. Să nu fie adevărat ce a scris acest om vestit, admirat? Da, dragă prietene, omul care-L tăgăduiește pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, și adevărul Bibliei, pe Dumnezeu sfânt și judecata, **mintea ca la carte.** Tipăritura lui minte încă în mii de copii prin această lume sărmană, în timp ce el însuși este deja în locul de chin.

În zilele noastre se tipăresc multe cărți și reviste bune și folositoare, la fel și multe frumoase și interesante. Dumnezeu vrea să binecuvânteze tot ce poate sluji într-un fel, să-i facă pe oameni devotați și capabili în profesie, la a le mări capacitatea de muncă și la a răspândi cunoștințe bune! Dar sunt tipărite și armate întregi de scrieri rele, nelegiuite. Sub mantia științei și a culturii, cititorilor amăgiți li se ia începutul oricărei înțelepciuni: **teama de Dumnezeu.** Izvorul a tot ce este lumină și a tot ce este adevăr, Biblia, este discreditată, iar rânduielile date de Dumnezeu

pentru familie și stat sunt subminate. Orice text pe care-l citește un om, este un bob de sămânță care este aruncat pe ogorul inimii lui. Această inimă în starea ei firească este mult mai primitoare pentru sămânța rea decât pentru sămânța bună a Cuvântului lui Dumnezeu. Vrăjmașul știe lucrul acesta. Satan cunoaște inima omului, el a studiat-o timp de șase mii de ani.

Câte publicații rele nu sunt vândute de exemplu în gări, ca „lecturi de călătorie”! Satan folosește orele liniștite ale călătoriei cu trenul, pentru a semăna sămânță de otravă și buruienă în inimile nepăzite. Aici vezi oameni tineri care devorează texte imorale și vezi părinți care dau copiilor lor tineri în mână reviste nepotrivite cu poze imorale – ei nu știu ce fac; ei fac cu proprii lor copii slugăreală pentru satan.

Când în cetatea Efes a luat naștere prima adunare creștină, credincioșii au adunat cărțile rele pe care le posedau pentru a fi arse. Se pare că era vorba despre cărți din care se învăța vrăjitoria. Atunci au fost arse într-o singură zi scrieri în valoare de 50 000 de drahme (cam 35 000 de mărci în banii noștri) (Faptele Apostolilor 19,19). Consecința acestei poziții clare față de Evanghelia s-a arătat imediat. „Cu atâta putere se răspândea și se întărea Cuvântul Domnului (v.20).

Într-adevăr, fiecare creștin adevărat este mânat de Duhul Sfânt să distrugă cărțile rele pe care le are din vremea de dinainte de convertirea lui. Te rog, trece-ți în revistă cărțile și arde ce este rău, ceea ce ademenește la păcat, ceea ce slujește păcatului! Nu cumva să le dăruiești, căci ai putea deveni ucigașul unor suflete nemuritoare.

Nici nu bănuim ce scrieri rele păstrează unii oameni! Cărți cu anecdote în care sunt batjocoriți: Dumnezeu, Biblia, păcatul – cărți de poezii, tipărite și copiate, care sunt pline de păcat și necredință. Cărțile rele sunt arme eficiente în mâna lui satan! Pe vremuri, influența unui om asupra altora ajungea numai atât de departe cât ajungeau glasul și scrisorile lui – astăzi ajunge atât de departe cât poate poșta să ducă ziare și reviste și cărți, adică peste tot pământul. Aceasta este adevărat și de bine și de rău. Niciodată nu s-a propovădui pe tot pământul ca astăzi, prin cuvânt și în scris, dragostea și harul lui Dumnezeu. Mii de cărți, milioane de foi vestesc în toate limbile cine este Isus. Dumnezeu **îi iubește și îi caută pe păcătoși!** Ce veste, care este strigată într-o generație pierdută! Celor deznădăjduiți, celor însingurați Dumnezeu le trimite cuvinte de har și de viață. Celor împovărați de vină le spune: „Nu vă descurajați, tot mai este mântuire – Isus a murit pe cruce pentru a-i împăca pe păcătoșii vinovați.” Celor îngrijați și sperați, care n-au un mângâietor și pe cineva care să-i ajute, Dumnezeu le face cunoscut că dragostea și atotputernicia lui Dumnezeu s-a pornit în ajutorul lor. O, minunat timp de har, în care această fericită Evanghelia străbate pământul! Cât de minunat pune Dumnezeu marile progrese ale culturii omenești în slujba Evangheliei! Ce dar al lui Dumnezeu, care ne pune în mână Cuvântul tipărit al lui Dumnezeu, toată Biblia! Vrednic de adorare este Dumnezeu, când observăm căile Lui, cum a făcut El ca tineretul tuturor popoarelor civilizate să fie învățat în școli să citească, **astfel încât copiii sunt deja astăzi în stare să citească Cuvântul veșnic dăruit din cer.**

Ai parcurs deja o dată Biblia? Tu spui: „Nu am timp pentru aceasta!” Te rog, exprimă adevărul, spune: „N-am chef, n-am înclinație pentru așa ceva!” Dumnezeu îți cunoaște inima și știe că este așa. Nu poate fi altfel, căci omul iubește din fire lumea, lucrurile pământești; îl atrag mai mult un roman, un ziar, decât Cuvântul Dumnezeului veșnic. **Și totuși nu există altă carte pe pământ care să se compare cu această carte unică a lui Dumnezeu, în care Creatorul tuturor lucrurilor îți vorbește ție, păcătosului, despre îndurarea Lui veșnică.** Aici, o, sărman om păcătos, Dumnezeul veșnic întinde mâinile dragostei Sale spre tine.

Ca în toate domeniile vieții, tot așa se dă marea luptă, în care suntem toți, și cu hârtie și cerneală tipografică, lupta pentru sufletele omenești nemuritoare. Este lupta dintre Isus și satan, dintre lumină și întuneric, **în care este vorba în primul rând despre tine însuși.** Oare de

care parte stai în această luptă? Ce fel de texte citești? Ce fel de cărți ai? **Ce ai făcut până astăzi cu Cartea cârților, cu Biblia ta?**

Nr. 7

CE TE COSTĂ RELIGIA TA?

„El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.” (2 Corinteni 5,15)

În garnizoana M. slujea în 1899-1901 un creștin tânăr, care refuza să cânte împreună cu camarazii lui cântece stricate. La un exercițiu de marș, au fost în mod deosebit cu ochii pe recrutul credincios. Deoarece el a rămas neclintit în a nu cânta cu ei, omul din spatele lui l-a tratat în timpul marșului cu permanente călcări pe călcâi. Cine a participat la un marș zdravăn în formație, acela știe că omul din spatele lui a pus la o grea încercare răbdarea și perseverența credinciosului său camarad. În aceeași seară recrutul a fost chemat într-o odaie unde erau numai soldați vârstnici. Subofițerul era absent, nici un superior nu era prin apropiere. Abia intrase, că i s-a spus că va fi bătut atâta timp, până va cânta cu ei cântecele lor. El a răspuns: „Nu voi cânta cu voi nici unul dintre cântecele voastre, chiar dacă m-ați omorî în bătaie.” În plus, a mărturisit că-i aparține lui Isus și că-i slujește numai lui Isus. A fost întrebat: „Dar nu știi să cânti?” – „Ba da, foarte bine!” – „Atunci cântă-ne unul din cântecele tale!” Atunci recrutul a început să cânte:

Ești bucuria inimii mele,
Sufletului mi-ești lumina,
Mi-ești, Doamne, pășune, plăcere,
Mângâierea, nădejdea mea!
Tot ce inima-ntărește,
Doar în Tine se găsește.

Inima Ta nu mă va lăsa,
Brațul Tău mă va apăra,
Dragostea Ta mă va-nconjura,
Pe Tine, Doamne, m-oi baza.
Cât umblu într-un loc străin,
Mi-ești toiag, stâncă și sprijin.

Ascultătorii erau ca bătuți și l-au lăsat pe recrut să plece. Dar acela care mai înainte îl chinuise cel mai tare pe adeptul lui Isus, era cel mai profund atins și din acel ceas a devenit protectorul lui devotat.

Ce experiență frumoasă a putut să facă acest creștin tânăr în legătură cu credințioșia Domnului! Vei spune: Păi, aceasta doar nu-i nimic deosebit, să te lași puțin călcat și batjocorit și să fii amenințat cu bătaia! Ai dreptate; în zilele noastre credincioșilor le este ușurat drumul. Cu atât mai rușinos este când oameni, care într-adevăr vor să fie creștini, totuși se leapădă de Mântuitorul lor în mijlocul copiilor lumii. Lasă-te întrebat, tu, cel care mărturisești a fi cu adevărat un creștin: **știu rudele tale, camarazii tăi și cei din casa ta că Isus este Domnul și Stăpânul tău?** Sau te sfiești să te declari un ucenic al lui Isus în fața celor care-ți

sunt aproape? Te temi de opoziție, de batjocură, de lupte? Dacă așa este, atunci îți spun: poți fi religios, da nu cred că ești deja un creștin convertit. Religia ta valorează pentru tine numai o aparență evlavioasă – creștinismul adevărat începe abia acolo unde un om **Îi dă lui Isus inima și viața lui**. Atunci este capabil și să sufere pentru Isus.

O misionară din China povestea că printre chinezii credincioși, mai ales în interiorul țării, mulți umblă orbi, cărora le-au fost scoși ochii prin cruzimea familiilor lor, din cauza credinței lor în Isus. Mulți alții sunt văzuți, cărora le-au fost tăiate unele degete sau nasul sau urechile de către rudele sau conaționali lor plini de ură. Acestor creștini, care au plătit atât de scump credința în Mântuitorul lor, le este adeverit din toate punctele de vedere că au o inimă arzătoare pentru Mântuitorul, că umblă în credincioșie și adevăr. Nu este de mirare, căci acești oameni au dat Domnului punctul de plecare al vieții lor, inima lor.

Cablurile electrice într-un oraș sunt alimentate de la o stație centrală cu curent electric, care pune în mișcare tramvaiele și face să strălucească de lumină corpurile de iluminat. Dacă acest curent, izvorul puterii lipsește în serviciul central, atunci nu folosesc la nimic cele mai frumoase vagoane de tramvai și sunt montate zadarnic cele mai moderne corpuri de iluminat; vagoanele nu merg și lămpile nu luminează. Tot așa este și cu viața pentru Hristos. Dacă inima este plină de dragostea lui Hristos, atunci viața este pusă în mișcare de ea, dragostea pentru Domnul luminează din cuvânt și umblare. Dar dacă inima nu arde pentru Isus, totul este fără putere și întunecos.

În slava pe care Isus a avut-o la Tatăl dinainte de întemeierea lumii, cetele de îngeri luminoși se plecat adorând în fața tronului strălucitor al mării Sale. Dar Isus a lăsat totul, pentru că ne-a văzut pe calea spre veșnica pierzare. **El a vrut să ne salveze cu orice preț**. El S-a îmbrăcat cu chipul păcătosului, pentru a suferi și a muri pe crucea de la Golgota ca marele nostru Chezaș. **El S-a dat pe Sine Însuși**; nu numai slava Lui, nu, viața Lui, sângele Lui. El a fost părăsit de Tatăl din cauza păcatului nostru. Ce suferință a Fiului lui Dumnezeu, a Creatorului veacurilor! **El a înfăptuit o răscumpărare desăvârșită**; El a deschis cerul încât și păcătosul cel mai infam să aibă intrare liberă în slava lui Dumnezeu, dacă va fi spălat cu sângele lui Isus. Isus transformă pentru toți cei care cred: blestemul în binecuvântare, moartea în viață, judecata în har. La întrebarea: „Ce te costă religia ta?” a răspuns un creștin adevărat astfel: „Eu nu am o religie ca oricare altă religie a oamenilor, nu, eu **am viața veșnică**. **Aceasta L-a costat pe Fiul lui Dumnezeu moarte de cruce**, El m-a răscumpărat cu propriul Lui sânge. Eu nu am nevoie să răscumpăr mântuirea sufletului meu nici cu jertfe, daruri și suferințe, nici cu fapte bune. Mântuirea mea s-a înfăptuit și a fost pusă în ordine pentru totdeauna acum aproape 1900 de ani.” **Un asemenea creștin trăiește pentru Isus, pentru a-I mulțumi Aceluia care-i iubește sufletul, Căruia îi datorează totul**. „Fă-mi viața o cântare de bucurie și de mulțumire pentru Tine!” Aceasta este rugăciunea lui. În inima creștinilor adevărați trebuie să arate așa, că nici o slujbă nu le este prea grea, nici o suferință nu este prea mare, dacă-I pot dovedi astfel Domnului dragoste și mulțumire, dacă pot propovădui prin aceasta dragostea Lui, dacă pot adevăra onoarea Lui.

Când împăratul persan, Xerxes și-a condus armata lui de milioane spre Grecia, a fost o mare deosebire în felul de luptă al perșilor și al grecilor. Persanii au fost mânați în luptă de către conducătorul lor, cu cnut și bici, dar în mica oștire a grecilor fiecare bărbat era un erou; au năvălit peste vrăjmașii lor cu o forță irezistibilă; acolo n-a fost nevoie de nici un cnut. Tot astfel este o deosebire între oamenii care, așa cum spun ei, „își îndeplinesc obligațiile religioase” și un ostaș al lui Hristos, pe care-l mână dragostea lui Isus pentru a aduce la cunoștința tuturor oamenilor cine este Stăpânul lui.

Cât de mult ne fac păgânii să ne rușinăm, care câteodată sunt însuflețiți la o deplină dăruire printr-un cuvânt despre harul lui Dumnezeu! O chinezoaică bătrână a învățat cu multă trudă un

singur verset: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu moară, ci să aibă viața veșnică”. Acest singur cuvânt l-a cuprins atât de adânc în inimă, încât a fost îndemnată să distrugă toți idolii din casa ei, cei de hârtie, de lemn și de metal. Familia ei a fost exasperată până la maximum din această cauză. Au legat-o cu părul de un copac, au lăsat-o trei zile fără hrană, au aruncat-o apoi în cocină la porci, cu a căror mâncare s-a păstrat în viață – cu toate acestea L-a slăvit pe Dumnezeu și L-a lăudat pe Mântuitorul ei. Ea și-a dat inima lui Isus – aceasta a făcut-o fericită și puternică. Aceasta a relatat nu de mult o scrisoare venită din China.

Ce deosebire între acești chinezi bătrâni și necultivați și acel german distins și cultivat din W., care acum vreo doi ani a fost atins de Cuvântul lui Dumnezeu! El a venit pentru un timp scurt să asculte evanghelia. Dar când a observat că se spune: Isus sau lumea? a declarat: „Nu, distracțiile lumii sunt prea minunate; nu pot și nu vreau să le las!” El a crezut că a găsit o religie care îl costă numai o parte din inimă și din viață. Dar credința, care este viață și pace, nu se cumpără cu participarea la unele adunări, nici cu obiceiuri evlavioase, ci cu **dăruirea lui Isus a întregii inimi.**

Nr. 8

LA POARTA VEȘNICIEI

„Cel ce mă găsește, găsește viața.” (Proverbe 8,35)

În marele oraș D. zăcea un fiu tuberculos în casa părinților lui bogați. Puterile erau mistuite, sfârșitul nu mai putea fi departe. Dar mama și medicul erau de aceeași părere, că bolnavul să fie amăgit în privința apropiatei sale morți, cu speranțe de însănătoșire. Și așa s-a făcut – oricât de slăbit se simțea, mama spunea că arăta deja mai bine și puterile i-ar fi crescut decisiv. Ea calma orice plângere, orice grijă. Apoi, într-o zi el s-a ridicat în șezut în pat și a spus: „Mamă, mi se face negru înaintea ochilor!” – „O, stai liniștit, trece imediat!” Atunci a strigat cu ultimele lui puteri: „Mamă, dar acum n-o mai cred!” A căzut și a fost mort! Dacă fiul ar fi știut adevărul despre apropiata lui moarte, poate și-ar fi întins inima cu pocăință spre Dumnezeu, poate L-ar fi găsit pe Isus și viața veșnică. Așa că a fost înșelat pentru timp și pentru veșnicie.

La creștinii adevărați, care au devenit proprietatea lui Isus, lucrurile se petrec altfel; aici dragostea găsește cuvântul potrivit. K. L. a trecut printr-o operație grea. El spera în însănătoșire și se bucura să mai poată sluji câțiva ani mării sale familii ca un tată devotat. El era un creștin încercat și sincer; și soția lui era proprietate a Domnului. Într-o zi medicul i-a destăinuit soției, că bărbatul se îndreaptă spre moarte. După ce medicul a părăsit casa, ea s-a așezat liniștită la patul soțului ei și a spus: „Kurt, a venit Învățătorul și te cheamă!” Era cuvântul cu care odinioară Marta din Betania a chemat-o pe sora ei, Maria, la Domnul. „Deci, totuși!” a fost răspunsul liniștit al bărbatului – apoi a fost o luare de rămas-bun și o plecare acasă în pacea lui Dumnezeu.

Ce nesfârșit mai scump, mai plăcut, mai mângâietor este pentru adevărații creștini adevărul la poarta veșniciei, decât minciuna! Și pentru oamenii neconvertiți nu este certitudinea apropiatei morți cea mai puternică motivație ca să se predea cu pocăință și credință Domnului Isus, care vrea să mântuiască pe veci? Este poate prea târziu pentru asemenea oameni; dar totuși – poate că unul mai reușește să apuce cu inima lui harul. Majoritatea oamenilor ajung mai devreme sau mai târziu în situația de a sta la patul morții oamenilor care le sunt scumpi. Aici este necesar să fie limpede despre ce este vorba. Este vorba despre aceea, dacă un om trebuie să fie înșelat în ultimele lui ceasuri ale timpului de har.

Aproape întotdeauna se înșeală medicii în privința impresiei pe care o face asupra bolnavului împărțirea deschisă despre apropierea morții. Un prieten loial și experimentat al soldaților germani, predicatorul curții, E. Frommel, plecat deja acasă, povestea despre sora lui, care a murit în floarea vârstei: „Sora mea s-a grăbit cu pași repezi în întâmpinarea morții. De aceea mama l-a întrebat pe medic, dacă ar avea voie s-o facă atentă pe sora mea, încet și protector, asupra sfârșitului posibil. Medicul i-a răspuns: „Mai are două zile de trăit; dar dacă i-o spuneți, atunci moare încă astăzi.” Aceasta a adus-o pe mama într-un mare necaz lăuntric. Să nu spună nimic și să lase copilul să moară fără nici o bănuială? Pentru ea valora mai mult pregătirea interioară decât puținele ore pe care poate le avea de trăit în plus. Pentru prima dată nu i-a răspuns bolnavei la întrebarea obișnuită: „Voi fi în curând mai bine?” și a privit-o drăgăstos și melancolic. „Nu-i așa, mamă, probabil voi muri?” a spus ea în timp ce făcea ochii mari. Mama doar a afirmat tăcut din cap. Atunci a fost o scurtă luptă interioară, apoi o licărire luminoasă peste față și ea spus ca implorând: „Nu-i așa, dragă mamă, de acum nu mă mai lași să dorm; să fim cât mai mult împreună și tu-mi vei citi foarte mult.” La aceasta i-a luat mâna așa de strâns, ca și când n-ar mai fi vrut să-i dea drumul. Într-adevăr, aproape că n-a mai dormit. Dacă mama i-a citit un psalm, ea putea imediat aproape fără poticnire să-l repete pe dinafară și să se roage. Puterea ei intelectuală, în special memoria ei a crescut în putere în mod miraculos. N-a murit seara – nici în ziua următoare, dar a mai trăit 14 zile pline, zile pline de ore înălțătoare. „Ciudat”, a spus consilierul medical, „foarte ciudat; într-adevăr, n-aș fi crezut”, când mama i-a povestit că n-a răbdat-o inima să-i ascundă copilei cum stau lucrurile cu ea. Când el a auzit că ea „încă mai trăiește”, nici n-a mai venit. După ce sora mea a adormit liniștită, după ce ne-a adunat pe toți în jurul patului ei și a cântat cu noi – a venit consilierul medical cu condoleanțele, care de altfel era un prieten al casei – dar n-a putut să treacă peste acel „ciudat” al lui. Mamei i-a rămas mai mult decât aceasta. Firește, așa ceva trebuie făcut prin credință, înainte de toate trebuie ca dragostea arzătoare să sprijine acțiunea, altfel ar fi greșit. Niciodată n-am văzut o asemenea rapidă adunare și aprindere a tuturor scânteilor de viață pe altarul unei inimi, ca în aceste paisprezece zile. Gândul la **moarte** a ținut-o pe sora mea în **viață**; Duhul binevoitor, care conduce acasă, a ținut strâns laolaltă slabul înveliș trupesc, până ce pelerinul a fost deplin pregătit să părăsească locuința.”

Dar iluziile amăgitoare pentru cei muribunzi nu constituie singurul fel de minciuni în pragul veșniciei. Nu fac parte dintre acestea și unele lacrimi plânse la înmormântare în fața multor spectatori?

Era o creștină, un copil al lui Dumnezeu scump și sincer, ale cărei rude apropiate bogate n-au avut niciodată un ajutor pentru ea, niciodată vreun fel de amabilitate. Dar după ce a murit în urma unei scurte boli, cadavrul i-a fost îmbrăcat în haine scumpe și capul i-a fost culcat în sicriu pe o pernă de mătase. Ce minciună!

Iată o înmormântare mare. Muzica intonează: „Isus, Încrederea mea!” Este acesta adevărul? Nu, decedatul nu și-a pus niciodată încrederea în Isus, nici în viață, nici în moarte. Și așa-zișii „îndoliați” merg în spatele sicriului în discuții superficiale. După aceea, pe drumul spre casă, muzica se aude cântând un dans vesel – de ce așa ceva? De unde acest obicei? Tocmai s-a spus care este adevărul în majoritatea inimilor: trăiesc pentru lume – Isus nu este încrederea lor. Acești oameni au privit într-un mormânt deschis, au stat pe marginea veșniciei, au auzit cuvinte despre înviere, despre viața veșnică – acestea sunt acum smulse din inimă, impresiile serioase sunt spălate. Se spune: soldații trebuie să se joace cu viața, nu trebuie să aibă prea multe gânduri serioase – este adevărat lucrul acesta? Nu, soldații ar trebui să fie oameni care sunt în ordine cu Dumnezeul lor, care privesc în veșnicie cu o nădejde sigură, pentru că problema păcatului a fost reglementată pentru totdeauna; să fie pregătiți să moară pentru că au viața veșnică.

Din nenorocire este adevărat că aparența înșelătoare îi însoțește pe oameni până la poarta veșniciei. Ah, gândește un om, vreau să ies odată din această agitație, acolo unde este liniștit, unde se odihnesc morții, acolo nu mai are nimeni nici un interes să fie fals. El intră într-un loc de înmormântare. Inscripția este: **Cimitir!** Ce frumos: un loc, „o curte a păcii” în această lume fără

pace! Este adevărat lucrul acesta? Ah, nu, mulți dintre aceia care au fost îngropați aici, n-au intrat în pace, ci în locul de chin, unde așteaptă judecata lui Dumnezeu.

Acolo scrie, într-adevăr, pe pietrele funerare; „Aici odihnește în Dumnezeu” – dar este adevărat? În Dumnezeu se poate odihni numai un om care a fost împăcat cu Dumnezeu prin sângele lui Isus, al Fiului lui Dumnezeu. Dar nu mor majoritatea oamenilor neîmpăcați? Cum ar putea fi altfel, dacă trăiesc neîmpăcați? Întreabă-i pe oamenii din tren, din magazin, din cârciumă, din fabrică – întreabă-i: ești împăcat cu Dumnezeu? Te vor privi ca pe un nebun și vor spune: pentru asemenea gărgăuni n-am timp. Se poate scrie pe o piatră funerară: „Aici odihnește în Dumnezeu”, dar cu aceasta nu se schimbă nimic în starea celui îngropat. Piatra este la fel de răbdătoare ca hârtia; poți să scrii pe ea toate neadevărurile posibile.

Așa cum este cu cuvintele scrise în piatră, tot așa este cu multele, multele cuvinte spuse la morminte. Oamenii se pot consola reciproc în privința celor decedați: „El se odihnește în pace!” „Ea nu mai suferă!” și oricum s-ar mai numi aceste cuvinte bine intenționate dar fără valoare. Numai în timpul de har se poate găsi pace la Prințul păcii, Isus. El îi cheamă pe toți oamenii, merge după ei. Dar vai, majoritatea oamenilor, cât timp sunt sănătoși, umblă după lucrurile trecătoare. Bani! Bani! Să câștige și să aibă! Când apoi vine moartea dintr-odată într-o asemenea casă, în care nimeni nu s-a interesat de Isus, oamenii doresc să audă cuvinte despre harul veșnic, despre viața veșnică.

La poarta veșniciei se potrivește adevărul; cel mai profund adevăr este și cea mai profundă dragoste. Adevărul este acesta, că Isus întinde mâinile Sale de har spre toți oamenii vii – nimeni nu este prea rău, toți sunt chemați să găsească pentru totdeauna mântuire și pace, o nădejde de neclintit. Adevărul este acesta, că Isus oferă ajutor și mângâiere pentru toți, chiar și pentru tine – oricine ai fi, orice povară ar fi în viața sau pe conștiința ta – Isus este un Mântuitor desăvârșit. El spune: „Cel ce Mă găsește, găsește viața!” Dar adevărul este și acesta, că omul, așa cum moare, așa merge în veșnicie. Dincoace de mormânt - nu dincolo de mormânt – trebuie apucată prin credință viața veșnică.

Plângi după oameni scumpi care ți-au fost luați? Lasă-i pe morții tăi în grija lui Dumnezeu; Dumnezeu este desăvârșit în dreptate, desăvârșit în har. Nu-ți face griji și nu te gândești ce s-a ales de cei decedați – dar grăbește-te ca tu însuși să apuci viața veșnică!

Dacă L-ai găsit pe Isus, L-ai găsit pe Acela care spune: „Cum mângâie pe cineva mamă-sa, așa vă voi mângâia Eu.” Du-te la Domnul, pleacă-ți genunchii înaintea Lui – spune-I din adâncul inimii tale acest singur cuvânt: „Doamne, mântuiește-mă de toate păcatele mele prin sângele împăcării Tale!” Atunci vei avea: mângâiere, nădejde, pace și viața veșnică. Aceasta este de ajuns pentru timp și veșnicie.

Nr. 9

OAMENI ÎNȘELAȚI

„Având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.” (2 Timotei 3,5)

Romanii păgâni aveau un proverb: lumea vrea să fie înșelată! Cât de adevărat este lucrul acesta și în creștinătate! În mii de feluri sunt înșelați oamenii prin așa-zisele reclame, adică elogierea publică a mărfurilor și distracțiilor. În legătură cu aceasta nu se mai miră nimeni, toți sunt obișnuiți cu aceasta. Dar în ce măsură uimitoare îi înconjoară înșelăciunea peste tot pe oameni, ei nu bănuiesc.

Iată un exemplu potrivit din viață, pe care îl povestesc din însemnările pastorului S....², care a fost mult timp preotul instituției la închisoarea din G. Un bărbat în vârstă de 63 de ani a petrecut în închisoare mai bine de jumătate din viața lui și anume, 33 de ani. La Crăciunul din 1896 i-a înmănat pastorului o minunat de frumoasă poezie, a cărei ultimă strofă vorbea despre Isus, despre Fiul lui Dumnezeu:

„Acesta e gândul Lui divin,
Este gloria-I preamărită:
Caută ce-i slab; ce-i bolnav deplin
E proprietatea-I favorită.
E-un praznic al harului, înalt,
Iar tu în timpul-acesta dat,
'Naintea altora ești chemat,
Cu cât ești mai nemângâiat.”

Nu-i așa că-i frumos? Trei luni mai târziu omul a fost pus în libertate după pedeapsa ispășită și a plecat la Weimar, de unde s-a recomandat în multe ziare ca scriitor și poet ocazional. În același timp a întemeiat o publicație lunară, în care răufăcătorul pedepsit cu 33 de ani de închisoare a dat îndrumări pentru un mod de viață creștin, moral.

În același timp s-a prezentat ca un fost misionar al comunității Herrnhuter, care timp de mulți ani a trăit și a predicat printre triburile popoarelor sălbatică. În lupte violente cu indienii a fost rănit de multe împunsături de săgeți, prin călăritul pe catări sălbatici a căpătat grele infirmități fizice. Pentru meritele sale mari a căpătat o pensie de 3500 de mărci anual și în afară de aceasta posedă o mare avere. Bravul misionar cumpăra acum case a căror plată în numerar o oferea în perspectivă. Prin aceea că povestea că în curând va predica public în bisericile orașului, a escrocat sume de bani, pentru care promitea să plătească dobânzi mari. Da, chiar a reușit să determine o fată tânără să se logodească cu el, probabil mai cu seamă prin aceea că i-a dat speranțe că are o avere de 185 000 de mărci. În ciuda bunăstării sale n-a refuzat să ia în primire avutul economisit al prea credulei și s-o risipească până la ultimul ban. În sfârșit, înșelăciunea a ajuns la lumina zilei și după ce s-a stabilit că și-a practicat studiile misionare numai în închisori, a fost închis.

Poate întrebi: Cum este posibil ca oamenii să se fi lăsat așa escrocați? Eu îți spun: ia seama să nu fii înșelat și mai rău de tatăl minciunii! Acel pușcăriaș a fost un escroc evlavios – dar Satan, stăpânul lui, cunoaște această afacere și mai bine; el îi determină pe oameni să se înșele singuri. Un negustor care la încheierea conturilor de bilanț de la sfârșitul anului își falsifică registrele, înregistrează numai parțial pasivul (datoriile) și socotește mai mult activul (proprietatea) decât este, îi înșeală pe alții în privința averii sale – este un înșelător. **Dar un om care falsifică socoteala lui cu Dumnezeu, este un înșelător și un înșelat în același timp.**

Iată o adunare mare; se cântă frumoasa cântare:

Deci ia-mi Tu, Doamne, mâna și mă condu,
De-acum și-ntotdeauna, precum vrei Tu.
Eu singur nu pot face măcar un pas,
Deci spune-mi unde-Ți place să merg eu azi.

Dar în ziua următoare aceiași oameni sunt văzuți pălăvrăgind și bând cu copiii lumii ca și mai înainte. Ei s-au înșelat pe ei și pe alții prin evlavioasa cântare. Sentimentul religios satisfăcător, pe care l-au simțit în timpul cântatului, i-a entuziasmat puțin, dar ei nu s-au gândit să-și dea

---

² Din lucrarea „În spatele gratiilor de fier” de Dr. H. Seyfahrt

Domnului viața, voința. **Sentimentele evlavioase sunt o marfă foarte valoroasă.** Era o doamnă care de fiecare dată vărsa lacrimi mari când se vorbea cu ea despre Cuvântul lui Dumnezeu. În tinerețe trecea drept convertită, dar mai târziu s-a măritat cu un bărbat necredincios; s-a dovedit a fi la fel ca el, iar copiii lor au fost crescuți în consecință. Dacă ajungi să vorbești cu ea despre seriozitatea veșniciei și despre responsabilitatea ei, Îi plătește lui Dumnezeu un tribut ieftin cu lacrimile ei – dar viața nu vrea să și-o schimbe.

Emoții evlavioase de felul acesta se găsesc tot așa și la bărbați ca și la femei – ele sunt monede false. Pe vremuri, asemenea monede false erau bătute bine în cuie pe masa casierului de la casieria publică; și Dumnezeu le va bate și pe acestea tare în cuie în fața tronului Său de judecată. O, de-am putea spune inimii tuturor oamenilor, că creștinismul nu constă din vorbe!

Cum se poate deosebi un soldat adevărat de unul laș? Ei poartă amândoi aceeași uniformă, răspund amândoi cu aceleași cuvinte la întrebarea: care este datoria lor în ziua bătăliei. Amândoi strigă tare „Ura!” când se apropie comandantul. Câtă vreme încă n-a început lupta, amândoi par a fi la fel. Dar trimite-i în luptă și nu va dura mult și moneda veritabilă va deveni evidentă. Tot așa este și cu creștinismul; nu este o chestiune de vorbe, ci o realitate. Cuvântul lui Dumnezeu a prevestit că în zilele noastre vor fi oameni care vor avea o **formă de evlavie**, dar îi tăgăduiesc **puterea**. Nu s-a ajuns la așa ceva în creștinătatea de nume? Câți oameni nu se înșeală pe ei înșiși și pe alții, prin aceea că se numesc creștini! Și totuși merg pe calea lumii, ba chiar pe calea păcatului vizibil, trăiesc în lucruri rușinoase. Minciună, necurăție, curvie, calomnie, multă infidelitate, egoism de nedescris și orice fel de păcat au pe conștiința lor. Ei se trișează singuri și-i înșeală și pe alții mai rău decât acel delincvent venit din închisoare.

Când am plecat în campania militară din 1870, veneau la slujba divină regimente întregi. Era impresionant să vezi cetele acestor bărbați serioși la o asemenea solemnitate. Aveai impresia sigură că această perioadă de război va fi pentru toți începutul unei vieți noi. Ah, cu majoritatea lor Dumnezeu nu Și-a atins scopul. Într-adevăr, toți doreau **iertarea păcatelor** în fața unor primejdii așa de mari. Dar numai în cazul câtorva s-a ajuns la o **întoarcere a inimii și înnoirea vieții**. Nici o mirare că după ce au trecut primejdiile, la majoritatea dintre ei evlavia a luat sfârșit. Mai mult, cei mai mulți s-au întors acasă din campania militară, din toate ocrotirile și binecuvântările, în aceeași stare a inimii în care plecaseră.

Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului, nu-L poți înșela; socoteala pe care trebuie s-o dai pentru viața ta, n-o poți falsifica, este scrisă în ceruri. Dar acum te cheamă harul; Dumnezeu vrea să-ți șteargă vina! Pentru Domnul slavei a fost ceva absolut serios că a vrut să te împace cu Dumnezeu prin jertfa Lui. Aici nu sunt vorbe goale. Isus a părăsit într-adevăr, în realitate slava cerului, într-adevăr s-a arătat Mântuitorul păcătoșilor pierduți de pe acest pământ și S-a dus pe cruce în judecata lui Dumnezeu pentru noi, vrăjmașii Lui. **Faptele Lui sunt ca vorbele Lui**, suferința și moartea Lui pe Golgota au fost realitate amară. Este realitate și este adevăr că El mântuiește pe veci pe oricine Îl omagiază în pocăință și credință cu inima și cu viața, ba chiar îl face un copil și moștenitor fericit al lui Dumnezeu. Prietene, lasă faptele tale, viața ta să fie ca vorbele tale! Vino la Isus – dar nu veni cu vorbe și cu aparențe – nu, vino ca un păcătos vinovat cu adâncul adevăr și sinceritatea inimii, ca harul să te poată apuca și tu să apuci harul. **Trebuie să ajungi cu trecutul tău la pocăință.** Pământul cu spini trebuie să fie defrișat.

„Deșteleniți-vă un ogor nou și nu semănați între spini!” (Ieremia 4,3.) Vrei lucrul acesta cu hotărârea inimii? Domnul vrea să primești o viață nouă, viață veșnică și apoi să trăiești pentru Isus.

Nr. 10

CEREREA DE GRAȚIERE

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17,9)

X. era un răufăcător cu multe antecedente penale și care în cele din urmă a fost condamnat la moarte³, dar care a fost grațiat la o pedeapsă cu închisoarea pe viață. Un timp îndelungat acesta s-a comportat fără cusur, părea să fie plin de un adânc regret. Petrecuse în închisoare deja mai bine de treizeci de ani, când se apropia nunta de aur a principelui domnitor din ducatele turingiene. X. a depus cu acest prilej o cerere de grațiere, în care se spunea textual după cum urmează:

„În Numele lui Dumnezeu, cu încredere în atotmilostiva dragoste iertătoare de Tată, care conduce inimile oamenilor ca pe pâraiele de apă, îndrăznesc cu adâncă venerație și supunere umilă să prezint Alteței Voastre pentru aprobare următoarea petiție:

Treizeci de ani de căință și de mahnire au trecut acum – ce cuvânt bogat în conținut! - de când vorba fără replică a legii m-a îndepărtat pentru totdeauna din societatea oamenilor. Cum s-a revoltat atunci inima îndărătnică de tânăr împotriva actului de autoritate, cum se gândea mereu și mereu numai la mijloace să-și croiască samavolnic un drum în libertate! Abia când am avut recunoașterea multelor mele rătăcirii s-a luminat în mine înțelegerea cât de adânc am căzut și că scopul vieții mele a fost unul greșit și adesea am vărsat după aceea lacrimi fierbinți. Alteță, n-au fost lacrimi de crocodil, nu, au fost picături de sânge pe care le-a plâns sufletul!

O detenție de 30 de ani este o școală foarte dură, dar și una salutară; dură, foarte dură este, căci ne ascunde amarnic încolțirea și germinarea, trăirea și mișcarea, înflorirea și coacerea, adormirea și retrezirea naturii dumnezeiești. Ea este închisă pentru cânt și muzică și plăcere. Aici înăuntru domnesc numai suspine și gemete și duh fricos de sclavie. O, câte sute n-au venit deja aici după mine pentru căință și reculegere spirituală și au plecat iar! O generație nouă a crescut afară; în patrie a avut loc o cotitură puternică, plină de binecuvântare, după care toți patrioții au strigat entuziasmați: avem o împărăție germană, suntem un popor unit de frați! – Eu n-am avut voie să privesc această înălțare minunată. Numai monotonia întunecoasă, rece și searbădă de trei decenii îmi inundă carcera pustie, în care lăncezesc, ah, deja de atâta timp, izolat din porunca cea mai înaltă!

Firește că pe lângă toată umbra este și lumină, lumina limpede și curată și anume, care pătrunde în suflet de sus și care-l luminează și-l încălzește. Acest dar ceresc blând m-a învățat să mă rog, să mă încred și să sper. Da, aceasta este încrederea mea tare, că Dumnezeu nu va lăsa să ajungă de rușine, după o căință atât de lungă și grea, speranța mea arzătoare, singura care m-a menținut în picioare. Cu toate fibrele speranței mele neștirbite mă agăț de generozitatea Alteței Voastre și implor cel mai supus, să vreți să-mi încheiați pedeapsa prin grațiere. Dacă Alteța Voastră s-ar îndoii de onestitatea comportamentului meu, atunci cer numai o eliberare de probă; una singură, fie chiar și cea mai neînsemnată abatere față de lege și ordine să poată imediat să aibă drept consecință pierderea grațierii solicitate.

Fără a mai deranja pe Alteța Voastră, mă voi întoarce apoi până la moarte în carceră.” - -

X. a fost grațiat ca urmare a acestei petiții. Starea lui materială era relativ bună. N-avea nici o grijă pentru pâinea zilnică; **cu toate acestea, după o foarte scurtă savurare a libertății, a comis un mare furt prin efracție**, care l-a dus din nou și previzibil până la sfârșitul lui, înapoi, în spatele zidurilor de închisoare. Dorința lui de a fi eliberat a fost așa de mare, încât timp de decenii a putut să se înșele pe sine și pe alții. În orice caz, directorul închisorii și personalul de

---

³ Cele povestite aici sunt preluate din lucrarea „În spatele grațiilor de fier”, de Dr. Seyfahrt.

supraveghere au fost convinși de sinceritatea întoarcerii din inimă a lui X. Cu toate acestea, de îndată ce a fost liber, natura inimii lui a ieșit la lumină: și-a folosit libertatea numai pentru a înfăptui răul.

Aceasta este o expunere limpede despre adevărul: „**Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?**” (Ieremia 17,9).

Acea petiție înduioșătoare este limbajul unei inimi care nu L-a cunoscut nici pe Dumnezeu, nici pe sine. Pentru acest bărbat a contat eliberarea; pentru a atinge acest scop, a spus cuvinte cucernice, cuvinte de căință, despre întoarcerea inimii, chiar și cuvinte de patriotism. A folosit tot ce i s-a părut potrivit să-l ajute să ajungă la țintă. Nu este de presupus nici că a părăsit închisoarea pentru a comite imediat iar vechile delictе. El n-a cunoscut lanțurile tari ale sclaviei lui satan, cu care rămăsese legat prin puterea păcatului, nici după ce a fost eliberat din închisoare. Nu L-a cunoscut nici pe Dumnezeu sfânt, înaintea feței Căruia au fost cântărite cu greutatea dreaptă viața lui, gândurile lui, cuvintele lui. **Pe el nu l-au apăsât faptele lui rele, l-a apăsât numai pedeapsa pe care o purta.** Petiția lui este limbajul unui om care voia cu orice preț să scape de consecințele păcatului, dar păcatul în sine nu-i producea nici o durere.

Astfel procedează mulți oameni în orice fel de strămtorări, care nu-L cunosc pe Dumnezeu, îndată ce simt mâna lui Dumnezeu. Ei cred că păcatele lor îi apasă – dar nu vina lor; ei vor să fie eliberați numai de consecințe. Ei strigă după ajutor, Îi oferă lui Dumnezeu tot felul de juruințe – abia s-a potolit necazul, că au și terminat cu Dumnezeu.

Avem sute de experiențe asemănătoare cu oameni care au nevoie de ajutor. „Plățiți-mi chiria, da, dacă voi avea parte de aceasta, să am cu familia mea un acoperiș deasupra capului, atunci Îi voi mulțumi lui Dumnezeu într-o viață nouă.” Abia a venit ajutorul, că gândurile, vorbele și faptele sunt schimbate. Este exact ca la bărbatul care dorește să împrumute bani. El promite totul, este umil, prietenos, pregătit pentru orice slujbă. Abia a primit împrumutul, că nu-l mai vezi. El nu mai dorește să se întâlnească cu creditorul lui, a cărui privire îi amintește de datoria lui și de promisiunile lui; dacă poate în vreun fel, îl evită pe stradă. Același bărbat pe care-l implora mai înainte ca pe binefăcătorul lui, acum îi apare ca un dușman.

Cu totul altfel este cu un om care a pășit cu vina păcatului său în lumina lui Dumnezeu! El spune împreună cu David: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta și fără vină în judecata Ta.” (Psalmul 51,4).

Când un om într-adevăr își vede păcatul, starea sa pierdută, atunci este mult mai nefericit decât un om în închisoare. Pe el îl acuză totul: anii iroșiți, amintirea trecutului său. Toate bunătățile și harul lui Dumnezeu, de care a avut parte, se transformă în acuzație. El observă dragostea lui Dumnezeu, dar vede că: am respins această dragoste. Acestea sunt dureri adânci, care smeresc în țărână toată viața. Lumina Evangheliei nu produce la început bucurie, ci o recunoaștere profundă a stării stricate, pierdute a inimii.

Această recunoaștere este începutul pocăinței adevărate; de aici se înalță strigătul după har, din inima sinceră, în sus, spre Dumnezeu. Atunci omul este într-adevăr dependent de har, el este unicul lui refugiu. Un asemenea om nu face nici o juruință, el recunoaște limpede: nu pot să-I aduc Lui Dumnezeu nimic decât păcatul meu. El strigă către Dumnezeu: „Îndură-Te de mine! Har! Har!”

Dacă această cerere de grațiere a unei inimi, care se vede sub blestem și sub lanțurile păcatului, se înalță la Dumnezeu, atunci omul aude cuvântul: „Păcatele îți sunt iertate – credința ta te-a mântuit – du-te în pace!” Atunci începe o viață nouă spre cinstea marelui Eliberator, Isus. **Ai trăit așa ceva?**

Nr. 11

EȘTI UN COPIL AL LUI DUMNEZEU?

„Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” (1 Ioan 2,15)

Ca astăzi în Monaco, în Italia, se puteau pierde bani până în anul 1868 și în Wiesbaden și Ems, la mesele de joc publice – în unele cazuri chiar să se câștige. Aici există în jurul cazinoului cu jocuri de noroc: fețe galbene, ochi pătrunzători, mutre aparent zâmbitoare, mâini încleștate.

Într-o zi ședea cu nevasta lui la masa de joc un rus⁴, care pierduse deja mulți bani în Wiesbaden și miza monedele de aur împrumutate una după alta și știa în plus că poliția era pe urmele lui, știa de asemenea că copilul lui zăcea la han bolnav de anghină și se zvârcolea înfricoșat încoace și încolo. Primul chelner a venit și i-a spus rusului la ureche (căci să vorbească tare într-un asemenea loc are voie numai conducătorul jocului; el strigă după cum se învârtește bila norocoasă: roșu! Sau: negru!): „Dădaca vă transmite: copilul dumneavoastră moare!” – „Imediat, vin imediat!” a răspuns jucătorul, care tocmai vedea cu mutra răvășită monedele lui de aur dispărând. Al doilea chelner a venit și i-a spus rusoaicei la ureche: „Dădaca vă transmite: copilul dumneavoastră trage să moară!” – „Imediat, vin imediat!” a spus mama. Destul - - încă zece minute și ultima monedă de aur este pierdută, iar în hanul străin bietul copil a decedat de moarte prin sufocare. Puțin după aceea soții ruși au fost găsiți de poliție și arestați. Micul trupșor zăcea acolo, în fața bonei care plângea. Cine îl înmormântează? Un bărbat milostiv a auzit despre lucrul acesta, a comandat un sicriu și apoi a pus să se scrie pe mormântul copilului străin versetul: „Tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește.” (Psalmul 27,10).

Satan, marele înșelător, i-a furat acestui copil părinții, prin aceea că i-a amăgit cu strălucirea aurului. Paguba pentru copil poate n-a fost așa de mare; căci dădaca a dovedit mai multă dragoste și devotament decât părinții fără inimă.

Dar nouă, tuturor, același înșelător, satan, ne-a făcut o pagubă mult mai mare ca celui copil. El i-a înșelat în Paradis pe Adam și pe Eva și odată cu ei tot neamul omenesc cu poziția de copii și cu dreptul de copii față de **singurul Tată adevărat**. Într-adevăr, viclenia lui satan n-a putut să schimbe inima de Tată a lui Dumnezeu, nu, toate strădaniile vrăjmașului au adus cu atât mai viu în lumină minunata dragoste a lui Dumnezeu – dar înșelăciunea lui satan a făcut din făpturile omenești ființe înstrăinate de Dumnezeu, neîncrezătoare, care la conștientizarea vinei lor fug din fața lui Dumnezeu, care este lumină și dragoste.

Apucăm să vedem multe dovezi impresionante de devotament patern pământesc și de dragoste de mamă. Am citit despre o mamă care a fost găsită în munții scoțieni, înghețată, într-o furtună de zăpadă, fără haine, că nu departe de acolo a fost găsit copilul ei într-o crăpătură de stâncă, trăind și cald învelit în hainele mamei. Există multe astfel de exemple – dar unul singur s-a petrecut numai o dată, ca un Tată să-Și dea singurul Fiu, desfătarea inimii Lui, pentru vrăjmașii Lui răufăcători. Pe acest singur Fiu, cununa slavei Sale, L-a lăsat să moară pe cruce, ca acei oameni nerecunoscători să găsească în ceruri un drept de copil – aceasta a făcut Dumnezeu **pentru tine și pentru mine!** Niciodată nu s-a petrecut în cer sau pe pământ un asemenea eveniment și niciodată nu se va petrece vreunul. Această faptă mare de dragoste de Tată a lui Dumnezeu va umple veșniciile cu mulțumire și adorare. Isus a venit pentru a descoperi oamenilor pierduți inima de Tată a lui Dumnezeu, pentru a le face cunoscut Numele de Tată. **Dumnezeu vrea să dea păcătosului vinovat un drept**, pentru a se întoarce în brațele dragostei lui Dumnezeu ca un copil deplin împăcat. El nu-i izgonește pe cei vinovați, nu, El îi caută, El le-a croit un drum.

---

⁴ Această întâmplare am găsit-o povestită în revista „Ia și citește!” și o inserez aici cu convingerea că este conform adevărului.

Nu toți oamenii au dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu. Nimeni dintre noi nu s-a născut ca un **copil al lui Dumnezeu**, ci toți ne-am născut ca fiind **copii ai lumii**, ba chiar ca vrăjmași ai lui Dumnezeu, chiar dacă nu suntem conștienți de lucrul acesta. Trebuie întâi să devenim **copii ai lui Dumnezeu**! La aceasta cheamă harul lui Dumnezeu. N-am devenit copilul tatălui meu pământesc nici prin deciziile mele, nici prin educația mea – am devenit copilul lui **prin nașterea mea**! Nici copil al lui Dumnezeu nu se poate deveni nici prin decizii, nici prin educație; devii copil al lui Dumnezeu prin nașterea spirituală, **prin nașterea din nou**. „Dacă un om nu se naște din nou (sau „de sus”), nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3,3). Stai liniștit înaintea lui Dumnezeu și răspunde-ți cinstit la întrebarea: **Al cui copil sunt? Un copil al lui Dumnezeu sau un copil al lumii?** Ciudat că această întrebare îi incită aproape pe toți oamenii la contradicție violentă. Știi în inimă ta că nu ești un copil al lui Dumnezeu și totuși nu vrei să te numești copil al lumii. De aceea se spune: „Nimeni nu poate ști dacă este copil al lui Dumnezeu”, „Este îngâmfare spirituală să te numești copil al lui Dumnezeu”, „Sunt la fel de bun ca cei care se numesc copii ai lui Dumnezeu toți laolaltă, ba chiar mai bun decât mulți!” – astfel se vorbește cu foc și atunci iese din inimă ceva ca un vulcan, ca un cutremur; nu este aceasta ceva care dă de gândit?

Fii sincer cu tine însuși – nu te atrage mai mult un anturaj vesel cu muzică și clinchet de pahare, decât un cerc liniștit care este adunat în jurul lui Isus, Domnul prezent, pentru a studia Cuvântul Lui, pentru a-L adora? Dragă făptură omenească, ce groaznic ar fi pentru tine să fii în cer numai printre copii ai lui Dumnezeu! Acolo doar nu este nimic de găsit din tot ce-ți umple inima. Acolo nu există discuțiile despre bani și avere, despre mode și cărciumi. Acolo, cetele de copii răscumpărați ai lui Dumnezeu laudă toată veșnicia singurul Nume Căruia tu n-ai vrut să-I deschizi inima, Numele Isus, pe care nu L-ai vrut să fie scris deasupra vieții tale, deasupra casei tale.

Acolo unde este vorba despre cea mai importantă problemă, despre decizia vieții pentru veșnicie, trebuie să fim temeinici și cinstiți. Cu aratul la suprafață nu se obține nimic. Dumnezeu spune că El dă dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu numai acelor care **L-au acceptat în inima lor pe Isus ca Domn și Mântuitor al lor**. Câte unul spune: Aș asculta cu mai multă plăcere Cuvântul lui Dumnezeu, dacă nu s-ar face mereu aceste două clase. Unui țăran bogat, care întreținea și el vorba aceasta, i s-a răspuns: „Dacă și în sat veți face tot numai o singură clasă cu copiii satului, astfel încât fiul sărmanului zilier să obțină o moștenire egală cu a nepoatei dumneavoastră, atunci voi mai chibzui.” Dacă deja în viața pământească moștenirea mea atârână cu totul de întrebarea: al cui copil sunt, cu atât mai mult contează înaintea lui Dumnezeu dacă sunt un copil al lui Dumnezeu, ca să am parte de moștenirea cerească! Ascultă: ori ești un copil al lui Dumnezeu, ori nu ești, și **atunci trebuie să devii**; altfel drumul tău nu duce în casa Tatălui. Spune cinstit: sunt un copil al lumii până în măduva oaselor; trebuie să se schimbe total situația, pentru a ajunge la ținta minunată.

Copiii lumii iubesc lumea și nu se interesează de Dumnezeu câtă vreme le surâde lumea. Câte unul trebuie să fie zguduit până la temeliiile vieții lui, unul trebuie să îngroape o soție iubită, celălalt trebuie să-și piardă averea, un al treilea trebuie să ajungă cu rușine în închisoare. Aceasta face Dumnezeu, ca asemenea inimi care în anii de fericire și de sănătate n-au vrut niciodată să înțeleagă glasul lui Dumnezeu, să se deschidă, în sfârșit, pentru dragostea lui Dumnezeu. O, ce tare ține inima omului de lume și totuși nu poți să fii ambele în același timp: copil al lumii și copil al lui Dumnezeu. Acolo unde nu se face despărțirea, sufletele sunt amăgite, oamenii umblă mai departe pe calea largă, nu ajung la întoarcere. Îmi este indiferent dacă te mânia în privința acestei deosebiri severe; este mai bine să fii la început întristat și apoi veșnic mângâiat, decât la început consolată cu o mângâiere falsă și apoi veșnic întristat. Acum te întreb: **Ești deja un copil al lui Dumnezeu sau încă mai ești un – poate foarte cumsecade și vrednic de a fi iubit copil al lumii?**

Nr. 12

MARELE STRĂIN

„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.”

(Isaia 9,6)

De la Amsterdam se călătorește cu vaporul, aproape într-o oră, peste golful marin lung și îngust „D”, la orașelul Zaandam; el este vestit pentru cele 400 de mori de vânt care stau de jur-împrejurul localității. Ținta celor mai mulți călători care debarcă în Zaandam este vechea colibă, care deja se înclină într-o parte, construită din scânduri neprelucrate; aceasta are numai două camere și un pat rabatabil (sau pat-dulap), cum se obișnuia pe vremuri în Olanda. Aici s-a mutat în anul 1697 un dulgher tânăr, Peter Michailow, care s-a angajat la șantierul naval de la Mynheer Calf. Cu hărnicie în vârta toporul și ciocanul, își gătea singur mâncarea, a purtat îmbrăcămintea de dulgher ca și pe celelalte și era totuși: țarul Rusiei, **Petru cel mare**. El a vrut să-și facă poporul mare și fericit. Lucrul acesta a fost pentru el atât de serios, încât și-a părăsit aproape pentru doi ani imperiul ca să călătorească pentru instruirea lui prin țările europene cu un grad înalt de cultură. Pe marile șantiere navale care se aflau în Zaandam, se construiau corăbii excelente. Aceasta era o artă care pe atunci nu era cunoscută în Rusia. De aceea a plecat Petru la Zaandam. Vizita însoțitorilor lui lăsați în urmă la Amsterdam a dezvăluit curând taina persoanei acestui dulgher de corabie. Spectatori curioși s-au prezentat cete-cete la locul de muncă. Aceasta l-a determinat pe Petru să părăsească Zaandam deja după opt zile și să lucreze mai departe în Amsterdam, pe șantierele navale ale companiei Indiei Orientale. În acele zile, când Petru lucra în Zaandam, a scris patriarhilor din Moscova: „Sunt aici pentru a urma Cuvântul lui Dumnezeu către tatăl nostru Adam: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea!” Pe atunci Petru avea numai 25 de ani. Era un bărbat a cărui putere de a înfăptui nu se speria de nici un obstacol. Toată strădania lui era pentru a face din Rusia o mare putere europeană și a reușit. Pe lângă înaltele sale calități de energie înfăptuitoare și sinceritate, avea în el, înainte de toate, o duritate josnică, barbară. Grosolan în dorințele lui, furios în mânia lui, patimile lui nu cunoșteau margini. Acest mare bărbat, fondatorul puterii Rusiei, căruia o națiune întregă îi datorează ceea ce este astăzi, purta totuși astfel în sine trăsăturile a ceea ce este omul din fire: zămislit și născut în păcate, un **păcătos vinovat** înaintea lui Dumnezeu. Oricât de înaltă ar fi fost poziția lui pământească, oricât de mari meritele sale omenești, el avea nevoie de **răscumpărare din blestemul păcatului**.

Răscumpărătorul a venit pentru toți păcătoșii pierduți care doresc răscumpărare. Și El a venit ca un mare Străin. El a părăsit Împărăția slavei Sale și strălucirea tronului Său și a venit în grajdul din Betleem, a stat ca un copil în iesle. Cetele de îngeri laudau pe Dumnezeu în ceasul acela, pentru că Prințul păcii Se născuse pe pământ, Mântuitorul lumii, Salvatorul pentru păcătoasele și păcătoșii pierduți. El ne-a deschis poarta păcii, nouă, oamenilor sărmani, înstrăinați de Dumnezeu, deznădăjduți, care locuiesc în valea umbrei morții, ca o nădejde veșnică să lumineze în această lume întunecoasă. El a mers ca un mare Străin de la iesle la cruce într-o slavă acoperită. Miraculos, și El, Dumnezeu veșnic, a lucrat tot ca dulgher. El S-a făcut, în smerenia Lui, Om adevărat asemenea nouă. Nici nu ne putem imagina ce umilință a fost aceasta, căci noi nu putem înțelege slava din care a venit El.

Pentru misionarii noștri chinezi este o deosebită școală a devotamentului, de a se adapta în incredibila murdărie a poporului chinez; nu numai că oamenii înșiși sunt foarte murdari în hainele și lenjeria lor, ca și trupurile lor, ci pe străzi și în case este îmbâcsit de murdărie. O grămadă de bălegar și porci în camera de locuit este ceva foarte obișnuit într-un sat chinez. Carne pe jumătate putrezită, urât mirositoare trece în unele zone drept ceva ales. O misionară a fost invitată la o asemenea mâncare de către o chinezoaică săracă; aceasta din urmă voia să-i arate

mulțumire și dragoste prin felul de mâncare cu carne; misionara a mâncat-o, pentru a nu o face să sufere pe cea care o dăruia. Dar oricât de mare este contrastul dintre un german și un chinez în privința curățeniei, ordinii și seriozității, cât de adâncă trebuie să fie abnegația pentru a duce unui asemenea popor sărman vestea despre dragostea lui Dumnezeu, tot nu ajunge nici pe departe până sus, la afabilitatea dumnezeiască a Domnului Isus, care a coborât din slava fără păcat a cerului în această lume de păcătoși, unde nu L-a înțeles nimeni, unde totul este pătat de păcat. Ochiul Lui sfânt a văzut peste tot păcat și egoism în inimi, pe buze, în viață. Pentru Isus a fost durere și suferință să vadă și să simtă păcatul de jur-împrejurul Lui.

El era singurul fără păcat în mijlocul păcătoșilor. În viața Lui totul a fost desăvârșit, totul răspândea dragostea lui Dumnezeu, totul era har și adevăr. El a văzut neamul omenesc pe drumul lui fără nădejde, I S-a frânt inima de dragoste față de vrăjmașii Lui; El S-a dat pe Sine Însuși pentru a le lua vina asupra Sa, care era fără vină. El a suferit și a murit pe cruce. El S-a întors în slava Tatălui după ce a săvârșit marea Lui lucrare. Acum face să se propovăduiască prin toate împărățiile pământului vestea harului Său. El ciocănește la ușile omenirii pentru a face deplin fericite fiecare inimă și casă, oriunde I se deschide.

Mulți Îi cunosc Numele și se numesc creștini, mulți sărbătoresc Crăciunul cu brazi și daruri, mulți au o Biblie, scrisoarea lui Dumnezeu, în care Dumnezeu Tatăl Își descoperă inima, dar puțini își deschid inima pentru El, pentru a ajunge să-L cunoască într-adevăr. Puțini doresc să primească de la El ceea ce poartă El în mâini pentru fiecare păcătos care suspină: **iertare, viață și pace.**

Poți tu să spui: Eu I-am deschis inima, eu Îl cunosc personal, știu cine este? Ai primit tu în inima ta de la El mărturia harului veșnic al lui Dumnezeu?

Acum mai mulți ani, un domn se plimba de-a lungul străzii în preajma Crăciunului, când vitrinele erau peste tot amenajate cel mai fastuos. Atunci a văzut trei copii stând în fața unei vitrine cu jucării și a observat că doi dintre ei se străduiau să-i descrie celui de-al treilea lucrurile minunate care zăceau așternute în fața ochilor lor. Lucrul acesta a stimulat atenția aceluia domn; el s-a apropiat de micuți și a aflat că acel copil era orb; el nu s-a bucurat niciodată de lumina ochilor lui, de aceea se străduiau ceilalți doi să-i povestească aceluia copil orb, cât de frumoase era minunățiile din vitrină. Domnul s-a oprit o clipă; îl interesa flecăreala copiilor, căci nu era ușor să-i descrie micului orb diferitele obiecte și frumusețea lor.

Tot așa stau și eu, prietene, în fața ta, dacă încă nu-L cunoști personal pe Domnul. Vreau să-ți spun cât de minunat și credincios este, câtă răbdare are cu slăbiciunile și trădările noastre; cât de neschimbabilă este dragostea Lui delicată, cum ascultă El rugăciunile; cum înconjoară cu dragoste, îngrijind, drumul nostru, ba chiar ne poartă pe umărul Lui în zile de mahnire și de furtună, în zilele de soare și de binecuvântare. În cer și pe pământ nu este nici o inimă care ar putea să iubească așa ca inima lui Isus și nici o mână care să poată să îngrijească și să conducă așa ca mâna lui Isus.

Oricât m-aș strădui să-ți descriu aceasta, tu tot nu vezi slava Lui și nu simți nici o dorință după El, până nu ți se deschid ochii asupra păcatului tău, asupra stării tale pierdute. Când vei vedea cât de vinovat și de pătat stai în fața lui Dumnezeu, atunci vei striga după Răscumpărătorul și vei ajunge să-L cunoști în tot harul și în toată frumusețea Lui. O, cheamă-L, spune-I păcatul tău, durerile, grijile și nevoile tale! Vei afla că El este un Salvator prezent.

Nr. 13

MAREA AMNISTIE

„Dar Saul a zis: „Nimeni să nu fie omorât în ziua aceasta, căci astăzi Domnul a dat o izbăvire în Israel.” (1 Samuel 11,13)

Când evanghelistul american Moody a vestit odată cuvântul despre harul Lui Dumnezeu în închisoarea de stat din statul Ohio în fața a o mie o sută de deținuți, i s-au relatat următoarele:⁵

Acum câțiva ani, din ordinul președintelui trebuiau grațiați cinci deținuți, care s-au remarcat printr-o purtare bună în timpul detenției lor. Au fost lăsate întâi să mai treacă șase luni, pentru a obține un verdict temeinic. Apoi, într-o zi, toți deținuții au fost duși în capelă. A apărut președintele, a pășit pe podium, a scos din buzunar o notă cu cuvintele: **„Această hârtie din mâna mea conține achitarea a cinci deținuți!”** La aceste cuvinte stăpâna o tăcere adâncă în încăpere, toți ochii erau îndreptați neclintiți asupra documentului așa de fatal. A fost strigat primul nume: **„Reuben Johnson, pășește în față și ia-ți grațierea!”** Certificatul de grațiere a fost ridicat în sus, totuși n-a apărut nimeni să-l ia în primire. „Sunt toți deținuții de față?”, l-a întrebat președintele pe un paznic. Acesta a răspuns afirmativ la întrebare. În încăpere a răsunat încă o dată: „Reuben Johnson, pășește în față și ia-ți grațierea! Este semnată de guvernator și pecetluită. Ești liber!” Nu s-a mișcat nimeni. Capelanul închisorii s-a uitat spre locul unde ședea Reuben; îl cunoștea bine; nouăsprezece ani petrecuse în închisoare; și câte un cap s-a întors după el, pentru a-i vedea și el bucuria. Și Reuben s-a uitat în spate; voia să-l vadă pe fericitul care a fost grațiat aici. În cele din urmă capelanul i-a strigat: „Ei, Reuben tu ești omul!” Dar Reuben s-a întors iar, pentru a-l vedea pe Reuben care ședea în spatele lui. A fost strigat pentru a doua oară: „Reuben, despre tine este vorba!” Încă nu putea să priceapă adevărul. Abia la a treia strigare: **„Reuben, ia-ți grațierea în primire!”** a înțeles bătrânul adevărul, că el a fost strigat. S-a ridicat, a pășit în față tremurând, a luat documentul, s-a întors la locul lui, și-a îngropat fața în mâini și a plâns cu sughituri.

Când apoi deținuții au trebuit să fie duși din nou în celulele lor, a pășit și Reuben în front cu ceilalți. A trebuit întâi să fie strigat afară din șir: „Tu ești liber! Tu nu mai ești un deținut!” Acum a ascultat de chemare, da, el era liber. El a priceput în sfârșit, că grațierea i-a rupt lanțurile și i-a șters pentru totdeauna sentința.

Câte un suflet apăsător de conștiința vinovăției seamănă cu acest deținut. O, suflet care suspini, Dumnezeu vestește grațierea; despre tine este vorba, tu ești chemat – este dorința serioasă a lui Dumnezeu ca tu să apuci grațierea. Grațierea ta nu este scrisă cu pană și cu cerneală, nu este sigilată cu o pecete omenească, ci este plătită cu sângele Fiului lui Dumnezeu, confirmată prin învierea Lui, scrisă în Cuvântul veșnicului Dumnezeu. Pășește afară din rândurile deținuților, lasă să îți se scoată lanțurile. Crede în Cuvântul harului și **astfel vei fi liber!** Reuben Johnson a fost grațiat de oameni binevoitori în recunoașterea comportamentului său bun. Dar acum ascultă: Dumnezeu îi grațiază pe asemenea oameni, care n-au de arătat nimic care să fie bun. El oferă har oricărui păcătos de pe acest pământ; dacă cel mai mare desfrânat, cel mai rău ticălos care a existat vreodată **vrea să accepte ca un vinovat harul lui Dumnezeu**, dacă cel mai sinistru bețiv, adulter, hoț sau vagabond crede vestea harului în conștientizarea vinei lui și a stării sale pierdute, atunci găsește har la Domnul Isus, găsește **o grațiere deplină, veșnic valabilă.**

Când Saul a obținut prima mare victorie asupra amoniților și asupra barbarului lor domnitor, Nahaș, a fost adus un număr de răzvrătiți, care și-au ridicat impertinent glasul împotriva autorității împărătești a lui Saul. Dar în bucuria lui pentru marea biruință, Saul i-a grațiat pe

---

⁵ După evenimentele publicate de Moody însuși.

răzvrătiți. „Nimeni să nu fie omorât în ziua aceasta!” În ziua mării bucurii sau când după un război lung și sângeros se vestește pacea, obișnuiesc și astăzi regii și împărații să dea „o amnistie”, o grațiere pentru condamnați și vinovați. Aceasta se obișnuiește să se extindă asupra diferitelor clase de răufăcători; dar niciodată nu se întâmplă ca o amnistie să aducă grațierea deplină pentru toți vinovații.

O asemenea amnistie s-a dat numai o dată, când Isus a obținut marea biruință asupra lui satan, asupra păcatului și asupra morții – atunci Dumnezeu a vestit har deplin și fără plată pentru toți vinovații. Această mare amnistie este declarată strigând cu glas tare peste întreg pământul, printre bogați și săraci, pentru toți care, ca vinovați, caută har.

Prietene, problema vinei tale trebuie pusă în ordine: ea este pusă în ordie prin har pentru toți cei care crezând, apucă marea amnistie a lui Dumnezeu. Ea va fi pusă în ordine prin judecată dreaptă pentru toți cei care resping marea amnistie. Există o armată de nenumărat de asemenea păcătoși aroganți care resping harul. În absolută orbire în privința păcatului lor, ei nesocotesc harul și se grăbesc în întâmpinarea judecării. Alții cred că în cucernicia și în virtutea lor posedă ceva, care ar fi mai bun decât scrisoarea de grațiere a lui Dumnezeu, mai bun decât sângele împăcării al lui Isus. Ei vor să-și ispășească singuri păcatele și intenționează ca la poarta veșniciei să găsească har cu această atestare scrisă de ei înșiși despre religiozitatea lor. Nebuni sărmani, trufași, orbi! Ei vor fi făcuți de rușine prin mulți păgâni, care își dau seama mai bine că și omul cel mai virtuos este un păcătos a cărui vină cere ispășire.

Printre hinduși, „sfinții” numiți fachiri caută să-și ispășească păcatele prin cele mai îngrozitoare auto-torturi și mătăanii. Ei îndură de bunăvoie un martiriu de nespus.

Un misionar povestește despre un fachir, că s-a lăsat îngropat în pământ până la gât, astfel încât viermii au început să mănânce din el. Regele din Benares a ajuns acolo și l-a rugat să nu se tortureze așa. Atunci fachirul i-a spus acestuia în sentimentul cât de necesară este ispășirea păcatelor lui, de la care regele voia să-l oprească: „Fii blestemat!” Regele s-a speriat de blestem și l-a rugat foarte mult pe fachir să-l ia înapoi. Fachirul a promis, dacă regele pune să i se facă un pat de lemn cu cuie ascuțite. Regele l-a făcut și „sfântul” s-a culcat pe cuiele ascuțite și a petrecut acolo 14 ani, până la moartea lui. – Asemenea exerciții înfricoșătoare de căință și altele, peste foc sau pe fier incandescent pe care se prăjesc neamurile cu trupul viu, nu sunt nici astăzi rarități.

Ce îngrozitor! Și totuși, toate aceste chinuri nu folosesc la nimic, la absolut nimic. Suferințele noastre fac ispășire tot așa de puțin ca și strădaniile noastre omenești. Ele nu iau din fața lui Dumnezeu nici una dintre încălcările noastre, nici unul dintre păcate noastre.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10,31). Domnul ne spune că pentru oamenii care mor neîmpăcați, care merg în veșnicie cu păcatele lor, există un loc „unde viermele nu moare și focul nu se stinge” (Marcu 9,48).

Ah, sărmanii păgâni nu știu un lucru, dar li se va propovădui vestea bună, că Dumnezeu nu doar urăște păcatul și-l pedepsește cu dreptate, ci El este și dragoste. Da, „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a suferit pentru păcătoși, El, „Cel neprihănit pentru cei nelegiuți” (1 Petru 3,18). Suferințele lui ispășesc! Sângele lui Isus Hristos curăță de orice vină pe păcătosul care crede și-l aduce complet sub har.

Auzi tu vestea? Se strigă: Ea este pentru tine! Dar tu rămâi liniștit unde ai fost și cum ai fost, un deținut între deținuți. Tu te consolezi cu vorba: doar suntem cu toții păcătoși. Iar pe lângă aceasta ești foarte mulțumit și nu te lași deranjat din comoditatea ta. Dragă prietene, este ceva groaznic să fii un păcătos – căci: păcatul aduce moartea veșnică! Dar Dumnezeu nu vrea moartea ta. Dacă te vei scula și vei veni la picioarele lui Isus ca vinovat, vei primi o viață

nouă, despre care până acum n-ai bănuț nimic. Tu crezi că așa cum se petrec lucrurile în jurul tău, aceasta ar fi **viață**! Să muncești, să mănânci, să bei, să te odihnești, să te căsătorești, să păcătuiești, dar nu prea rău, între timp să fii și evlavios, religios, atât cât se poate de bine și atât de departe cât o permit împrejurările, și așa, cu anii să îmbătrânești, până mori, aceasta ar fi viața. Nu, aceasta nu este viață, este o viață a muririi, a morții. Există o cu totul altă viață: stropit cu sângele împăcării, desprins de conștiința rea, liber de vină și blestem, să trăiești pentru Isus în bucurie și veselie, în nădejde și pace, **aceasta este viața**! Ca un copil al Tatălui ceresc trecând pe pământ fără grijă, adăpostindu-te în toate furtunile vieții la inima și sub scutul lui Dumnezeu – aceasta este viață! Au fost anii tăi scurși ani de **viață** sau ani de **moarte**? Azi îți este vestită marea amnistie a lui Dumnezeu. Ce vei face?

Nr. 14

NUMAI O SINGURĂ DATĂ

„Doamne, mai lasă-l și anul acesta!” (Luca 13,8)

Era tăcut în casa spațioasă, căci intrase moartea și doi ochi de mamă devotată s-au închis. Statura nobilă zăcea acolo în sicriu și pe chipul plin de pace se putea citi ceva despre biruința de după luptă, despre pacea de după durerile lungi și profunde. Măinile copiilor au presărat flori pe haina albă. Acum tatăl îi aducea înăuntru, ca să privească pentru ultima dată chipul liniștit al mamei lor, înainte de a se închide sicriul. Numai o dată mai puteau pe pământ să privească această față. Ea a fost o creștină adevărată, un copil al lui Dumnezeu, care a plecat acasă la Domnul cu mărturia nădejzii veșnice și a revederii. Mâna muribundeii a stat binecuvântând pe capul fiecărui copil în parte, înainte de a veni ceasul despărțirii – numai o singură dată – dar ce nădejde stă în spatele unui asemenea rămas-bun! Despărțirea este în slăbiciune, într-un trup al smereniei, dar revederea la Domnul va fi în slavă. În casa Tatălui nu va fi nici un păcat – de aceea nu vor fi nici suferință, nici lacrimi, nici moarte, nu va mai fi nici despărțire, ci un râu de bucurie. Copiii lui Dumnezeu Îl vor vedea pe Domnul lor, Soarele vieții lor, pe Acela care i-a răscumpărat și i-a spălat în sângele Lui. Limbile nu vor osteni să cânte cântarea Mielului, iar copiii lui Dumnezeu își vor striga unii altor: „Domnul a făcut lucruri mari pentru noi!” Acolo totul va fi nepieritor: bucuria, jubilarea, veselia mare. Acolo nu se va auzi cuvântul „Numai o singură dată!”

Aici pe pământ este auzit în câte o ispită la pofta rea, când diavolul le șoptește oamenilor la ureche: „Numai o singură dată, atunci va fi destul, dar de această singură dată fă-o totuși!” Cu această înșelăciune satan a pus în lanțurile viciului nenumărați oameni care au vrut să fugă de el.

Acest „numai o singură dată” este scris și asupra multor vieți omenești care trec pragul unui an nou și nu se gândesc și nu bănuiesc că este ultima dată. Un grădinar loial s-a străduit să sape în jurul smochinului neroditor și să-i pună gunoi. N-a lipsit lumina soarelui bunătății lui Dumnezeu și nici ploaia Cuvântului lui Dumnezeu; dar n-a crescut nici un rod. La tronul harului a răsunat glasul: „Doamne, mai lasă-l și anul acesta. .... Poate că de acum înainte va face rod; dacă nu, îl vei tăia!”

Domnul ....n, un creștin serios, l-a cunoscut într-o călătorie, la plimbare prin parc, pe domnul X., un bărbat vânjos în cei mai buni ai lui. După o discuție scurtă, ...n a vorbit despre lucrurile serioase ale veșniciei și despre judecata dreaptă pe care noi, ca păcătoși am meritat-o toți din mâna lui Dumnezeu. Domnul X. a râs când a auzit că această judecată îi va lovi pe toți cei care disprețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu și neglijează mântuirea. Cu o expresie superioară a spus:

„Permiteți-mi, domnul meu, eu nu cred într-un iad; nu cred că există un asemenea loc.” Cu acest limbaj al lumii oarbe ne întâlnim la fiecare pas; el nu-l surprinde pe un creștin încercat, chiar dacă-l întristează. El nu s-a angajat într-o divergență, ci și-a deschis Biblia și i-a citit cuvintele din Marcu 9.47-48: „Este mai bine pentru tine să intri în Împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decât să ai doi ochi și să fii aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.” Și această dovadă a respins-o domnul X. râzând, cu cuvintele: „Nu, nimic nu mă va determina să cred vreodată așa ceva.” Aceasta a fost în anul 1892. În primele luni ale anului 1894, ...n s-a întors în același oraș și a aflat că domnul X. murise. Un creștin care locuia acolo, l-a vizitat mai de multe ori în timpul scurtei sale boli și a vorbit cu el despre starea sufletului său nemuritor. X. a contestat mereu, în ciuda bolii sale grave, că ar exista o judecată și un loc de chin. Totuși, n-avea să moară cu această minciună pe buze. Cu două zile înainte de moartea lui a spus deodată: „Acum știu că există un iad și voi fi curând în el.” Până la moartea lui aproape că n-a mai vorbit nimic altceva. Astfel a murit.

Și pentru acest smochin neroditor grădinarul devotat a stăruit: „Doamne, mai lasă-l și anul acesta!” Omul zdravăn nu s-a gândit că a intrat în ultimul lui an, că a trăit pentru ultima dată: primăvara, vara, toamna și iarna

Esau este prototipul biblic al tuturor oamenilor cu gânduri pământești, care poate au auzit despre Dumnezeu și despre moștenirea cerească, dar care totuși aleg lumea și ceea ce este trecător. Că Esau și-a vândut dreptul de întâi-născut, mult timp a părut că va rămâne fără consecințe. Dar a venit ceasul în care a înălțat un strigăt de durere mare și amar și dorea cu multe lacrimi să recâștige dreptul de întâi-născut. Zadarnic a strigat: „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” Zadarnic gemea inima: „Numai o singură dată!” **Înțelegeți tu lucrul acesta?** El dorea să recâștige ceea ce pierduse pentru totdeauna, pentru că a socotit pofta trecătoare mai prețioasă decât cununa veșnică. Nu vor rechema în veșnicie mulți oameni pierduți, ceasul în care L-au respins pe Isus? Atunci se vor ruga zadarnic: Ah, numai o singură dată! Căci această clipă nu se întoarce.

Există un frumos cântec german despre ținutul natal; acolo un om privește cu dor înapoi spre zilele tinereții. Câte o inimă este profund mișcată, când pe melodia impresionantă aude cântându-se cuvintele:

Din tinerețe, din tinerețe
Răsună un cântec neîncetat;
Ce departe e, ce departe e
Ce-am avut odat'!

O, ținut natal, o ținut natal!
Fă spre-al tău fericit ogor,
Numai o dată, numai o dată
În vis să zbor.

Este durerea adâncă a unei inimi după fericirea ei pierdută. Anii vieții care zboară, puterea păcatului și schimbarea împrejurărilor au sfărâmat nădejțile dulci și planurile mândre. Viața n-a împlinit ce părea să promită. Inima privește înainte fără pace și înapoi cu durere și cu acuzațiile conștiinței: O, dacă aș putea încă o dată să mă întorc, multe le-aș face altfel. Suspini zadarnic, anii tăi s-au rostogolit în veșnicie, nu poți să iei înapoi nici un minut.

Dar Dumnezeu vrea să facă altceva, dacă-ți găsești adăpostul în har. Dumnezeu vrea să-ți dăruiască o viață cu totul nouă, dacă te grăbești la Isus dornic de mântuire. Apoi, dacă sângele Mielului ți-a spălat păcatele, dacă Isus devine Domn și Stăpân în viața ta, El te va face atât de bogat, încât un râu de binecuvântări va trece peste viața ta. Nu este aceasta ceva minunat?

Prietene, fericirea nu se găsește în lucrurile pământești. Dar în fața ta mai este acum deschisă o ușă spre slava și bucuria veșnică. Însă această ușă se va închide într-o clipă, care se apropie repede; este poarta strâmtă prin care are voie să se apropie de Isus orice păcătos cu pocăință și credință, pentru a găsi mântuire veșnică. Dacă ea se va închide cândva pentru tine și tu vei sta afară, atunci vei plânge zadarnic: O, dacă aș putea încă o dată să iau înapoi numai o oră din timpul harului pierdut! Gândește-te! Astăzi este ziua mântuirii, astăzi este deschisă poarta harului!

Nr. 15

AM MIZAT TOTUL PE O CARTE

„Apucă viața veșnică!” (1 Timotei 6,12)

Domnul X. devenise un negustor bogat. Strădania lui neobosită l-a mânat la o nouă și extraordinară încercare. După cum este scris: „Oricui bea din apa aceasta (a succesului și a desfătărilor pământești), îi va fi iarăși sete”, așa i-a mers și lui. El înseta nu după a deveni mai bogat, ci să-și facă și un nume.

Avertizările prietenilor lui creștini au fost zadarnice. Terenul a fost curând achiziționat, o fabrică mare a luat ființă – dar abia a fost în funcțiune, că s-a dovedit că socotelile au fost amăgitoare. Câștigul sperat s-a transformat în pierdere. A lipsit binecuvântarea lui Dumnezeu; fusese un drum al încăpățănării omenești. În grijile extenuante ale ruinei iminente, domnul X. și-a pierdut limpezimea minții. Ca un om distrus de timpuriu privea bunăstarea lui căzând în ruină, familia sărăcind. A murit câțiva ani mai târziu, întreprinderea s-a prăbușit total. Aici s-a mizat pe o carte mai mult decât a crezut X.! Toată existența pământească, anii vieții pe care Dumnezeu i-a mai dat, sănătatea, - totul s-a dus!

Satan, marele și vicleanul înșelător, l-a făcut pe acest bărbat să creadă că el poate numai să câștige – sfârșitul a fost că a pierdut totul. Același înșelător le șoptește multor oameni la ureche: dacă te încredințezi lui Isus, vei pierde totul – și ce poți câștiga? Dar adevărul este că câștigul veșnic sigur se obține acolo unde un om se abandonează în brațele Mântuitorului Isus.

Aproape în fiecare oraș mare există cluburi de jucători, tainice, la care unul și altul sunt ademeniți. De la mesele de cârciumă drumul duce în multe primejdii ale păcatului, unde, de fapt nu s-a vrut. Se fac cunoștințe prietenoase. Nu, ce oameni amabili sunt aceștia, așa de veseli și de glumeți! Dar viața de cârciumă costă bani și de unde să-i iei dacă venitul este sărăcăcios? Tot așa i-a fost arătat și sergentului X. din garnizoana S. drumul spre clubul de jucători. Jucând cu bani împrumutați, a pierdut mult mai mult decât avea, a ajuns la datorii mari și la delapidări. Viața lui a fost ruinată pe dinăuntru și pe dinafară; perspectiva pentru o angajare civilă, pentru care deja slujise 9 ani, s-a pierdut. Ce preț scump a plătit acest bărbat, când odată cu banii jucați și-a sacrificat onoarea omenească și liniștea conștiinței!

Dacă mergem în marile și strălucitoare săli de joc ale stațiunilor balneare străine, de exemplu Monte Carlo, în Italia, vedem oameni din toate popoarele tăbărâți în jurul cazinoului, care mizează sume mari pe o carte în nădejdea de a deveni bogați dintr-o lovitură, dacă miza lor le va fi achitată dublu sau de cinci ori sau de zece ori. În realitate se întâmplă, firește altfel. Sunt atâția oameni care-și duc acolo banii lor și bani străini ca să-i piardă, încât societatea anonimă pe acțiuni căreia îi aparțin acele săli de joc, are un câștig anual de mai bine de 18 milioane de mărci de la mesele de joc. În devizul anual normal al acestei societăți anonime pe acțiuni se găsește o sumă de 60 000 de franci, pentru a dăruia nenumăratelor persoane care au jucat totul, banii de drum până în patrie; căci se dorește să se scape de acești oaspeți incomozi. Nu toți îi folosesc,

căci câte unul, în disperarea lui, începe o altă călătorie. Oamenii care joacă cu bani delapidați sau cu sume care le-au fost încredințate spre administrare, obișnuiesc, când au pierdut mult, să mizeze ultimul rest pe o carte. Bila se învârtește – totul este pierdut. – Pe această carte nu erau numai bani, ci în același timp onoarea omenească, fericirea familiei, tot viitorul jucătorului. – El merge afară, în parcul care în frumusețea lui îi zâmbește așa de prietenos vizitatorului. În timp ce din depărtare orchestra stațiunii lasă să răsunе încoace un vals vesel, un asemenea om disperat se împușcă mortal în tufișul cel mai apropiat. La tot ce a pierdut a mai adăugat ceva, de neînlocuit ca valoare, care nu se mai poate câștiga niciodată: sufletul lui nemuritor. Așa ceva se petrece cu revenire periodică regulată, anual de mai multe ori.

Mulți spun: **Onoarea pierdută - totul pierdut!** Dar aceasta nu este adevărat! Mai bine s-ar spune așa: **Banii pierduți – puțin pierdut! Onoarea pierdută – mult pierdut! Sufletul pierdut – totul pierdut!** Dumnezeu poate să restabilească în harul Său chiar și onoarea pământească lezată și pătată, dacă un păcătos vine la Isus în întoarcerea sinceră a inimii, cu munții vinii și rușinii lui. Isus poate să vindece o viață ruinată de tot în așa fel, încât va deveni un râu de har și de binecuvântare. Dar ascultă: „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, **dacă și-ar pierde sufletul?** Sau ce ar da un om în schimb pentru **sufletul lui?**” (Matei 16,26). Această pagină vrea să te ajute să-ți câștigi sufletul, vrea să te încurajeze la o mare decizie de viață, ca dintr-o singură lovitură să devii bogat și fericit. Dă-I lui Isus **inima ta**, voința ta și păcatele și viciile tale, conștiința ta împovărată. Pune-ți viața în mâinile lui Isus cu încrederea credinței! Nu vei juca un joc îndrăzneț, ci vei obține un câștig mare, sigur. Inima ta va ajunge la pace, ți se va dărui nădejdea sigură a slavei veșnice. Păcatul, vina și pedeapsa ta îți vor fi luate de pe inimă, toată povara sub care suspini. **Vrei?**

Majoritatea oamenilor ajung la o ultimă decizie abia atunci când văd că nu mai este nici o altă ieșire. Când medicul îi spune unui bolnav: „Trebuie să vă hotărâți pentru această operație, altfel vă stă în față în scurt timp un sfârșit chinuitor”, atunci, în majoritatea cazurilor bolnavul ia în câteva ore decizia: vreau să mă supun acestei operații. El se lasă în mâinile medicului în care are încredere; el îndrăznește. Aceasta este starea ta, prietene, în privința veșniciei! Nu ajută la nimic să te amăgește mai departe. Să privim adevărul drept în față! Problema stă așa: păcatele tale te acuză înaintea lui Dumnezeu. Că tu le consideri mici sau mari, că prieteni tăi sunt de părere că tu ești un om admirabil, că mama ta cântă un imn de laudă caracterului tău ales – toate acestea nu pot amăgi asupra realității că înaintea lui Dumnezeu stai ca un vinovat, ca un pierdut. Nu poți să scapi de judecată, nu poți nici să-L mituiești pe Judecătorul drept și sfânt. Ți s-a vestit limpede că păcătosul neîmpăcat își va găsi pierzarea veșnică în judecata lui Dumnezeu. Conștiința ta îți mărturisește acest adevăr în orice clipă liniștită.

Acum ridică-ți ochii și privește la Isus, cum stă în calea vieții tale, cum întinde mâinile spre tine, pregătit să te achite de orice vină, să te spele de toate petele. Ia această mare decizie, să I te încredințezi fără condiții Lui, marelui Doctor și ajutor! Cheamă-L: „Doamne, un pierdut imploră har!” Mărturisește-I toată vina ta, spune-I toată starea ta, slăbiciunile tale, ispitele, patimile tale, egoismul tău. Vei vedea că harul se pleacă spre tine și-ți dăruiește viață nouă. Atunci ochiul tău va deveni văzător și inima ta va începe să înțeleagă această minunată bogăție a dragostei lui Isus, care a venit din cer ca să te mântuiască pe tine.

Prietene, nu mai trebuie să pui nici o miză pentru a duce cu tine acest mare câștig – Isus a mizat totul, a jertfit, ca să te facă pe tine fericit pentru totdeauna. El S-a dat pe Sine Însuși ca să te câștige pe tine.

O, lume cu-ale tale comori, cu lucirea-ți trecătoare,
Cum să mă-ncante gloria ta, cununa-ți de onoare?
Pentru mine-i prea puțin mărunțișul tău gol și aurit;
Emanuel, Împăratul meu, prietenul Său m-a numit.

Prietene ce m-ai iubit, ia-mi toată inima la Tine!
Cu cât ea Ți se dăruiește, cu-atât îi e mai bine!
În starea dragostei, chiar de-ar fi cu Tine de suferit,
Doamne-o fac cu bucurie, căci prieten m-ai numit.

Tu căile mi le-ai ales, m-ai dus pas cu pas spre bine,
De-ar fi chiar sumbre căi, ferice, Prietenu-i cu mine!
Astfel în pace prin țara de pelerini am călătorit;
Nu-i lipsește nimic celui pe care prieten l-ai numit.

Nr. 16

MERSUL TRENURILOR

„Căci trece iute și noi zburăm.” (Psalmul 90,10)

O doamnă care de curând a călătorit la Basel, în Elveția, a fost speriată pe drum de un tovarăș de călătorie prin afirmația: „Trenul acesta nu ajunge până în seara aceasta la Basel.” Pentru interlocutoare era de o importanță hotărâtoare dacă ajunge la Basel sau nu; căci toate planurile ei pentru zilele următoare ar fi fost distruse dacă tovarășul de călătorie avea dreptate. Ea a avut încredere în itinerarul tipărit și a urcat în trenul corect pentru Basel. Stația următoare deja a adus liniște și siguranță. Ea l-a întrebat pe conductor, care i-a spus că trenul ajunge în Basel în aceeași seară.

Toți călătorii se bazează necondiționat pe mersul trenurilor. Ei cred ceea ce este tipărit, pe acesta își construiesc tot planul de călătorie; cu toate că încă nu văd trenul, plătesc biletul de călătorie, își pregătesc bagajul și sunt deplin liniștiți că la ora stabilită va veni trenul care îi duce la ținta călătoriei lor.

Nu sunt acestea numai pilde despre lucrurile veșnice? Toată viața noastră este plină cu imagini ale adevărilor veșnice și ale lucrurilor cerești.

Un prieten creștin povestește: „Am călătorit de la Fr. la H. Pe drum aveam ceva de citit în cartea de mersul trenurilor. Tocmai eram pe punctul de a pune cartea la loc, când un tovarăș de călătorie m-a rugat să mă uit pentru o fată care stătea lângă el, dacă în H. mai este legătură spre K., localitatea natală a fetei. Am dat cu plăcere informația dorită. Din H. merge după sosirea trenului nostru încă un tren comod spre K. Fata era vizibil liniștită și bucuroasă în urma acestui răspuns.

Deodată trenul nostru rapid a oprit cu o asemenea smucitură, încât pasagerii au zburat brutal încoace și încolo. Pe toate fețele s-a zugrăvit consternarea, ba chiar spaima. Unii strigau sau gemeau, ceilalți înjurau sau ocărau. O doamnă a spus: „O, precis un accident! Dacă ești mort pe loc, nu-i grav, dar dacă ar mai trebui să trăiești ani în șir ca infirm, ce îngrozitor ar fi aceasta!” – Un bărbat tânăr a batjocorit și a spus: „Acum mergem toți în cer.” L-am privit cu seriozitate și am spus: „Știți aceasta **foarte sigur**, că dacă ar trebui să muriți acum, mergeți în cer?” – El a vrut să batjocorească mai departe și a spus: „Normal; unde altundeva să se ducă un băiat așa de bun ca mine? Doar nu în iad!” Am luat Cuvântul lui Dumnezeu în mână și i-am arătat ce spune Dumnezeu despre orice om neconvertit, că el de fapt umblă pe calea largă, care duce la osândă (Matei 7,13). Când tânărul a auzit că întâi trebuie să se convertească și că trebuie să se nască din nou (Ioan 3,7) pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu, batjocura lui a amuțit. Da, mi-a cerut iertare de mai multe ori. I-am spus că s-a îndreptat către o adresă greșită cu rugămintea lui pentru iertare; **că el are a face cu Dumnezeu, nu cu mine.**

Și fata care a fost în călătorie prin patrie a luat parte la discuție. I-am spus: „Putem și trebuie, în orice caz, să fim siguri pe pământ că ajungem în cer dacă murim, iar eu am această certitudine!” –

După ce această declarație a pus-o în uimire, am întrebat-o: „De ce ați fost mai înainte așa de liniștită când v-am spus că astă-seară mai merge un tren de la H. la K.?” „Păi, pentru că mi l-ați arătat din mersul trenurilor!” – „Foarte corect”, am răspuns eu. „Știți că mersul trenurilor vă spune adevărul. Vă dă siguranță. Cartea este editată și revizuită de direcția imperială a căilor ferate din Fr. și vă puteți baza pe ea. Dar eu mai am acum aici o altă carte-ghid: Biblia. Credeți că aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu?” – „O, da”, a răspuns ea, „Cred lucrul acesta.” „Atunci, dacă Cuvântul lui Dumnezeu îmi promite în cuvinte limpezi și deslușite că eu, îndată ce ies din lume ajung în cer, oare nu pot să fiu cel puțin tot atât de liniștit și de sigur cum ați devenit dumneavoastră adineauri prin cartea mea de mersul trenurilor? – Este scris: „Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare” (1 Ioan 5,9). Adineauri ați acceptat mărturia oamenilor, mărturia cărții de mersul trenurilor al direcțiunii imperiale a căilor ferate din Fr. Nu este mărturia lui Dumnezeu din Cuvântul Lui mai mare? Și acolo citim mai departe: „Cine nu-L crede pe Dumnezeu, îl face mincinos” (1 Ioan 5,10). Dar ce spune și mărturisește Dumnezeu? Ascultați: „V-am scris .... ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică” (1 Ioan 5,13 textual). Deci pot și trebuie s-o **știu, că am viața veșnică**, pentru că cred din inimă în Fiul lui Dumnezeu și am încredere în Acela care a îndurat toată judecata pentru păcatele mele. Dumnezeu îmi spune mie și tuturor celor care și-au găsit refugiul la Isus Hristos, Fiul Său: „Oricine crede în EL, nu este judecat” (Ioan 3,18). „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor” (Evrei 10,17). Să-L fac pe Dumnezeu mincinos și să mă **îndoiesc** de salvarea și mântuirea mea? Nu pot să fiu eu mult mai sigur că ajung în cer, decât sunteți dumneavoastră sigură că mai găsiți în seara aceasta un tren din H. spre K.?”

Fata mi-a dat deplină dreptate; dacă discuția noastră a fost pentru ea o binecuvântare, va descoperi viitorul. Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său, asupra seminței prețioase semănate. Doar nu trebuie să se întoarcă gol. –

Și tu, prietene, cum stă treaba cu tine? Și tu mergi cu trenul accelerat prin timp spre veșnicie. Iov a putut să spună: „Știu că Răscumpărătorul meu trăiește.” Apostolul Pavel a putut să mărturisească în numele tuturor adevăraților creștini credincioși: „Știm, în adevăr, că dacă se desface casa pământescă a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, ... care este veșnică” (2 Corinteni 5,1).

Unde este vina dacă această minunată certitudine nu umple și inima ta? N-a mers Isus Hristos și pentru tine la judecată? N-a adus El și pentru tine o răscumpărare veșnică? Sau la tine mărturia lui Dumnezeu valorează mai puțin decât a oamenilor? – Din partea lui Dumnezeu totul este reglementat. Dacă inima ta este **doritoare de mântuire** cu adevărat și cu sinceritate, atunci acceptă ceea ce Isus a făcut la cruce pentru tine **și-ți mărturisește în Cuvântul Lui**; și sufletul tău va avea **pace, siguranță și mântuire**. Atunci vei putea, ca famenul din Orient, să-ți urmezi călătoria sigur de mântuire și vesel.

Dar probabil că până astăzi ai crezut mai mult în **mersul trenurilor** decât în **Biblie**. Și totuși, aceasta este Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu; Dumnezeu mărturisește: „Cerul și pământul vor trece, **dar cuvintele Mele nu vor trece!**” – Acest ghid nu îmbătrânește. – Ceea ce a mărturisit Moise prin Duhul lui Dumnezeu acum mai bine de 3000 de ani în Psalmul 90, mai este și astăzi valabil:

„Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam!” .... „Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse.” .... „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă!” .... „Căci trece iute și noi zburăm.”

Nr. 17

ULTIMUL CUVÂNT

„S-a isprăvit!” (Ioan 19,30)

Christian al III-lea, regele Danemarcei și al Norvegiei, a fost un creștin adevărat. El a murit în 1 ianuarie 1559 după o viață foarte agitată, cu cuvintele: „Trebuie să plec, dar îmi convine să plec; Îl am cu mine pe Isus, calea, adevărul și viața.”

Cât de puțini oameni mărturisesc aceasta în ultimul lor ceas și cât de puțini o mărturisesc în zilele sănătoase! Experiența ne învață că în majoritatea cazurilor moartea este în concordanță cu viața. Iată un exemplu: Regele Carol al IX-lea al Franței a murit în 30 mai 1574; cu doi ani mai înainte, în 4 august 1572, a pus să fie omorâți în noaptea Sfântului Bartolomeu 2000 dintre cei mai credincioși supuși ai lui; ba chiar el însuși a tras cu mâna lui din balconul castelului său în cetele celor trădați. În provinciile franceze au continuat prigonirile, cărora le-au mai căzut victime cam 20 000 de vieți omenești. Ultimele cuvinte ale lui Carol au fost: „O, ce sânge! Ce măcel! Unde sunt? Ce se va întâmpla? Ce să fac? Sunt pierdut, pe veci pierdut, o știu.” Este scris: „De aceea, pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că te voi face sânge și te va urmări sângele; fiindcă n-ai urât sângele, sângele te va urmări.” (Ezechiel 35,6.) Cât de serios este Cuvântul lui Dumnezeu!

Ultimele cuvinte pe care le rostește un om în pragul dintre timp și veșnicie, seamănă cu trăsătura de penel a unui pictor, prin care tabloul aproape isprăvit își primește terminarea completă. Tabloul este de fapt gata, numai aici mai lipsește puțină lumină vie și acolo puțină umbră întunecată. Tabloul își păstrează caracterul, dar este definitivat. Tot așa și viața ta când vei ajunge în pragul veșniciei, își va păstra caracterul pe care l-a purtat în zilele sănătății și puterii tale. Va fi doar definitivat. Dacă viața ta este o viață pentru Isus, atunci lumina vie a harului lui Dumnezeu va străluci în jurul terminării ei. Dacă viața ta este o viață pentru lume, înstrăinată de dragostea venită prin Hristos, atunci moartea ta va primi umbra întunecată a deznădejdiei absolute. Este adevărat că harul lui Dumnezeu face câteodată marea și minunata excepție, ca un om muribund, după o viață înstrăinată de Dumnezeu, să mai poată, crezând, apuca mântuirea în Hristos, dar gândește-te: toată Biblia, care relatează istoria neamului omenesc începând din Paradis, povestește numai despre un singur caz în care un păcătos pierdut a putut să apuce harul în clipa morții; este tâlharul de pe cruce. Vrei să-l urmezi? Atunci fă astăzi, în zilele sănătății și puterii tale, ce a făcut el murind: omagiază-L pe Fiul răstignit al lui Dumnezeu!

În general se află puțin despre ultimele cuvinte ale muribunzilor. Unii mor tăcând, alții inconștienți; unii mor în somn, dar unii mor chiar cu mărturia limpede a disperării deznădăjduite a sufletului lor. Experiența este, în general, că acele lucruri care au constituit punctele luminoase în toată viața unui om, stăpânesc mintea și în ultimele lui ceasuri. Ceea ce umple inima, ceea ce a fost ținta năzuințelor și a dorințelor, ceea ce a fost forța motrice a acțiunii sau ce le-a stăpânit cu teamă inima, ce le-a mișcat gândurile îngrijorate în orice clipă liniștită, aceasta iese atunci în evidență când pământul și oamenii pășesc înapoi pe marginea veșniciei. Ultimul cuvânt al lui Napoleon a fost: „O coloană a oștirii!” Împăratul Iosif al II-lea al Austriei, domnitorul nobil, căruia i-a eșuat totul, a spus: „Să se scrie pe mormântul meu: Aici odihnește un domnitor ale cărui intenții au fost bune, dar care a avut nefericirea să-și vadă toate proiectele eșuând.” Cuvântul Domnului: „Unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră” își confirmă adevărul și în ceasurile de boală și de moarte. Dacă Isus, Fiul lui Dumnezeu, a devenit pentru tine adevăratul Soare, Cel care-ți iubește sufletul, vei fi preocupat cu Persoana Lui slăvită, de îndată ce inima ta va auzi chemarea Lui de a-I ieși în întâmpinare.

Când vorbim despre ultimele cuvinte, nu ne gândim numai la ultimul cuvânt care se aude la despărțirea de oamenii scumpi, pe care n-o să-i mai putem vedea. Poate că textul acesta îți aduce

aminte de ultimul cuvânt al tatălui și al mamei, când ai intrat în viață; poate și de ultimul cuvânt al unui profesor devotat, al unui prieten iubit. Oare care este ultimul cuvânt pe care l-ai auzit din Biblie? Când l-ai auzit sau citit? Sau aici rămâi dator cu răspunsul? Nu știi nici unul? Există oameni în poporul nostru, care nu poartă în memoria lor nici măcar un singur cuvânt din Biblie. De curând un bărbat a spus chiar, că nu-și poate aduce aminte să se fi rugat vreodată. Era căsătorit, avea doi copii, era în vârstă de 28 de ani. Dar tocmai în acea zi a auzit un cuvânt al lui Dumnezeu, despre păcat și har și chemarea la Isus. În acea zi genunchii lui s-au plecat pentru prima oară și aceste buze l-au vorbit lui Dumnezeu despre vina păcatului și au cerut har. Dragă prietene, cu siguranță ai rostit deja în viața ta uneori o rugăciune cu buzele tale – **dar a vorbit inima ta cu Dumnezeul oricărui har?** Știe inima ta ceva despre Isus, care în dragostea Lui nemărginită caută ce este pierdut?

În spitalul din Bonn zăcea un țăran bolnav de cancer la limbă. Profesorul, înconjurat de mulți studenți, îl pregătea pe bolnav, că ar trebui să facă o operație, după care va rămâne mut. „Dacă mai aveți de exprimat o dorință”, a spus renumitul medic, „atunci gândiți-vă bine, căci va fi ultimul cuvânt pe care-l veți rosti în viața aceasta.”

Toți cei din jur așteptau cu atenția cea mai încordată. Bărbatul și-a plecat capul, deodată s-a ridicat și a strigat tare: „Laudă pe Domnul, suflete! Lăudat fie Isus Hristos!” O emoție puternică a trecut prin inimile tuturor; operația a avut loc și bărbatul a rămas mut.⁶ Dar desigur, acesta n-a fost ultimul cuvânt al acestui creștin; el va lăuda încă toată veșnicia, cu o limbă nouă pe Acela care l-a iubit întâi. **Care va fi ultimul tău cuvânt?**

Știi care a fost ultimul cuvânt de pe cruce al Fiului lui Dumnezeu? Murind sub judecata lui Dumnezeu ca un Chezaș pentru vina păcatului tău, El a strigat: „**S-a isprăvit!**” Apoi a spus: „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” Și-a plecat capul și a murit. Atunci a deschis larg poarta cerului pentru toți păcătoșii care cred, care se apropie cu pocăință și în același timp a deschis ușa temniței tale. El a isprăvit ceea ce tu n-ai fi putut niciodată: **să te smulgă din puterea lui satan și să te împace cu Dumnezeu!** În mijlocul mulțimii de nenumărat a națiunilor pământești, Dumnezeu a purtat de grijă ca ultimul cuvânt al lui Isus să ajungă și la tine. **Ce răspunzi la el?**

Auzi în jurul tău câte un glas care respinge dragostea lui Dumnezeu, vezi mulți oameni care vor să trăiască și să moară fără harul lui Dumnezeu. Dar să nu crezi că va fi ultimul lor cuvânt când strigă batjocorind: „N-am nevoie de nici un Mântuitor! Nu vreau să aud nimic despre har și împăcare! Sunt suficient de bun!” Sau dacă alții spun: „Vreau să-mi savurez viața! Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!” Nu, ultimul lor cuvânt va fi rostit în veșnicie și el va fi: „Vai, este prea târziu!” O, te rog, spune înainte de a fi prea târziu un alt cuvânt! Spune-I Domnului: „**Ia-mă acolo, o, Isuse, ia-mi viața; iartă-mi multele păcate; dă-mi pacea Ta; mă încredințez Ție, Tu, Mântuitor plin de har!**” Vei vedea că atunci viața ta va fi nouă. Inima ta va găsi pace, vei deveni preafericit, atât de puternic prin har, încât Îl vei putea lăuda pe Isus și în ziua necazului și în ceasul morții.

---

⁶ Preluat din „Beroea” cu încredere în sinceritatea relatării.

Nr. 18

DE UNDE VINE SUFERINȚA?

„De ce să se plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui!
Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm și să ne întoarcem la Domnul!”

(Plângerile lui Ieremia 3,39-40)

Spre sfârșitul anului 1894 era în închisoarea din Flensburg ucigașul T. El a comis pe șoseaua spre Gravenstein o crimă îngrozitoare cu viol asupra unei fete tinere. Acum era condamnat la moarte. Vremea soldăției a rămas în urma lui – el a slujit în Flensburg și a fost eliberat cu un certificat bun. Ce ar fi putut să iasă din acest om și ce s-a ales acum de el! În timpul cercetării a mai recunoscut două incendieri. Pe una a comis-o pentru a se răzbuna pe un tată care a refuzat să-i dea fiica; cealaltă, pentru a face să fie bănuț un alt slujitor, pe care îl ura.

În ce întuneric adânc privim aici! Sub puterea lui satan a devenit pustiu, gol și întunecos în inimă și în viață! Ucigașului i-a eșuat o încercare de evadare – n-a durat mult și într-o zi a răsucit o funie din cearceaful patului său, pentru a se spânzura de ușorii ușii. **Întâmplător**, cum spune lumea, supraveghetorul a venit în celulă în clipa când T. era pe moarte și a tăiat funia. Aceasta n-a fost întâmplare – harul lui Dumnezeu l-a chemat înapoi pe acest om de la pragul pierzării veșnice, ca **să-L găsească pe Isus și viața veșnică**. Starea sufletească disperată a acestui criminal și sinucigaș era zguduitoare. În timpul nopții l-a speriat înfățișarea albă a fetei omorâte de el – zăcea plin de teamă în patul lui, în chinurile conștiinței sale. Așa stăteau lucrurile când o diaconesă (soră medicală) a auzit despre ucigașul condamnat. În dorința ca acest suflet nemuritor să poată fi salvat, ea a cerut permisiunea să-l viziteze pe deținut. Iată – lumina dragostei lui Dumnezeu a luminat în această inimă întunecată, pustie. Omul profund vinovat a venit cu povara lui la Isus, la Prințul vieții, la marele Biruitor al lui satan. Atunci ucigașul a găsit ceea ce mii de oameni respectabili, mândri de virtutea lor nu posedă: har și pace cu Dumnezeu. Când i s-a comunicat în 23 ianuarie 1895, că în ziua următoare va fi executat, a primit această veste în liniște și pace.

În ultima lui noapte, inspectorul închisorii i-a spus: „Omule, gândește-te la sufletul tău!” Ucigașul a răspuns liniștit: „Domnule inspector, m-am gândit deja!” Smerit și resemnat a parcurs rugându-se ultimul drum, din celulă pe eșafod. Pe locul de execuție s-a rugat tare: „Scumpe Mântuitor, Tu m-ai răscumpărat, Tu m-ai iertat, ajută-mă!”

Isus a mântuit această viață din blestemul păcatului, soarele vieții veșnice răsărise.

Ce contrast între ceea ce a făcut satan în această viață și ceea ce a produs Dumnezeu! Satan a iscat, atâta timp cât l-a stăpânit pe acest om: crimă, ură, incendiu, sinucidere, disperare. Dar când Dumnezeu l-a trimis pe unul dintre copiii lui în slujba dragostei, când lumina harului a strălucit în această inimă întunecată, atunci s-a născut: iertare, pace, biruință asupra morții, un triumf deplin al harului! Ce limpede se vede aici că **satan este acela** de la care vine acest râu de: nedreptate, răutate, suferință și lacrimi, care distruge neamul omenesc!

De multe ori îi auzim pe oameni cântind: Dacă există un Dumnezeu sfânt și drept, cum poate El să rabde nedreptăți așa de crude și de îngrozitoare?

Tu, cel care vorbești așa, privește odată în propria ta viață, vezi toate minciunile tale, egoismul tău, imoralitatea ta, calomniile tale, mâniile tale.

O, făptură omenească, ce s-ar fi ales de tine, dacă Dumnezeu n-ar fi purtat păcatele tale cu răbdare și îndurare? „De ce să se plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatele lui! Să luăm seama la umbletele noastre, să le cercetăm și să ne întoarcem la Domnul!”

Consideră îndelunga-răbdare a Domnului ca mântuire! El are cu tine o răbdare dumnezeiască; El a văzut că te-ai născut dintr-un neam rău și adulter. Dragostea Lui a vrut să te mântuiască, de aceea te-a purtat în har. Da, toți oamenii ar trebui, în loc să se plângă, să-L admire și să-L laude pe Dumnezeu, că a purtat până astăzi cu răbdare dumnezeiască lumea aceasta sărmană, înstrăinată de Dumnezeu, păcătoasă.

Recunoaște totuși: suferințele de care viața este plină de jur-împrejur, multele nedreptăți, triumfurile răului **sunt lucrarea lui satan!**

Atâta timp cât omul creat după chipul lui Dumnezeu a rămas sub sceptrul lui Dumnezeu, n-au existat în Paradis nici pentru oameni, nici pentru animale nici un fel de suferințe. Acolo nu s-a vărsat nici o lacrimă, acolo n-au fost nici un necaz, nici o boală, nici o luptă, nici o durere, nici un deces. Din Paradis vine omul, după Paradis tânjește inima lui, conștient sau inconștient. – Din acel ceas, în care omul înșelat de satan a întors spatele lui Dumnezeu, l-a crezut pe vrăjmașul lui Dumnezeu, l-a omagiat și l-a ascultat, de la căderea în păcat, omul a pierdut Paradisul. – Dumnezeu l-a făcut stăpân pe pământ și atunci a devenit un sclav al lui satan. Stăpânul sumbru a uzurpat stăpânirea. Satan, ucigașul de la început, se numește de atunci **stăpânitorul acestei lumi**. Dumnezeu Însuși îl numește așa (Ioan 16,11 și în alte locuri). Nici o mirare că în împărăția lui satan se întâlnește peste tot rodul acțiunii lui: suferință și moarte. Primul fiu, pe care o mamă l-a legănat pe genunchii ei, Cain, a fost un fratricid, iar al doilea, Abel, a fost omorât. Să ne-o imaginăm pe Eva în fața cadavrului lui Abel, când într-un ceas a trebuit să plângă după doi fii!

Ce început al istoriei neamului omenesc!

Cele trei cuvinte: pustiu, gol și întunecos denotă în Biblie ceea ce produce satan.

Privește o viață omenească pe care Dumnezeu a împodobit-o cu bogate binecuvântări, cu daruri ale minții și ale trupului, cu sănătate și bunăstare! Câți asemenea tineri nu merg pe calea viciului, se scufundă în adâncul păcatului! După câțiva ani toată viața a fost ruinată, conștiința, ca și moartă, sănătatea, zdruncinată. Fiul se întoarce nefericit, bolnav, îndatorat și părinții văd cu o durere nespūsă toate speranțele lor sfărâmate. Pustiu – gol – întunecos!

Cel mai renumit tablou al marelui pictor italian, Leonardo da Vinci, „Cina cea de taină”, terminat în 1498, este în mănăstirea Santa Maria delle Grazie. Ca model pentru Hristos Leonardo a folosit un cântăreț de cor, Pietro Bandinelli, care i-a atras atenția prin profunzimea ființei lui și prin trăsăturile nobile ale feței lui.

N-au trecut foarte mulți ani de atunci. O figură de tânăr după alta au apărut pe fața tabloului, dar pictura încă nu era gata; lipsea Iuda. Pictorul a umblat pe străzi căutând, dacă n-ar putea găsi un om care să-i poată sluji ca model. Și l-a găsit. Era un cerșetor ale cărui trăsături purtau amprenta ticăloșiei pronunțate. Sărmanul l-a urmat cu plăcere pe pictor; conta, totuși, să câștige ceva. Dar de ce ieșeau la iveală în fața sufletului artistului examinator, trăsături din trecut? De acolo, din pictură strălucea spre el, din fața nobilă, frumoasă a lui Hristos, chipul inițial al aceluia care acum stătea în fața lui ca Iuda. Prin băutură și joc Pietro Bandinelli decăzuse în scurt timp atât de jos, încât ajunsese ca model al ticăloșiei, chiar al lui Iuda.

Dar oricât de pustiu, gol și întunecos ar fi devenit viața unui om sub blestemul păcatului, în clipa în care un om se întoarce de sub puterea lui satan la Dumnezeu și de la întuneric la lumină, are parte de puterea și ajutorul lui Dumnezeu. Isus este Cel „mai tare”, care l-a biruit pe satan.

Dacă vrei să afli deja acum, în timpul acesta, că atotputernicia lui Dumnezeu este în plan pentru tine, că satan nu are nici o putere aspra ta, că viața ta va fi inundată de râuri de binecuvântare – atunci omagiază-L pe Isus, pe atotputernicul și adevăratul Împărat al împăraților, predă-te ca să fii al Lui! Întrerupe relația de ascultare față de satan! **„Pocăiește-te și crede în Evanghelie!”** Vino la EL cu vina păcatului tău! **Întoarce-te de sub puterea lui satan la Dumnezeu** și atunci vei afla că viața ta a ajuns sub puterea salvatoare a lui Dumnezeu! Atunci vei trăi o viață nouă, vei afla că Isus ascultă fiecare rugăciune a credinței și că te poartă cu salvare și ocrotire minunate prin această lume rea.

O, ascultă vestea: după ceea ce tânjești tu în adâncul, în fundul inimii tale, aceea este și dorința plină de har a lui Dumnezeu, să te aducă acolo unde este numai bucurie și pace, unde locuiește fericirea deplină, în Paradisul ceresc! – **Isus, Fiul lui Dumnezeu, a deschis larg ușa; El Însuși este ușa; El este intrarea liberă pentru toți!**

Nr. 19

CAPITULAT

„Pe Mine Însuși am jurat, cuvântul a ieșit din gura Mea în dreptate
și nu se va întoarce: orice genunchi se va pleca înaintea Mea,
orice limbă va jura pe Mine.
,Numai în Domnul' Mi se va zice, ,am dreptate și putere'.
La El vor veni; și toți cei care se aprind împotriva Lui, se vor rușina.”
(Isaia 45,23-24)

Ce înseamnă „capitulat”? Este decizia unui combatant biruit în luptă, să depună armele, să predea fortăreața, să se supună pretențiilor învingătorului.

Când după-amiază târziu, în 1 septembrie 1870 a fost ridicat steagul alb la Sedan, împăratul Wilhelm a primit pe dealul de la Frénois scrisoarea scurtă dar importantă în conținut a lui Napoleon: „După ce nu mi-a fost permis să mor în mijlocul trupelor mele, nu-mi rămâne nimic altceva de făcut, decât să-mi depun spada în mâinile Majestății Voastre.” În urma acestei scrisori au urmat tratativele de capitulare, pe baza cărora s-a predat armata franceză de 83 000 de oameni și 558 de tunuri. Fortăreața Sedan a fost predată. Împăratul Napoleon a plecat ca prizonier de război la castelul Wilhelmshehe.

Bucuria pentru această cea mai mare victorie câștigată prin luptă vreodată de armele germane, a zburat prin toată patria noastră.

Comandantul suprem francez, generalul Wimpffen, s-a opus capitulării până la extrem. Însă priveliștea pierderilor propriilor sale trupe și a tunurilor germanilor pregătite de foc i-au spus că orice continuare a rezistenței, ar aduce tuturor pieirea. Nimeni nu putea să fugă – **trebuiau să capituleze!**

Tot așa îl înconjoară și puterea lui Dumnezeu pe om. Poate, într-adevăr, să refuze să renunțe la rezistența cu care și-a închis până acum inima față de dragostea și adevărul lui Dumnezeu; **dar îi aduce pieirea, nu poate să fugă.** Dar cine se pleacă înaintea lui Dumnezeu cu umilință, cine I se predă fără condiții, acela găsește har.

Isus, Fiul lui Dumnezeu, a venit din ceruri pentru a face cunoscută omului care L-a părăsit pe Dumnezeu, inima de Tată a lui Dumnezeu și pentru a deschide poarta cerului pentru păcătoșii pierduți. – De ce a murit Fiul lui Dumnezeu pe cruce? A murit ca să te împăce pe tine cu Dumnezeu, ca să fii păzit de pierzarea veșnică. Cu toate acestea, majoritatea oamenilor opun rezistență dragostei lui Dumnezeu. Mândria lor, propria lor îndreptățire, dragostea pentru lume și lanțurile păcatului au închis porțile inimii lor.

Astăzi, Mântuitorul înviat pășește în fața ta cu toată dragostea și harul Său; **lasă-te dezarmat!** Dumnezeu nu vrea să încheie un contract cu tine, ca să faci aceasta sau s-o lași pe cealaltă, ca să fii ceva mai evlavios, mai virtuos sau mai religios – nu, El vrea să ia în posesie **toată inima și viața ta** ca biruitor și suveran.

Dumnezeu a biruit deja câte un păcătos mândru, care credea că nu are nevoie de cuvântul „har”. Așa i-a mers și infanteristului A. H., care în vara lui 1884 fusese înrolat iar în compania 12-a a regimentului de infanterie nr.98 din Metz, pe durata instrucțiilor de toamnă, după ce mai înainte fusese eliberat ca militar care poate dispune de permisie. El povestește: „Odată cu mine a venit un camarad și bun prieten de altădată, un negustor. Cele două luni în civilie ne-au răsfățat; în plus, serviciul era extenuant și vara toridă. Preocuparea și comportamentul nostru în timpul marșurilor, a pauzelor de odihnă și în afara serviciului au bătut curând la ochi. Expresiile noastre echivoce și libertinajul etalat intenționat, ne-au adus curând discreditarea la superiorii noștri. Plutonierul nostru, un bărbat conștiincios, era cu ochii pe noi. Așa s-a făcut că rucsacul nu s-a mai răcit pe spatele nostru, cum obișnuiesc soldații să spună. Îndată ce se spunea: „Spre instrucție înainte!”, noi eram mereu primii și trebuia să ne-o spunem, că n-am meritat-o altfel. Eu am recunoscut limpede nebunia comportamentului nostru și vedeam limpede că sfârșitul va fi „Moara”. Așa numeam pe atunci închisoarea din fortăreață. Cine s-ar fi putut gândi că eu în aceleași zile, când eram singur, L-am implorat de multe ori pe Dumnezeu printre lacrimi, să mă păzească de pedeapsa în fortăreață! Și totuși, cu toate că pronunțam aceasta înaintea lui Dumnezeu, nu mă puteam decide să părăsesc calea greșită. De aceea nici nu i-am spus nimic prietenului și aliatului meu de pe drumul indisciplinei, despre gândurile inimii mele. Dimpotrivă, am urzit un plan diabolic ca să ne răzbunăm pe plutonierul nostru și ne-am dat cuvântul că nici unul nu-l va trăda pe celălalt. Dumnezeu a intervenit printr-o minune evidentă și a împiedicat aplicarea. Dacă n-ar fi făcut-o, acum aș fi fost cu siguranță în închisoare. Astfel am fost lăsat acasă fără nici o altă pedeapsă.

Mulți ani au trecut de atunci; harul lui Dumnezeu m-a biruit, în sfârșit. Am învățat să-L cunosc pe Isus ca Mântuitor și Salvator al meu, am găsit iertarea multelor mele păcate și pace adâncă pentru inima mea nefericită și totuși atât de dură. Dumnezeu mi-a dat o soție credincioasă, dragă, o afacere bună și mai mulți copii.

Într-o zi a intrat un domn străin în prăvălia mea și voia să-mi vorbească – era prietenul și camaradul meu de altădată de pe calea cea rea. El mi-a pus îndată întrebarea: „Mi s-a povestit că ai devenit evlavios; este așa?” Am putut acum să-i mărturisesc că de fapt nu mă consider evlavios, dar este ceva adevărat în zvon, căci sunt convertit prin harul lui Dumnezeu de acum mai mulți ani, o proprietate a Domnului, preafecit în Isus, Mântuitorul meu. Atunci i-am amintit de planul nostru criminal, a cărui îndeplinire a împiedicat-o Dumnezeu. Atunci a trebuit și el să recunoască: „Da, Dumnezeu ne-a păzit, altfel am sta acum în spatele grătilor de fier.” S-a înmuiat și a început să-și exprime până la capăt inima nefericită. El a recunoscut că deja la 17 ani și-a simțit povara păcatului și și-a dat seama de necesitatea convertirii. El s-a întors atunci la Domnul, a devenit fericit și a găsit liniște pentru inima lui. Dar în vârtejul lumii și al păcatului a uitat toate acestea curând și s-a întors la viața lui de dinainte, cu toate că în acest timp n-a fost niciodată liniștit. Tocmai atunci, în companie, și-a simțit starea nenorocită; de multe ori L-a implorat pe Dumnezeu pentru îndurare în orele liniștite sau seara în pat, ca să-l păzească și să-l scoată cu bine din Metz. Au fost ceasuri de neuitat, în care am putut acum să-i explic acestui bărbat minunatele călăuziri ale lui Dumnezeu, pentru a-l presa cu seriozitate și dragoste să-și deschidă inima Domnului, care l-a căutat atât de mult și de credincios.

Din acea zi n-am mai auzit nimic despre el. Când și-a luat rămas-bun, a trebuit să-l laud în genunchi pe Domnul, pe Cel ce m-a biruit și să-l rog să Se îndure și de camaradul meu de altădată.”

Nu este ciudat cum ambii bărbați au trebuit să recunoască, cum în timpul soldăției lor, în timp ce afișau o fire obraznică, mândră, în taină strigau către Dumnezeu? Amândoi știau că trebuiau să-și deschidă inima lui Isus. **Nu știi și tu lucrul acesta, prietene?** N-a mers Domnul ani în șir și pe urmele tale? Nu ți-a lovit deja inima câte o săgeată din tolba Lui de săgeți? N-a păzit puterea și dragostea Lui viața ta în mare primejdie? Știi lucrul acesta foarte bine și știi și că tu, în starea ta

de acum, împovărat cu vina ta, nu poți să apari înaintea lui Dumnezeu – nu L-ai găsi pe Salvator, ci pe Judecător. Partea ta ar fi pierzarea veșnică.

Deschide astăzi porțile, ridică steagul alb, trimite-I Domnului mesajul: Sunt nefericit, sufletul meu își simte nenorocirea, neliniștea și neajunsul. Nu vreau să mă împotrivesc mai departe harului Tău; ia viața și inima mea în proprietatea Ta!

De ce nu vrei s-o faci astăzi? De ce vrei să rămâi nefericit, dacă Domnul și-așa vrea să te facă fericit?

Nr. 20

DE TREI ORI SALVAT

„Nu este el un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3,2)

B. s-a născut într-un sat din landul Brandenburg. Talentat și harnic, cu fire blândă, a fost în perioada de școală preferatul învățătorului și al predicatorului. Da, el voia să-L iubească pe Mântuitorul și după ce a venit de la școală a luat atitudine bărbătește, în mai multe ocazii, împotriva celor care înjurau și a celor care povesteau istorioare obscene. O luase în serios cu evlavia lui. El a avut parte și de ascultarea rugăciunilor, de exemplu, când s-a prezentat la poștă. Atunci au fost 32 de solicitanți; dintre toți a fost ales B – el L-a rugat pe Domnul chiar înainte de selecție pentru acest post. Dar aceasta nu l-a împiedicat, totuși, ca la 19 ani să înceapă să bea și să savureze plăcerea lumii cu prietenii lui.

La 22 de ani a devenit soldat. Încă îi mai plăcea să meargă la biserică, așa ca atunci când era băiat; și a mai devenit și caporal; dar înclinația lui spre băutură ieșea tot mai mult la lumina zilei și i-a făcut câte o neplăcere serioasă. După terminarea serviciului militar s-a întors la poștă și în curând s-a însurat. Tânăra lui soție gândea că nu este așa de grav dacă bărbatul era de mai multe ori amețit de băutură – și totuși, situația a luat-o la vale cu pași mari – B. era deja legat cu lanțurile viciului. Știa destul din Biblie pentru a înțelege cuvântul: **„Oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.”** El vedea limpede: „Am devenit un bețiv; în ciuda tuturor deciziilor, trebuie iar și iar să beau.” Șefii lui de la serviciul poștal și-au dat seama cum stă situația și i-au făcut observații serioase; a fost amenințat cu concedierea. Numai din milă pentru soția și copilul lui i-au lăsat postul, cu toate că în beția lui făcuse deja multe absurdități.

Așa s-a înrăutățit cu el, încât chiar și prietenii și tovarășii de chef l-au părăsit. Nici o mirare că și lăuntric i s-a întunecat în fața ochilor; nu mai avea nici o nădejde să devină liber din blestemul acestei puteri a păcatului. Așa că B. a mers într-o zi, după ce și-a predat scrisorile și obiectele de valoare conform regulamentului, treaz de tot, spre podul de peste Oder – el locuia la St. – și a sărit în râu pentru a pune capăt suferințelor și luptelor lui. Dar Dumnezeu a vegheat asupra lui – a fost văzut și salvat din apă. În clipa aceasta n-a avut decât un regret, că nu și-a pus în aplicare intenția în timpul nopții.

Când șefii au aflat despre încercarea de sinucidere, B. a fost consultat de medic; acesta a stabilit o boală de nervi. B. însuși a simțit că venise vremea decisivă și a găsit puterea ca în prima perioadă să nu mai bea nici o picătură. Dar pentru că nu avea nimic altceva decât buna lui intenție, simțea continuu această dorință nepotolită după coniac. Așa că s-a dus curând iar într-o cârciumă și a cerut un rachiu mic de ghimber, dar i s-a umplut un pahar mare. În timp ce-l puneja jos cu mâini tremurânde, un glas lăuntric i-a spus: **„Acum ești pierdut!”** De acum a devenit și mai trist decât înainte. Ce-i drept, soția lui scria la toate adresele din țară sau din străinătate, care anunțau în ziar leacuri împotriva beției, dar toate mijloacele erau zadarnice. Soția devotată

suferea nespus; își vedea prăpădindu-se bărbatul pe care-l iubea. Măhnirea a îmbolnăvit-o grav. Așa că nenorocirea bietului bețiv a devenit și mai mare, căci și el își iubea într-adevăr soția în ciuda a toate. B. a hotărât acum, pentru ca sinuciderea să-i reușească, să intre în Oder noaptea. El și-a părăsit seara soția bolnavă de moarte și a sărit în râu la vale de oraș, înainte să se lumineze de ziuă. Și de data aceasta a fost deplin treaz și îi era limpede ce făcea și ce voia. Râul l-a dus departe și tocmai îl împingea pe bărbatul deja inconștient sub o plută, când țărani care duceau la oraș bărcile cu legume l-au observat și l-au scos. Trezit din inconștiență, i-a rugat să nu fie dus acasă, ci la spitalul orașenesc. Așa s-a făcut. Dimineața a venit un polițist în locuință, pentru a înștiința soția ce s-a întâmplat cu bărbatul ei. În slăbiciunea și în nenorocirea ei a avut în timpul nopții convingerea limpede că: soțul meu se duce iar la Oder. Zăcea în patul ei în anticiparea că va fi înștiințată de sinuciderea bărbatului ei. Când polițistul a intrat și a văzut femeia zăcând ca moartă, n-a vrut să-i spună ce s-a petrecut. A vrut să iasă pe ușă, dar femeia i-a strigat: „Știu, soțul meu a sărit în Oder și este mort!” „Nu”, a spus polițistul, nu este mort, este în spital.”

Cel salvat a fost dus în una din camerele spitalului, unde erau mai mulți bețivi care sufereau de delir. B. a exclamat: „Aici văd ce face băutul. Dacă ies de aici, nu mai beau nici un strop!” Atunci l-a bătut pe umăr un om în vârstă și i-a spus: „**Prietene, noi trebuie să bem din nou!**” Ah, din nenorocire, acest bărbat a fost un profet bun. Deja după trei zile B. a băut iar. Soția lui s-a refăcut și a căutat ajutor la un neurolog. Acesta i-a spus lui B.: „Dacă lași băutura, nervii dumnevoastră se fac iar sănătoși!” – „Dar, domnule doctor, **trebuie** să beau. Dați-mi ceva ca să nu am nevoie să beau.” Atunci doctorul a spus: „Nu există nici un leac pentru aceasta; singurul lucru ar fi să vă alăturați creștinilor adevărați.” La această vorbă, soția a început să caute acum în St. asemenea creștini, la care se vorbește despre salvarea bețivilor. A găsit credincioși în mijlocul cărora se mărturisea că **Isus poate salva**. A venit acasă plină de nădejde și bucurie; i-a povestit acestea bărbatului ei și l-a înduplecat să meargă și el. El simțea că aici ar fi ceva care l-ar putea ajuta.

B. era în acele zile încă legat de tot de băutura; de exemplu, el nu putea cu mâinile lui tremurânde și cu gândurile confuze să rezolve munca sortării scrisorilor, fără să fi băut zdravăn alcool; mai cu seamă în tura de noapte. De aceea lua de fiecare dată cu el sticla la oficiul poștal, cu toate că dorința lui era într-adevăr, să scape de acest viciu îngrozitor. Atunci, într-o noapte, în timp ce sticla cu coniac stătea plină pe masă în fața lui, **a rupt-o într-adevăr cu păcatul**. B. era singur, a îngenunchat și a strigat tare către Mântuitorul: „**Doamne, acum vreau, deci ajută-mă!**” S-a ridicat și a putut să lucreze fără să bea vreun strop de coniac. Mâinile tremurânde au devenit stabile, lanțul a fost rupt, sclavul a fost liber în această clipă din puterea lui satan prin această singură rugăciune a credinței. De atunci acest bărbat și soția lui au avut pace cu Dumnezeu prin sângele lui Isus. El stă între funcționari ca un martor bucuros pentru marele lui Salvator și mărturisește cine este Isus. El și soția lui îi vizitează în orele libere pe cei legați de băutura și mărturisesc ce au trăit ei înșiși. În acești doi oameni atât de profund nefericiți înainte, se văd acum copiii ai lui Dumnezeu bucuroși, fericiți.

Ești și tu legat de păcat? Porți lanțuri ale viciului? Ai căutat la oameni sfat și ajutor și a trebuit să afli că împotriva puterii întunecoase a păcatului nu se găsește ajutor pe pământ? Da, așa este. Dar lăudat fie Dumnezeu! a venit ajutor de sus, din slava lui Dumnezeu. A venit Isus, marele Eliberator.

N-a fost aceasta o rugăciune simplă, acele cinci cuvinte pe care sârmanul bețiv le-a trimis în sus la Isus? Nu vrei și tu să devii la fel de fericit, ca să-i poți face fericiți pe alții? Același Mântuitor este și pentru tine aici, „a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”.

Lui de-ndrăznești să te predai,
Supus, deplin, ne-mpărțit,
Atunci viața veșnică ai,
Vei fi deplin mântuit.

Mulți oameni trăiesc onorabil, se uită cu dispreț la un asemenea bețiv sau la o vizibilă prostituată de stradă în păcatul și rușinea ei. Dar, prietene, noi toți suntem din fire nimic mai mult și nimic mai puțin decât **păcătoși pierduți**, noi toți nu putem fi ajutați decât **prin har**. Suntem chemați la har prin jertfa împăciuitoare a lui Isus Hristos – **ai căutat harul și ai găsit har?**

Nr. 21

ZADARNIC ÎNSĂNĂTOȘIT

„Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale. Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieții tale.” (Isaia 38,5)

Câtă boală este de jur-împrejurul nostru! Și cât necaz vine ca urmare a bolii! Când tatăl zace inapt de muncă, începe lipsa; dacă zace mama, cine să îngrijească de casă? În împrejurări atât de grave, prima întrebare ar trebui să fie: **Ce are Dumnezeu să-mi spună cu această boală?** De multe ori bolnavii sunt profund convingeți că Dumnezeu îi caută și îi cheamă. Ei încep să se roage, își mărturisesc păcatele, vor să se convertească. Dar abia a transformat Dumnezeu boala în însănătoșire, că șterg tot ce au mărturisit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Ei se întorc la vechea lor viață și înfățișează ceea ce scrie Petru: „Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Câinele s-a întors la ce vărsase și scoafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă” (2 Petru 2,22).

Așa am citit despre un bărbat care zăcea de o boală grea. Câțiva credincioși l-au vizitat aproape zilnic și l-au făcut atent la mântuirea sufletului său. Și părea cu adevărat să ajungă la neliniște din cauza păcatelor lui. După câteva zile a mărturisit că ar fi găsit pace; chiar a promis solemn că dacă Dumnezeu îl va restabili, de atunci înainte își va închina viața Lui.

Un creștin sincer, care l-a vizitat pe bolnav trei săptămâni mai târziu, povestește: „La ciocănitul meu, bărbatul mi-a deschis personal ușa și a povestit imediat cât de bolnav a fost. A crezut că va trebui să moară; dar acum îi mergea mai bine, își simte cu fiecare zi revenindu-i puterile, curând va putea munci din nou. Acolo n-a fost nici un cuvânt de mulțumire față de Dumnezeu, care l-a însănătoșit, nici o urmă de schimbare a stării inimii. Gândurile și planurile lui erau îndreptate numai spre câștigul de bani și propășire pământească. I-am amintit de chinul lui sufletesc din timpul bolii și cum a mărturisit că a ajuns în Hristos la mântuire și pace. L-am rugat să nu calce în picioare îndurarea lui Dumnezeu, să pună la inimă îndemnul serioase ale Cuvântului Său. Dar el a spus indiferent: **„Aceste sentimente au fost toate cu totul la locul lor când am fost bolnav; dar acum doar îmi merge mai bine și atunci omul are alte sentimente și scopuri.”** Acestea fiind zise, și-a luat dintr-odată pălăria de la perete și a ieșit. Nu voia să mă asculte mai departe.”

Asemenea cazuri se petrec mai des decât am crede. Un doctor renumit, care este în același timp și un creștin serios, povestește că-și amintește bine de cincizeci de cazuri din experiența lui, când oamenii au fost deznădăjduit de bolnavi. El i-a atenționat asupra mântuirii sufletului și ei ar fi mărturisit că s-au smerit înaintea Domnului și ar fi obținut iertare și viața veșnică. Împotriva tuturor așteptărilor s-au făcut sănătoși. Și câți au fost din cei cincizeci, a căror convertire s-a dovedit a fi autentică? Trei. –

Toți ceilalți, 47 la număr, au depus o mărturie a buzelor de teama morții, dar au rămas cu inima absolut neschimbată. În teama sufletului lor au strigat după har, căci simțeau că în veșnicie îi așteaptă o soartă cumplită. Ei au spus cuvinte de căință; părea că le pare rău cu adevărat că

erau împovărați cu păcate atât de multe și de grele. Doreau mult să scape de această sarcină; ei au jurat să trăiască o viață nouă, dacă ar putea să se mai facă vreodată sănătoși. Dumnezeu a auzit – ei s-au făcut sănătoși împotriva opiniei medicilor. Dar abia au simțit din nou putere, că s-au întors la aceeași existență de la care au venit. Dumnezeu a vorbit zadarnic cu ei. Lumea și vechii lor prieteni i-au prins în mreje și tot ce I-au jurat lui Dumnezeu, a fost uitat. Dacă ar fi murit de boala lor, s-ar fi crezut pe baza mărturiei lor că au fost mântuiți și au plecat la Domnul. Dar însănătoșiți în ciuda așteptărilor, au furnizat dovada că toate fuseseră sentimente trecătoare. S-a spus pe drept: Biblia relatează un singur caz când a avut loc o adevărată convertire în ultimele ceasuri ale vieții, ca nimeni să nu dispere; dar, de asemenea, doar un singur caz, ca nimeni să nu se amăgească și să creadă că pe patul de moarte convertirea încă mai este posibilă și mai ușoară decât în rest sau că toate convertirile de pe patul de moarte sunt **autentice**.

Prietene, poate te-ai întors și tu spre Dumnezeu într-o boală grea sau în altă strâmtorare, te-ai smerit aparent în pocăință? Poate faci și tu parte dintre aceia care au obținut ajutorul implorat de la îndurarea lui Dumnezeu și apoi au mers mai departe cu inima indiferentă și conștiința împietrită? O, atunci adu-ți aminte că Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Cuvintele pe care le-ai rostit la necaz înaintea lui Dumnezeu, sunt notate în fața lui Dumnezeu. În ziua judecății toate aceste juruințe vor fi citite cu glas tare din cărțile lui Dumnezeu. Marile salvări și ascultări pe care le-a făcut Dumnezeu, vor fi vestite spre gloria credincioșiei lui Dumnezeu, iar oamenii trădători își vor primi sentința ca vinovați.

Ezechia, împăratul lui Iuda, zăcea bolnav; fusese înștiințat de moartea lui: „Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri!” Nici un doctor nu-l putea ajuta. Atunci împăratul muribund L-a căutat printre lacrimi pe Dumnezeul lui. Dumnezeu S-a lăsat găsit; proorocul Isaia a venit la patul de boală și a transmis mesajul Domnului: „Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale. Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieții tale.”

Domnul a confirmat cu semne minunate această promisiune plină de har și după câteva zile Ezechia a putut să-L laude pe Dumnezeu ca un om însănătoșit. El a pus chiar să se scrie un document despre rugăciunile lui, despre pocăința lui și despre ajutorul plin de har al lui Dumnezeu. Curând după aceea împăratul din Babilon a trimis o delegație cu scrisori și daruri, ca să-l felicite pe Ezechia pentru însănătoșirea lui. Împăratul i-a primit și le-a arătat toate bogățiile lui. Dar nici un cuvânt de mulțumire, nici o mărturie despre ceea ce a făcut pentru el Domnul, Dumnezeul lui credincios, n-au fost făcute cunoscut acestor străini păgâni. Ezechia și-a uitat repede lacrimile și rugăciunile, acum se lepăda de marele lui Salvator. Dumnezeu a fost martor la aceste discuții și a pedepsit această defăimare. Darul prețios al celor cincisprezece ani adăugați la zilele vieții n-a fost folosit pentru Dătătorul plin de har – pentru Ezechia a fost un timp sărac, lipsit de binecuvântare. Sfârșitul lui a fost total despărțit de Dumnezeu.

Cine a avut parte de salvări și ascultări, să mărturisească minunile lui Dumnezeu, să-I mulțumească Salvatorului său cu vorba și cu viața. Cine se însănătoșește de pe marginea mormântului, cel căruia Dumnezeu îi adaugă ani și decenii, acela să se lase întrebat: **Și-a atins Dumnezeu scopul cu tine? Trăiești pentru El?**

Cu ani în urmă a fost adus la spital pentru operație un om de afaceri deznădăjduit. Necazul a fost mare; ce se va alege de ceata mare de copii, din care jumătate erau încă de vârsta copilăriei? Cine să ducă mai departe afacerea complicată, care are nevoie de o mână experimentată? Nenumărate rugăciuni s-au înălțat, atât din partea familiei, cât și din partea prietenilor colaboratori. Dumnezeu a făcut o minune; după mai multe săptămâni omul s-a întors sănătos acasă. Dumnezeu, cum se pare, i-a mai adăugat cincisprezece ani. Dar în loc să fie cu casa lui o mărturie despre harul salvator al Dumnezeului atotputernic, el a trăit pentru lume. I-a mers exact ca lui Ezechia. Oamenilor care veneau în această casă, li se povestea și li se arăta ce câștigau și obțineau, dar despre ce a făcut Dumnezeu nu era vorba.

Câte unul se miră că Dumnezeu ascultă foarte vizibil rugăciunile pentru însănătoșire ale oamenilor foarte lumești, în timp ce uneori creștinii sinceri trebuie să-și ducă până la capăt

suferința lor grea. Cu toate acestea, Dumnezeu procedează întotdeauna cu har și înțelepciune desăvârșite; El pregătește inimile în suferințe grele, adânci, pentru bucuria veșnică. El vrea să fie proslăvit de ai Săi atât în zilele de sănătate, ca și în cele de boală.

Un alsacian, profesorul Krueger-Ehrhardt, un ucenic devotat al Mântuitorului său, a fost învățător la școala misionară din Paris. S-a îmbolnăvit de cancer. În multele lui dureri s-a ținut de Domnul. Când a trebuit să renunțe la postul lui din cauza suferinței lui care avansa, s-a aflat cu numeroasa lui familie fără mijloace. Dar el a rămas mângâiat și fericit; astfel a plecat acasă în 21 iulie 1900. În toate durerile și greutățile lui, a compus următoarele versuri:

Har, să fie har - numai, numai har!
Bucăți se face altceva,
Căci este doar o cârjă rea;
Ține doar ce-i har – trebuie deci har!

Valoare mea– trufia-mi hrănește doar;
Tot ce personal mi-am câștigat,
Păcatul tot a ruinat:
Har, să fie har – numai, numai har!

Când durerea-i grea – și-n inimă-i amar,
Când în vale se-nnoptează,
Privesc în sus: și-mi scânteiază
Străluciri de har – numai, numai har!

Deci numai har – trebuie să fie har,
Har de a sta, har de-a umbla,
Har, mângâiat cu Domnu-a sta.
Nimic decât har – trebuie deci har!

Cu cât mai ferice este acest bărbat decât alții, care, cei drept, s-au însănătoșit trupește din boala lor grea, dar care l-au rămas datori lui Dumnezeu cu jertfa mulțumirii.

Nr. 22

VESTONUL AZURIU

„Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta!” (Luca 19,5)

R. V. a pornit în călătorie de la Magdeburg spre Muenchen. Ce voia acolo? Văzuse soldați bavarezi în uniforma lor azurie și de atunci a fost dorința inimii lui să poarte și el vestonul azuriu. Se apropia vremea când trebuia să se prezinte la trierea recruților; a căutat și a găsit de lucru în Muenchen; puțin după aceea a fost chemat acolo la trierea recruților. Slăbiciunea lui fizică bătătoare la ochi l-a îngrijorat, căci dorința lui ar fi putut fi nimicită. El însuși povestește: „Cu toate că trăiam în păcate și în plăcerea lumii și de obicei nu dădeam importanță rugăciunii, m-am gândit totuși înainte de triere: cel mai bun ajutor este cu siguranță rugăciunea. Așa că am mers în spatele ușii mari a casei în care avea loc trierea și m-am rugat: Dumnezeule, lasă-mă să devin soldat! Apoi m-am dus sus la triere. Rugăciunea mea a fost ascultată.

Am ajuns în al 12-lea regiment de infanterie bavarez, Prinț Arnulf, garnizoana Neu-Ulm. Apoi, un an întreg după terminarea stagiului de recrut, am dus o viață veselă, aproape în fiecare

duminică eram pe ringul de dans, iar în serile din timpul săptămânii, atât de des cât era posibil, în cârciumă. Dar apoi am fost bolnav în spital de o boală de gât. La infirmerie m-a vizitat uneori un soldat credincios, omul cel mai serios pe care l-am cunoscut în viața mea, care a mărturisit că s-a întors de la întuneric la lumină, din lume la Dumnezeu și de sub puterea lui satan la Isus. Acest ucenic al lui Isus în veston azuriu m-a pus să promit că merg odată cu el să ascult Cuvântul lui Dumnezeu, când vom fi lăsați să plecăm din spital. Am promis; duminică seara am fost lăsați să plecăm de la infirmerie și deja luni seara trebuia să merg cu el. Dar aceasta era totuși prea mult pentru mine. Am spus: Astăzi trebuie să merg cu prietenii mei la cârciumă și să beau. A fost foarte liniștit, dar marți seara a venit iar. Cu toate că îmi părea rău de promisiunea mea, acum am mers totuși cu el.

Într-o mare hală de piață din Ulm era o adunare de evanghelizare. Era prima dată în viața mea că asistam la o asemenea adunare. Predicatorul a vorbit cu putere despre convertirea bogatului șef al vameșilor, Zacheu, care cu toată bunăstarea lui, simțea povara păcatelor sale; cum dorea în conștientizarea vinei lui să-L vadă pe Isus, cine era El, cum inima lui doritoare l-a mânat în dud și cum Fiul lui Dumnezeu l-a privit în ochi și în inimă și i-a strigat: **„Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta!”** Apoi am auzit cum în aceeași zi Zacheu a devenit nespus de fericit, pentru că i-a deschis lui Isus inima și casa lui; am auzit cum a mărturisit așa de cinstit marea lui vină și toate înșelăciunile lui și s-a întors de la calea lui rea și cum i-a spus Domnul: **„Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta!”** Ascultasem abia câteva minute cuvintele predicii, când mi-am dat seama că eram un păcătos pierdut. Și am simțit că: Domnul Isus te caută și pe tine. Îndată m-a mișcat gândul: dacă toate acestea sunt adevărate, dacă prin harul lui Dumnezeu voi fi liber de toate lanțurile păcatului și de egoism, atunci vreau nu numai să mă convertesc, nu, atunci vreau să propovăduiesc această minunată, măreață veste ca mesager al lui Dumnezeu altor sărmani păcătoși încătușați de păcat.

Aveam permisie până la ora zece. Când ne-am întors în cazarmă, dormeau aproape toți. Era marți, 10 ianuarie 1893 când am îngenuncheat în acea seară lângă patul meu de cazarmă și mi-am pus în mâinile Domnului Isus viața mea până acum atât de sărmană, de vinovată, pentru a-I sluji numai Lui. Apoi cu o bucurie la fel de mare ca a lui Zacheu am putut să adorm. Această oră fericită a fost marele punct de cotitură din viața mea; dacă nu l-aș fi trăit, atunci cu siguranță că trupul meu ar zace de mult în mormânt, ruinat de slujirea păcatului, iar eu însumi, sufletul meu nemuritor ar fi în locul de chin. Adorare și mulțumire fie Păstorului care caută, pentru minunata Lui dragoste. Într-adevăr, nu eu l-am ales pe El, ci El m-a ales pe mine, ca să mă duc și să aduc rod.

În dimineața următoare am invitat imediat un prieten, să vină cu mine la adunarea de evanghelizare. El a făcut-o, s-a convertit și mai este și astăzi un copil sincer al lui Dumnezeu. Normal că în cazarmă n-am dus lipsă de batjocură și prigonire; dar Domnul ne-a întărit și înainte ca perioada serviciului meu să se termine, am putut să-L mărturisesc printre camarazii mei pe Isus, pe Mântuitorul meu, pe Salvatorul tuturor păcătoșilor pierduți. S-a întâmplat de mai multe ori, că în toiul nopții stăteam sus pe patul meu și propovăduiam vestea bună despre Isus celor 10-14 colegi de cameră, care erau culcați în paturile lor. Domnul S-a îngrijit minunat de noi. În Ulm, o văduvă a unui predicator și-a deschis casa pentru soldați. Ședeau acolo 20-25 de soldați din Bavaria și din Wuerttemberg la cafea și după aceea se ținea o oră biblică. Atunci Dumnezeu mi-a călăuzit drumul minunat, așa că timp de patru ani am fost instruit în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a vesti apoi harul lui Dumnezeu ca evanghelist într-o lume pierdută. Începutul tuturor binecuvântărilor din viața mea este în perioada mea de soldăție. Dumnezeu, în harul Său, a folosit năzuința mea deșartă după vestonul azuriu, pentru a mă lăsa găsit de Isus; El a făcut din mine un copil al lui Dumnezeu și un mesager al lui Isus Hristos.”

Nu este această biografie o dovadă minunată despre puterea Cuvântului lui Dumnezeu, care poate să aducă într-o clipă la cunoștința unui om păcatul lui și să-l facă să apuce harul?

Nu semeni tu cu acel camarad bavarez din zilele premergătoare transformării vieții lui? El își făcea slujba, munca, așa cum i se poruncea, apoi și-a savurat viața atât de bine cât a putut; la ce l-a mânat pofta, aceea a făcut, unde și cum a avut ocazia. Dacă păcătuia împotriva sfințelilor porunci ale lui Dumnezeu, aceasta nu-l interesa. Că se îndrepta grăbit spre veșnicie, că ochiul unui Dumnezeu sfânt se odihnea asupra lui, îi era indiferent. Dar în cele din urmă a făcut un lucru: **a mers să asculte Cuvântul lui Dumnezeu.** Ce-i drept, a mers fără tragere de inimă, dar a mers, s-a lăsat biruit de dragostea insistentă a camaradului său credincios. Iată: **prin Cuvântul lui Dumnezeu a vorbit Isus, Mântuitorul prezent, inimii lui, a trezit conștiința adormită, i-a arătat dragostea lui Dumnezeu și seriozitatea veșniciei.** Poate că până acum n-ai vrut să mergi să auzi vestea bună despre har, totuși Domnul vorbește astăzi în această pagină cu tine despre vina păcatului tău și-ți aduce aminte de căile tale rele, pe care poate nu le știe nici un om. El îți vorbește despre iertare și har, despre dragostea Lui, care L-a dus pentru tine pe crucea de la Golgota.

Trebuie să-I dai astăzi un răspuns. Coboară acum repede din trufia ta, din vanitatea ta! Coboară numai, dragă prietene, de pe toate înălțimile **auto-îndreptățirii tale și ale mulțumirii** de sine, până adânc în țărână, până în genunchi la picioarele lui Isus! O, te rog, dă-I un asemenea răspuns cum s-a înălțat spre Isus de lângă acel pat de cazarmă bavareză din Neu-Ulm!

Vrei?

Nr. 23

SABIA LUI DAMOCLES

„Viu este Domnul și viu este sufletul tău, că nu este decât un pas între mine și moarte.” (1 Samuel 20,3)

Din anul 405 înainte de nașterea Domnului, până în anul 367, în cetatea Siracuza, de pe insula Sicilia, a stăpânit **Dyonisios Tiranul**. El și-a menținut în picioare stăpânirea prin cruzimea lui inumană și neîncrederea lui nemărginită, asociate cu inteligență și mult talent; dar el era permanent conștient că ura nenumăraților lui dușmani i-ar aduce moartea oriunde ar merge sau ar sta. La curtea lui era un lingușitor, pe nume Damocles, care lăuda fericirea stăpânului său pe care-l ura mult, în tonuri exagerate. Dyonisios a hotărât că-l facă pe Damocles să guste presupusa fericire a unui tiran. A pus să fie condus într-o sală de mese, în care era etalat tot fastul împărătesc. Șezând pe locul de onoare, Damocles era servit de paji nobili, care trebuiau să-i aducă ce era mai gustos din mâncăruri și vinuri. Dar în mijlocul tuturor acestor plăceri, Dyonisios a pus se să atârne de un fir de păr de cal o sabie foarte ascuțită deasupra capului lui Damocles. Din această clipă s-a terminat cu bucuria lui Damocles pentru tot fastul care-l înconjură. Sabia de deasupra capului său putea în orice clipă să-i aducă moartea; el nu știa dacă în clipa următoare va mai vedea strălucirea înșelătoare care i-a orbit ochii mai înainte. Acum înțelegea că stăpânul lui, Dyonisios, nu era fericit cu toată strălucirea și puterea, deoarece conștientizarea morții iminente îi amesteca o picătură amară în orice plăcere. De atunci „sabia lui Damocles” a devenit o expresie proverbială, cândva la greci și la romani, acum la națiunile moderne, pentru a caracteriza o primejdie amenințătoare.

Dar sabia lui Damocles este înainte de toate reprezentarea frapantă a apropierei morții, care-i amenință pe toți, chiar dacă nimeni nu știe unde și când și cum îl va apuca mâna rece a morții. Doar s-a întâmplat deja de mai multe ori cazul, că bărbatul și femeia s-au băgat sănătoși în pat,

iar dimineața s-a trezit numai unul din cei doi, pentru că celălalt, lovit în somn de apoplexie, plecase dincolo, în veșnicie. Oamenii se scutură de toate amintirile privind apropierea morții, iar satan, stăpânitorul acestei lumi, le leagă de pământ gândurile cu mii de lucruri, dorințe și planuri; el folosește lucrurile vizibile pentru a-i înșela pe oameni în privința faptului că nu este decât un pas între ei și moarte. Ce bine îi reușește! Nimeni nu uită câți bani trebuie să ceară aici, câtă chirie are de plătit acolo – **dar apropierea morții o uită**. De ce evită omul gândul la apropiata moarte? **Pentru că se teme de veșnicie în conștientizarea vinei sale!** Da, moartea îl apucă pe păcătos pentru a-l duce acolo unde trebuie să apară cu vina lui înaintea lui Dumnezeu, în fața Judecătorului sfânt, care nu poate fi corupt. Cine ajunge acolo împovărat cu vina lui, strigă: Vai mie, sunt pierdut! El a fost lăsat pradă morții a doua, morții veșnice, sfârșitul lui este în iazul de foc; Dumnezeu o spune. De aceea este scris: „Boldul morții este păcatul”. Dar de îndată ce vina este înlăturată, moartea trupească și-a pierdut spaima, boldul; un om împăcat prin credința în sângele lui Isus, este salvat din primejdia morții veșnice.

De aceea a venit Fiul lui Dumnezeu din cer, a suferit și a murit pe cruce; numai El poate lua vina, poate să vindece conștiința, ba chiar mai mult decât atât, El le dă credincioșilor: **biruința asupra păcatului și biruința asupra morții!** Aceasta este evanghelia harului; ai perceput-o cu inima? Toți oamenii sunt chemați să apuce viața veșnică în acest timp grăbit, înainte ca moartea să rezeze zilele harului. Cine a apucat-o, cine a fost spălat de toate petele, eliberat de blestemul păcatului, pentru acela moartea fizică nu mai înseamnă ca pentru acel Damocles, sfârșitul bucuriei și al desfătărilor, ci intrarea în slava veșnică, **începutul vieții adevărate**. Pentru un creștin adevărat, moartea trupească este un slujitor care-i deschide porțile Casei Tatălui. Cine a găsit prin credință locul la inima Tatălui, deasupra capului aceluia nu mai este suspendată nici o sabie a lui Damocles de pierzare, nici pentru timp, nici pentru veșnicie. **El a trecut de la moarte la viață**. Dumnezeu a devenit Tatăl lui, bunătatea și îndurarea îl vor însoți în toate zilele vieții lui. Dumnezeu îi întinde deja aici pe pământ o masă de bucurie și de înviore în fața tuturor potrivnicilor lui. El poate spune: „Paharul meu este plin de dă peste el”. Ce-i drept, există încercări grele pe drumul lui, primejdii, suferințe; dar un copil al lui Dumnezeu poate să spună chiar și în valea umbrei morții: „Nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine!” Ce siguranță desăvârșită cuprinde acest cuvânt!

Proverbul spune: împotriva morții nu este leac! Aceasta este cu siguranță adevărat, dar iată, aici este un leac, pentru a-i lua morții trupești groaza, de a scăpa de **moartea veșnică**. Grăbește-te să apuci această mântuire, această salvare! Ai făcut lucrul acesta? Poți să spui: știu că toată vina mea este pentru totdeauna aruncată în marea îndurării!? Atâta timp cât n-ai găsit la Isus iertare și pace, nu există siguranță. Te amenință moartea trupească și **după moarte, judecata**. Nu ești sigur nici o clipă, chiar dacă ai fi doctor sau ai avea cel mai bun doctor lângă tine – **sabia lui Damocles rămâne deasupra capului tău!** Despre această realitate a existat acum câteva luni o minunată, profund impresionantă descriere.

Doctorul N., un oftalmolog necăsătorit din regatul Saxonia, a invitat în 19 noiembrie 1902 în vila sa o societate de bărbați, alcătuită din ofițeri, medici și profesori, printre ei și medicul sublocotenent dr. J.

După mâncare, domnii s-au dus într-o cameră alăturată și acolo au luat loc la o masă, la care dr. J s-a așezat lângă prietenul și gazda lui, dr. N. Au fumat trabucuri și pentru a tăia vârfurile, dr. N. a pus pe masă un cuțit ca un pumnal, dar pe care mai târziu, când atmosfera a devenit ceva mai vioaie, l-a pus într-o teacă de piele care aparținea obiectului; a pus cuțitul astfel protejat în buzunarul pantalonilor. Discuția a adus cu sine diferite mici tachinări, la care dr. J. s-a amuzat asupra firii serioase a dr. N., cu cuvintele: „Mai bine ai fi devenit birocrat, decât medic!” La aceasta dr. N. a scos din buzunar cuțitul, despre care își închipuia că este băgat în teacă și l-a lovit cu el pe dr. J., glumind, într-o parte. Acesta a râs și a mai rămas câteva minute în bună

dispoziție, cu toate că cuțitul foarte tăios îi pătrunsese în trup 20 de centimetri și era rănit de moarte. Dr. N. a observat deja la retragerea cuțitului, spre spaima lui, că teaca acestuia lipsea, deoarece rămăsese înfiptă în buzunarul pantalonilor; l-a rugat pe dr. J. să-l urmeze într-o cameră alăturată, pentru un consult. Dar dr. J. a răspuns răsând, că doar nu suferă de absolut nimic. Dar apoi a devenit deodată palid, s-a ridicat și a pierdut mult sânge, astfel încât medicii prezenți au devenit atenți la el. Consultul imediat a dezvăluit toată starea fără scăpare a dr. J. A fost dus la spitalul orășenesc, unde a murit după câteva ore, deoarece a refuzat o operație poate încă eficace. Puțin înainte de moartea lui a mai strâns mâna disperatului său prieten și a susținut repetat nevinovăția acestuia.

Deci în această societate veselă sabia lui Damocles n-a atârnat de un fir de păr de cal, ci a fost în mâna unui doctor experimentat. Un musafir nepoftit intrase în societate – cavalerul puternic în armura neagră, care aruncă dintr-odată în țărână și tineretul înfloritor.

Dacă dr. J. Îl cunoștea pe Isus ca pe Mântuitorul lui și avea viața veșnică, nu se poate deduce din relatarea ziarului. El a plecat în veșnicie. Acum nu este vorba despre cei decedați, ci despre cei vii. Fie că ești tânăr sau bătrân, bogat sau sărac, tu te grăbești spre moartea fizică. Sabia lui Damocles atârna deasupra capului tău! Ești salvat de moartea veșnică? Apucă viața veșnică! Fugi în brațele lui Isus; sângele Lui și harul Lui te îndepărtează de toate primejdii! La inima Lui este pace și siguranță.

Nr. 24

MORT, DAR ÎNCĂ NEÎNGROPAT

„Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.” (Efeseni 2,1-2)

În Kinhwa, un oraș important din provincia Tsherkiang, trăia un chinez care avea postul bănos și plin de răspundere de secretar al guvernatorului. Deoarece această funcție nu-i ocupa tot timpul, a început, pentru a-și omorî timpul, să fumeze opiu. Ca toți fumătorii de opiu, la început a făcut-o foarte cumpătat; dar curând a fost un sclav absolut al viciului. El și-a permis tot felul de lucruri necinstite, a început să mintă, s-a dedat desfrâului și jocului. În consecință și-a pierdut postul și acum lucrurile au mers repede spre ruina totală. Până acum a avut un cămin plăcut. Cămara de provizii era plină cu orez, camera de primire era cel mai frumos împodobită cu curiozități elegante și flori. Avea și o soție curajoasă, un fiu și două fiice. Mama mergea de multe ori cu copiii la casa misionară din apropiere și toți ascultau cu plăcere istorisirile despre Isus, care, „măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți”.

Sclavul opiului i-a părăsit pe ai lui, pentru a căuta pe undeva un post, care trebuia să-i permită să se răsfete cu irezistibilă pornire spre opiu. Ai lui nu știau unde a plecat. Mama și fiicele stăteau de dimineața devreme până seara târziu la broderiile lor, pentru a câștiga pâinea zilnică. În locul bunăstării intrase sărăcia amară.

Tatăl s-a întors într-o zi cu totul neașteptat și a poruncit fiicei mai mari fără alte formalități, să se pregătească de un drum. La întrebarea uimită: de ce? Unde? Tatăl a răspuns că nu are nici opiu, nici bani, nici de lucru, nici credit; așa că trebuie să vândă fiica la „Bărcile cu flori”. Acestea erau bordeluri plutitoare; acolo trebuia o astfel de biată fată să umple pipele fumătorilor

de opiu, să cânte cântece de prostituată cu fața fardată, până-și găsea ea însăși refugiul în opiu, pentru a-și uita disperarea.

O nevastă de chinez nu are nici un fel de drepturi de care bărbatul ar fi obligat să se sinchisească. Ea trebuie să asculte, chiar dacă ar fi să i se rupă inima. Asemenea femeie știe puține despre dragostea de soț și de aceea inima ei este cu atât mai mult dependentă de copiii ei. Fata care plângea a fost dusă de acolo; când fata a părăsit casa, mama, de durere a izbucnit în bocet sfâșietor, ca și când fiica ar fi murit. Puține săptămâni după aceea a răsunat același vaiet sfâșietor din casa secretarului. A fost vândută și a doua fiică; mama n-o va mai vedea.

Chinezii bogați, care nu aveau fii, își cumpărau cu plăcere fii. Fiul adoptiv primea atunci un nume nou și de atunci înainte era mort pentru părinții lui adevărați. Am putea crede că după ce ambele fiice au fost vândute, secretarul i l-ar fi lăsat mamei pe singurul fiu, spre mângâiere și sprijin, cu atât mai mult cu cât fiul, după învățătura păgână a chinezilor, după moartea tatălui avea de aprovizionat cu cele necesare spiritele părinților și ale strămoșilor din lumea de dincolo. Dar dorinței distrugătoare după opiu trebuie să-i cadă victimă și singurul fiu, ultima bucurie a mamei. Chiar tatăl l-a smuls din brațele ei. L-a cumpărat și l-a adoptat o familie bogată. Mama plânge – singură, singură de tot! Fumătorul de opiu a pierdut de mult orice sentiment al onoarei; ce-l interesează pe el lacrimile nevestei lui?

Într-o zi, femeia mahnită și-a văzut bărbatul venind spre casă cu un conțopist și mai mulți însoțitori. Ea s-a dus la bucătărie, a pus ceainicul pe foc, ca cel puțin săracios să satisfacă bunele maniere. Apoi s-a dus în camera ei și a ascultat de după o perdea discuția din camera de primire. Ce-i drept, acolo doar se șoptea, dar ea vede cum este scrisă o hârtie și semnată de martori. Vede cum unul dintre cei prezenți îi dă bărbatului ei un fișic de monede de argint și cum el îl ia cu mâna tremurândă și-l bagă în buzunar. Apoi a ieșit pentru a servi ceaiul și acum a aflat fără să fie întrebată, că și ea a fost vândută ca un animal domestic. Bărbatul ei a negociat-o pentru a putea cumpăra opiu. Ea trebuia să-l urmeze pe noul ei stăpân. Cine măsoară durerea acestei biete femei?

Aceasta nu este o poveste născocită sau ticluită. Conțopistul, misionarul A. cunoștea familia exact. Acum casa este goală. Dar unde este fostul secretar? Stă afară, în mormintele de la Lanki-Tor. Poate este mort? Nu, încă nu; dar deoarece și-a pierdut căminul, a golit un mormânt vechi și trăiește în el. Pentru a cerși opiu și ceva de mâncare, încă părăsește mormântul zilnic, dar în curând nu va mai avea putere pentru aceasta. „Este mort, dar încă nu este îngropat”, cum spun chiar chinezii.

Această istorioară spune ceva despre noaptea morții păcatului, în care suspină lumea păgână și de ce trebuie introdus salvatorul Nume Isus în țările păgâne cu atât de multe jertfe, prin misiune.

Acum vreau să întreb: acest secretar, înainte să ajungă la fumatul de opiu, a avut vreodată intenția să-și facă atât de profund nefericiți copiii și nevasta? I-a trecut vreodată prin minte să-și vândă nevasta și copiii? Nici pe departe! Acest plan a provenit de la altul, care n-a fost de zărit de către ochiul omenesc în toate aceste evenimente pline de lacrimi, de la satan. Cum este opiul în China, așa este la noi **alcoolul una din cele mai eficiente arme ale lui satan**, pentru a distruge binecuvântările pământești ale lui Dumnezeu și pentru a păstra sufletul nemuritor în puterea sa. Acel sclav chinez al opiului nu este mai rău decât câte un bețiv care, ce-i drept, nu-și poate vinde nevasta și copiii, dar care le face casa un iad. Satan are multe arme și unelte pentru a-i duce pe oameni acolo unde vrea să-i aibă. Pentru aceasta folosește la unul femei desfrânate, la altul cărți de joc și zaruri, la un al treilea o carte ordinară, la al patrulea un prieten rău și la mulți alții egoismul și neînduplecarea, toanele lor rele și amărăciunile zilnice, cu care le produc rudelor lor nenumărate suferințe.

Orice om care ascultă de satan, este vinovat; conștiința lui i-o mărturisește. Este aceeași poveste ca în Paradis – păcătosul vinovat l-a omagiat pe satan și l-a întors spatele lui Dumnezeu. Pe Dumnezeu nu vrea să-L creadă, dar pe satan îl crede. Marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, care-i înșeală pe oameni, se ascunde de ochii lor și îi învață să vorbească: „Cine poate fi așa de

prost în secolul 20, ca să creadă în existența diavolului?" Este foarte important să recunoaștem **ca realitate** puterea lui satan pe pământ, altfel nu putem înțelege viața.

Firește că orice om cumsecade găsește lucrul acesta de disprețuit și rău, când cineva este un sclav evident al viciului, când femeile merg pe drumul rușinii, când fiul unor părinți respectabili ajunge un escroc. Că acel sclav al opiului și-a vândut fiicele în rușine, i-a luat nevastei lui fiul și în cele din urmă și-a vândut nevasta, sigur că fiecare declară aceasta ca inuman și barbar. **Dar ce părere ai despre aceasta, când tu Îl respingi pe Acela care a venit din cer pentru a Se împovăra cu vina ta, ca să meargă pentru tine pe lemnul blestemat al crucii?** Isus a părăsit slava de dragul tău, El dorește de la tine numai acest singur lucru: „**Lasă-te mântuit, dă-Mi inima ta!**” Privește dragostea care deja de atâția ani merge după tine, căutându-te. Ce îngrozitor când un om nu prețuiește o asemenea dragoste, pentru că îi este mai dragă deșertăciunea și desfătarea lumii! Vai de armata uriașă a celor indiferenți, care zi de zi rănesc inima lui Isus, nesocotesc onoarea Lui! Spune-mi, **nu este un creștin de nume fără inimă mai reprobabil decât acel chinez?** Stăpânitorul acestei lumi face majoritatea inimilor absolut indiferente, ba chiar vrăjmașe față de dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu. Dar fiecare va secera ce a semănat, în timp și-n veșnicie. Cuvântul lui Dumnezeu îi numește pe oamenii care vor să trăiască fără Dumnezeu „**morți în greșeli și păcate**” (Efeseni 2,1). Ei sunt morți pentru că nu au viața veșnică.

Cu siguranță nu ești un bețiv, un sclav al opiului, nu locuiești într-un mormânt; dar dacă nu te pleci dragostei lui Dumnezeu, dacă nu ascuți glasul dulce al lui Isus, dacă n-ai găsit în sângele lui Isus har veșnic și iertare, atunci ești **mort duhovnicește**. Trebuie să te întorci „de sub puterea lui satan la Dumnezeu”, trebuie să fi eliberat prin Isus – din lanțurile păcatului și ale morții. Lumea în care tu îți ai locuința, scopurile vieții și moștenirea, nu sunt și ele decât un mormânt, un cimitir.

Pentru acel chinez ar mai fi fost mântuire, dacă ar fi venit la Isus, al Cărui Nume salvator a fost propovăduit în orașul lui prin harul lui Dumnezeu. Și pentru tine mai este mântuire. Numele Prințului vieții, Isus, îți este făcut cunoscut, dragostea lui salvatoare îți este propovăduită. Deschide-ți inima pentru El, cheamă-L, omagiază dragostea Lui, care te caută ca să vrei să treci **de la moarte la viață!** Este un adevăr biblic, dumnezeiesc, că un creștin de nume, oricât de respectabil și de onorat ar sta în fața oamenilor, dacă nu primește împăcarea și viața veșnică prin credința vie în jertfa Fiului lui Dumnezeu, se află spiritual pe același loc ca acel chinez nenorocit, mort, chiar dacă încă neîngropat. El este, cu toate că foarte aproape de aceia care-L propovăduiesc pe Salvatorul Isus, totuși căzut pradă pierzării veșnice – cu excepția faptului că vine la Isus și găsește reînnoirea vieții și viață veșnică. Crede și trăiește!

Nr. 25

DE CE STRĂMTORARE?

„Doamne, ei te-au căutat când erau în strămtorare.” (Isaia 26,16)

Două surori care aveau nevoie de îngrijire, înaintate în vârstă, una dintre ele foarte suferindă, ambele credincioase, creștine sincere, aveau un frate care în tinerețe a plecat în America cu planul de a-și croi acolo o existență. Surorile s-au rugat de multe ori pentru el; acum a venit înapoi. Dar cum? Orb de ochii inimii, departe de Dumnezeu, departe de tot ce înseamnă credință și nădejde. Și pe dinafară? Orbit la amândoi ochii, o existență distrusă, nimic salvat din 20 de ani

de muncă obositoare, divorțat de soția lui după cinci ani de căsnicie. Așa a debarcat acest bărbat, care cândva a vrut să câștige lumea, ca o epavă deja scufundându-se în ultimul port care i-a rămas pe pământ, aici, unde surorile lui îi mărturisesc și îi dovedesc dragostea lui Hristos. Acest bărbat a căutat fericirea în lume și a găsit cea mai adâncă nenorocire. Acum Dumnezeu l-a condus acolo unde i se arată și i se demonstrează prin viață exemplară adevărata fericire. Cine nu va recunoaște în aceste călăuziri dragostea lui Dumnezeu, care pe căile strâmtorării îl caută pe omul care s-a închis pentru dragostea lui Dumnezeu?

Precis este adevărat că multe strâmtorări și suferințe sunt din propria vină. Mulți oameni seceră în suferința lor ce au semănat prin nechibzuință, neloyalitate, prin slujirea păcatului. Dar nicidecum nu este acesta întotdeauna cazul; în nenumărate cazuri de strâmtorare adâncă, de moduri de viață zguduitoare, nu se poate recunoaște vreo vină omenească. Gândește-te la nenumăratele suferințe și lacrimi ale nefericitelor femei care sunt măritate cu bețivi; la copiii orfani de timpuriu, care mănâncă într-o casă străină pâine udată cu lacrimi. În toate cazurile omul trebuie să întrebe cu umilință: „O, Dumnezeule, ce ai să-mi spui?” Dumnezeu va răspunde.

Nu sunt strâmtorările, bolile, dezamăgirile, **brăzdare în mâna lui Dumnezeu, cu care El cultivă ogorul tare al inimii omenești?** El vrea să-i facă pe oameni capabili să recunoască dragostea lui Dumnezeu și să găsească pace. Poate sunt și în familia ta încercări grele, suferință, eșecuri, boală. A fost cumva așa la voi în ultimii ani, că mereu veneau una peste alta, ca valurile care se sparg de bord, care păreau că vor să scufunde vaporul? O, spune-le alor tăi: Să ne smerim în pocăință față de Dumnezeu! A fost așa în propria ta viață? Au fost multe eșecuri? Ai simțit că: nu mai este nici o binecuvântare în viața mea? Fii convins: Dumnezeu vrea să vorbească cu tine, **El ară ogorul inimii tale.** Deasupra pământul pare de multe ori plin de speranțe. Poate că ești inimos, cinstit, harnic. Dar sub suprafață sunt pietre grele de păcat și straturi tari, impermeabile de încăpățănare și egoism. Acolo nu poate să crească nimic care are valoare înaintea lui Dumnezeu. Recunoașterea stării tale pierdute, conștientizarea vinei tale lipsesc, de aceea lipsește și smerenia adevărată. De aceea procedează Dumnezeu cu inima ta mândră, cârtitoare, ca țaranul cu pământul neroditor. Acesta sparge cu plugul straturile tari din adânc, ca pământul să devină moale și primitor.

Lasă-te întâi întrebat dacă nu sunt ani în urma ta, în care ai fost în toate bine îngrijit și sănătos, unde toate dorințele tale păreau să reușească. **I-ai mulțumit lui Dumnezeu pentru atâtea nenumărate binefaceri?** De fapt, te-ai interesat de El? Și dacă te-ai interesat de El, a fost dorința ta serioasă să-I supui viața ta? Marea majoritate a oamenilor trebuie să răspundă rușinați la asemenea întrebări: am trăit fără Dumnezeu. Întotdeauna se întâmplă exact cum este scris: „Măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat.” (Romani 1,21.) Dar Dumnezeu în harul Lui minunat nu i-a lăsat pe oameni să se piardă. El le-a ieșit în cale ca ei să poată învăța să întindă mâinile spre El.

Doamna X. și-a văzut bărbatul, un angajat într-un serviciu orășenesc, îmbolnăvindându-se. Memoria i s-a redus, ba, uneori nu-și putea aduce aminte nici propriile cuvinte. Medicul a declarat boala ca ramolism cerebral. Bolnavul a devenit curând inapt de muncă și nu avea drept de pensie. Când a fost concediat, s-a dus câștigarea pâinii și cât de repede au fost consumate micile economii! În mijlocul acestor griji temătoare, femeia simțea că este grav bolnavă, că avea dureri inexplicabile. A mers la doctor: **era cancer!** Și acum? Cine să-l îngrijească pe bărbatul bolnav și cine pe singurul copil? N-a ajutat la nimic, medicul insistă pentru operație, așa că femeia a mers la spital. Nici un mijloc de existență, un bărbat deznădăjduit de bolnav, care avea nevoie de îngrijire, un copil necăpătuit și atunci să mergi cu asemenea suferințe la o operație serioasă – nu sunt acestea încercări grele? Operația a reușit. După câteva săptămâni femeia s-a întors și a hotărât să se mute în marele oraș Br. Ajunși acolo, starea soțului ei s-a schimbat, a devenit irascibil și a început s-o bată tare pe femeia abia

însănătoșită. Așa nu mai mergea. Bărbatul a trebuit dus la ospiciu; nu mult după aceea a murit. Până aici femeia a purtat totul cu putere omenească și cu devotament și nu și-a pierdut curajul. Este ciudat cât poate să îndure o inimă omenească până se prăbușește. Aici a fost o prăbușire într-un mod deosebit. Această femeie foarte mândră și încercată a recunoscut într-o zi, că în toate aceste încercări era mâna lui Dumnezeu; ea s-a smerit în țărână în fața dragostei lui Dumnezeu și L-a omagiat pe Acela care S-a sculat s-o caute pe căi atât de grele, de adânci, până a găsit-o. Ea s-a lăsat cu toată vina și povara vieții ei în mâinile credincioase ale lui Isus. Atunci a răsărit soarele păcii din norii întunecoși și a devenit nespus de fericită. Abia a ajuns să fie conștientă de filiația ei dumnezeiască și de pace, că Dumnezeu S-a îngrijit de nevoile ei și ale copilului într-un mod uimitor. Prieteni, care s-au ocupat de ea, i-au plătit înainte cele necesare ca ea să-și poată cumpăra o casă, ale cărei beneficii din chirie acopereau dobânzile capitalului și nevoile mijloacelor de existență și în care a avut ea însăși locuința. Ea a venit la părinții și la frații ei ca o creștină convertită și ca un copil credincios al lui Dumnezeu și a început să depună mărturie despre ce a făcut Domnul pentru ea. Ea a mărturisit că Domnul a condus-o prin încercări grele și că a făcut-o nespus de fericită, că înainte a trăit fără pace, fără nădejde, dar acum a găsit în Isus: viață, pace și bucurie. Răspunsul a fost că familia ei a declarat-o nebună. Așa și era într-un anumit sens, căci ieșise afară din suferință, din vina păcatului, din orice grijă și a fost mutată ca un copil iubit la inima Tatălui, care Se îngrijește credincios de copiii Lui.

Există mulți oameni care nu observă suferința de pe pământ; ei cel mult citesc despre ea în romanele lor și găsesc că au o inimă foarte bună când sunt înduioșați prin descrierea unei disperări profunde. Și în ziarul lor citesc despre foametea din India, despre șomajul de ici sau de colo, despre oameni care și-au luat viața în disperarea lor și așa mai departe. Dar că așa ceva se petrece foarte aproape de ei și că în toate aceste lucruri Dumnezeu le vorbește despre blestemul păcatului, despre ceea ce înseamnă să trăiești fără Dumnezeu, că ei ar putea să fie chemați să ajute, să mângâie, să sfătuiască – această coardă nu vibrează niciodată în inima lor. Nenumărați sunt oamenii orbi care trec așa prin viață, deoarece nu știu să-și dorească ceva mai bun lor și altora decât „afaceri bune” și „multă distracție”. Asemenea oameni trebuie conduși întâi ei în suferință adâncă, pentru a afla ce este viața; Dumnezeu fie laudat, dacă apoi Îl găsesc pe Domnul în școala încercărilor!

De îndată ce un om acceptă suferința și încercările din mâna lui Dumnezeu, recunoaște că în toate evenimentele și călăuzirile dureroase sunt ascunse înțelepciunea și dragostea lui Dumnezeu, care-i cheamă pe oameni la Isus, pentru a găsi: viață și pace, bucurie și nădejde. O, privește la Acela care a venit din cer și a trecut prin aceeași viață pământească pe care noi o străbatem ca pelerini! Da, Isus cunoaște necazurile, încercările și stă pe drumul vieții tale și te cheamă, o, făptură omenească, la inima Lui, la inima Lui mare de Mântuitor, pentru a-ți mântui viața pe veci și a te mângâia cum îl mângâie pe cineva mamă-sa.

Nr. 26

EXPERIMENTAT

„Căci Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere.” (1 Corinteni 4,20)

Niște părinți credincioși, care au înmormântat un fiu foarte înzestrat, plin de speranțe, au scris de curând următoarea scrisoare prietenilor lor: „Scumpul nostru fiu a fost operat în 13 ianuarie, i-a fost extirpată o tumoare malignă de la a doua vertebră cervicală. Curând după aceea s-a adăugat și paralizia mâinilor la durerile lui nevralgice violente. După nouă luni de multe suferințe, fiul nostru a putut să plece acasă la Domnul lui Isus, plin de mulțumire și bucurie. La

sfârșitul studiilor sale de politică, era un tânăr puternic, sănătos și era pe cale să ocupe un post bun. – Atunci a venit peste el toată această greutate. Dar Domnul i-a dat har ca s-o ia de la început din mâna Lui. Și-a suportat durerile mari ca un erou. El aparținea deja de mai mulți ani Domnului și L-a mărturisit printre colegii lui de studiu. El a devenit apoi pentru aceștia o predică vie, când a zăcut aici așa de răbdător și de fericit în lunile lungi ale bolii lui. El s-a desprins încetul cu încetul de toate lucrurile pământești; n-au fost numai pace și liniște cele ce-i umpleau inima, ci o bucurie cu care el tânjea să plece la Domnul. Puțin înainte de a adormi – pe când noi toți eram adunați în cameră, fiind deja atenți la respirația lui întreruptă, el a mai deschis o dată ochii și a spus cu o expresie plăcută: „O, Doamne, dragostea Ta minunată – moartea Ta pe cruce a câștigat pentru mine viața veșnică. Îți mulțumesc, Îți mulțumesc, o, Doamne!” Cu toată durerea și nostalgia după scumpul nostru fiu – el a fost permanent un astfel de fiu bun și ascultător – inimile noastre sunt pline de mulțumire față de Domnul. Privim în sus și ne bucurăm că Domnul va veni curând și odată cu El scumpii noștri cei adormiți, care acum sunt deja la El.”

Aici se poate vedea un creștinism experimentat. Mult peste speranțele pământești zdrobite ale acestui tânăr creștin, îi strălucește nădejdea vie de a-L vedea pe iubitul lui Mântuitor. Când s-a sfârșit ceea ce era trecător, efemer, el a avut în cer o comoară, o moștenire indestructibilă, care nu se veștejește – o ai și tu? Este o mare deosebire dacă ai o nădejde în cap pentru că este tipărită în Biblie sau una vie în inimă.

Sănătatea și bunăstarea, succesul și prosperarea în viață sunt mari binefaceri ale lui Dumnezeu. Dar aici este mai mult: aici se vede biruința credinței asupra morții. Aici se poate recunoaște, de asemenea, cum pentru adevărații copii ai lui Dumnezeu încercările și suferințele sunt dovezi de dragoste ale Tatălui lor. Dumnezeu Însuși, Tatăl desăvârșit, Se ocupă de copiii Lui iubiți, pentru a-i desăvârși. Dragostea Lui de Dumnezeu procedează firește altfel decât am acționa noi, oamenii fără orizont. Adevărații creștini nu suspină și nu cârtesc când nu-L înțeleg pe Dumnezeu lor în căile Lui. Ei Îl cinstesc cu încredere de copil și scriu sub călăuzirile lui Dumnezeu cu credință Cuvântul Lui: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.” (Ioan 13,7.)

Dumnezeu nu S-a schimbat de pe vremea lui Iov. El l-a lăsat pe acest bărbat sincer, temător de Dumnezeu să treacă prin această adâncă școală a suferinței, ca Iov să recunoască ceea ce este omul păcătos când trebuie să se întâlnească cu Dumnezeul sfânt. Dacă citim sfârșitul cărții Iov, găsim numai râuri de binecuvântare. Așa este întotdeauna sfârșitul căilor lui Dumnezeu cu ai Săi, minunat și mare, peste orice gândire omenească.

Cum au stat acești părinți la patul morții fiului – nu ca unii care nu aveau nădejde – nu, ei știau: când va veni Domnul ca să-i cheme pe ai Săi de pe acest pământ, atunci îl vor regăsi la Domnul și pe acest fiu iubit. Învață aici ceea ce înseamnă: „Împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere.” Unde rămân în fața unor astfel de fapte oamenii care cred că creștinismul constă în vorbe evlavioase, dar că în realitatea dură toate acestea pălesc și atunci cei credincioși ar gândi, ar vorbi și ar proceda ca cei necredincioși?

Binecuvântatul evanghelist Spurgeon povestea că un ateu care a anunțat public o prelegere împotriva creștinismului, a făcut cunoscut alături că la sfârșitul prelegerii sale va da ocazia ascultătorilor să-l combată. Când a venit clipa, n-a venit în față, așa cum era de așteptat, un fanatic tânăr, ci o sărmană femeie bătrână. Ea a urcat pe platformă, și-a pus deoparte umbrela, și-a pus coșul jos și a spus: „Mi-am plătit biletul de intrare pentru a auzi ceva mai bun decât am în Isus, dacă ar exista ceva mai bun; dar n-am auzit așa ceva. Sunt văduvă de treizeci de ani și am rămas în urma bărbatului meu cu zece copii. Și în cea mai crâncenă sărăcie m-am încrezut în Domnul Isus; El mi S-a descoperit și m-a mângâiat, m-a ajutat să-mi cresc copiii ca astăzi să-și câștige pâinea cu cinste. Nici unul dintre domnii învățați de aici nu știu prin ce necazuri trebuie să treacă o femeie săracă, singură. Am fost de multe ori strâmtorată, dar Tatăl meu din cer mi-a ascultat rugăciunile și m-a salvat mereu. Uneori m-am dus la Domnul când abia dacă mai era ceva de mâncare și am aflat că în purtarea Lui de grijă El a fost credincios și prietenos față de

mine. Când am fost foarte bolnavă și am crezut că voi muri, când era să mi se rupă inima cu privire la sărmanii mei copii orfani, nimic altceva nu m-a ajutat să mă pun pe picioare, decât gândul la Isus și dragostea Lui sinceră pentru mine. Spuneați adineauri că toate acestea sunt absurditate. Tinerii și nebunii de aici pot să vă creadă, dar după toate câte am trăit, știu că creștinismul meu este adevăr și nu închipuire. Spuneți-mi ceva mai bun decât a făcut Dumnezeu pentru mine, altfel vă spun că m-ați înșelat cu banii de intrare.” Ateul a fost încurcat de această cuvântare și a spus: „Această femeie a devenit atât de fericită în autoiluzionarea ei, încât nu vreau s-o smulg din mirajul ei.” Dar el a fost deplin biruit de mărturia credinței. „Nu, nu”, a spus bătrâna, „adevărul este adevăr; batjocura dumneavoastră nu schimbă nimic din el. Isus Hristos a fost într-adevăr toate acestea pentru mine; n-am putut să suport să stau liniștită aici, când ați vorbit împotriva Lui. Am simțit că trebuie să intervin pentru El și că trebuie să vă întreb dacă îmi puteți arăta ceva mai bun decât a făcut El pentru mine și cu mine. Eu L-am încercat și am aflat.”

Poate aici este făcut de rușine câte un creștin care n-a mărturisit astfel credințioșia Dumnezeului său. Lumea din jurul nostru a auzit destule cuvinte evlavioase și într-adevăr se poate spune: oamenii sunt dezgustați de vorbele cucernice. Dar când lumea vede **creștini experimentați**, atunci este convinsă despre ceea ce este creștinismul: **pace și bucurie în Duhul Sfânt**. Ceea ce este necesar pentru poporul nostru, sunt asemenea creștini, care în cazarmă și pe vapor, acasă și în fabrică și oriunde ar fi, mărturisesc cu viața cine este Isus, marele și minunatul nostru Mântuitor.

Nr. 27

SEPTICEMIA

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu.” (Romani 8,7-8)

La J., în ținutul de pădure din Waldeck, un păstor a contractat nu de mult o septicemie la mâna stângă. Mâna s-a înnegrit până la cot. Astfel a fost dus la spitalul cel mai apropiat. Medicii au declarat septicemia prea avansată pentru a mai putea menține viața; nu mai avea rost să amputeze brațul. S-au mulțumit să-l îngrijească, mâna neagră pe moarte a fost legată sus, de perete, ca astfel să-i ușureze bolnavului durerile. Degetele și mâna au început să se descompună, în timp ce septicemia se întindea peste umăr în zona inimii și pielea s-a colorat în negru. Putrezirea care înainta a brațului stâng, cu mirosul insuportabil, i-a obligat în cele din urmă pe medici să amputeze totuși brațul, cu toate că priveau orice speranță de însănătoșire ca exclusă.

În timp ce acestea se petreceau în spital, un mic număr de creștini credincioși se aduna într-o casă, care era situată vizavi de casa păstorului din ulița satului J. Au vorbit despre trista și grava soartă a păstorului. Mila a mișcat inimile. Ei nu s-au oprit aici, de a purta de grijă familiei, nu, din inimi sincere s-au înălțat adevărate rugăciuni de dragoste către Cel atotputernic, ca bietului om care până acum nu se interesase de Dumnezeu, să-i fie prelungit timpul de har. N-au neglijat să mărturisească evanghelia despre harul lui Dumnezeu familiei păstorului, rămasă în J.; pentru acesta personal au fost trimiși oameni simpli la spital, pentru a-i spune că Dumnezeu îl iubește și-l caută. Mijlocirile copiilor lui Dumnezeu au găsit ascultare; omul nu trebuia să moară în această stare. S-a întâmplat ceva miraculos. Brațul încă nu fusese amputat de multe zile, când culoarea în negru de pe trupul păstorului s-a retras. S-a ajuns la o însănătoșire completă. Păstorul ciung s-a întors sănătos acasă după câteva săptămâni – **dar a respins Cuvântul harului**. El știa

că acei credincioși s-au rugat pentru el; dar când îi întâlnea, făcea un ocol mare, pentru a nu fi salutat de ei și ei să nu intre în vorbă cu el. Oare n-a rămas aici un ghimpe în conștiință de la boala grea și salvarea minunată? Este un lucru grav să te împotrivești dragostei căutătoare a lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „Luați seama dar, voi care-L uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșii și să nu fie nimeni să vă scape.” (Psalmul 50,22.) Dumnezeu a spus despre toți oamenii, că n-au nici o scuză, pentru că văd lucrările Lui minunate din creație și totuși nu L-au proslăvit și nu I-au mulțumit (Romani 1,20-21). Dar ce va spune El despre aceia care au avut parte ei înșiși de minunile Lui și totuși nu L-au omagiat?

Septicemia îi ajunsese păstorului până la inimă; ea s-a retras când Dumnezeu a dăruit acea minunată tămăduire. Dar aici mai era și o altă otrăvire, care este la noi toți, din fire, adânc cuibărită în inimă și anume, **păcatul care locuiește în firea noastră**. Acesta stăpânește toată atitudinea inimii; Dumnezeu numește aceasta: „**umblarea după lucrurile firii pământești**”, de fapt: „**gândirea cărnii**”. Din cauza acestei septicemii, mulți oameni pier în moartea veșnică. Cine vrea să fie vindecat de ea, are nevoie de reînnoirea vieții prin sângele lui Isus, **viața nouă de sus prin Duhul Sfânt**. Păstorul n-a vrut să i se vindece septicemia sufletului – la tine este vindecată?

Suntem pe drept înclinați să condamnăm serios lucrurile vicioase: crima, adulterul, imoralitatea, beția. Sunt păcate rușinoase care-l despart pentru totdeauna pe om de harul lui Dumnezeu, dacă păcătosul n-a găsit iertare în sângele lui Isus. Dumnezeu fie laudat, aceasta se găsește pentru toți, chiar și pentru cei mai răi. Dar ce va trebui să facă Dumnezeu cu un om care, într-adevăr, nu comite asemenea răutăți, dar **care vrea să apară înaintea Dumnezeului sfânt în haina murdară a virtuților sale omenești?** Soarta veșnică a fiecărui om se va hotărî în funcție de ceea ce a răspuns la fericita veste despre harul lui Dumnezeu, care este propovăduită tuturor păcătoșilor. Otrava mortală a vrăjmașiei față de evanghelia harului este adânc cuibărită în inima multor oameni. Era un bărbat tânăr care a pricinuit multe dureri părinților lui credincioși – delapidări, imoralitate, o viață înstrăinată de Dumnezeu. Voința lui îndreptată spre rău a străpuns cu forța împrejmuirea harului pe care rugăciunile părinților lui au zidit-o în jurul lui. Atunci a început Dumnezeu să vorbească cu el. S-a îmbolnăvit, a devenit incapabil de muncă, a paralizat. Trupul lui nu mai era în stare să umble pe căile plăcerii lumești și ale păcatului. Dar inima lui încăpățânată, mândră nu voia să se smerească în pocăință. Dumnezeu a făcut ca el să ajungă într-o convorbire cu un creștin care se ruga mult, care i-a prezentat plinătatea harului care este în Isus. Aici a fost vorba despre brațele dragostei care se întind spre el dinspre cruce, despre inima lui Isus care a dat și a făcut totul pentru a remedia paguba adâncă din viața aceasta, despre dragostea căutătoare care strigă în urma oiței pierdute cu îndurare neobosită: „Unde ești? Lasă-te găsită!” Când martorul lui Dumnezeu a terminat, tânărul s-a uitat la el cu o privire liniștită și de pe buzele lui au venit numai cuvintele: „**Dar nu vreau!**” Ce răspuns! – El nu-l privea pe omul slab căruia i-a fost adresată privirea și cuvintele, ci **el a atins inima lui Isus!**

Ce răceală de gheață! O, această septicemie a ajuns până în fundul inimii! Dumnezeu să dea har ca să nu fie ultimul cuvânt, ca de pe aceste buze să i se răspundă dragostei lui Dumnezeu, altfel aceste cuvinte ar răsună în locurile înfiorătoare ale chinului fără nădejde, prin veșnicii în urechea unui asemenea om pierdut: dar nu vreau! Dumnezeu vrea să salveze, Dumnezeu caută cu dragoste și milă această viață, cu cuvintele harului: „Dumnezeu dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”, spre cunoștința adevărului despre dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu, care s-a arătat în Hristos.

Orice experiență în legătură cu dragostea lui Dumnezeu, orice ascultare a rugăciunii, orice contact cu evanghelia, cu creștini adevărați, produce în om un efect. Fie se lasă atras la Isus, fie se îndepărtează de El. De aici deci și oameni care au avut multe contacte cu evanghelia și totuși

țin inima închisă față de Mântuitorul, cu cât mai îndelung, cu atât mai mult se adâncesc într-o ură evidentă față de tot ce le amintește de Isus și de evanghelie.

Oare ce este aceea care îi ține pe mulți oameni departe de dragostea lui Isus care-i caută atât de vizibil, pentru a le mântui viața de blestemul păcatului și a-i face fericiți? Permite să ți se spună ce este: este **gândirea cărnii** (adică a omului, cum este născut din fire și cum crește) – cu toate că el nu este conștient de aceasta – **vrăjmășia împotriva lui Dumnezeu**. Dumnezeu i S-a descoperit omului în Hristos, Dumnezeu îl întâlnește pe păcătos în Persoana lui Isus. Dar tu simți că viața ta de până acum nu se potrivește cu Isus, că tu trebuie să-ți schimbi viața de tot. Isus va arăta cu degetul Lui la tot ce Ți displace: nu numai la toanele tale, la mânia ta, nu numai la părerile tale tăioase și batjocura ta la adresa altora. El îți va arăta căile necurate ale păcatului, pe care nu mai poți să umbli, câte o prietenie și o distracție de cârciumă, care-I displac. Te va întreba dacă ai fost pentru părinții tăi un fiu smerit, recunoscător și iubitor; te va întreba pe ce ți-ai cheltuit banii și la ce ți-ai folosit timpul. De aceea te temi de ruptura cu trecutul, de luptă, de curățire și de reînnoire. Preferi să rămâi ce, unde și cum ai fost. **Este acesta cazul tău?** Oare a fost viața ta bună? Ți-ar conveni dacă toți oamenii ar ști și ar vedea până în lăuntrul tainelor ce ai fost până acum, unde și cum ai fost? Spune cinstit doar: nu! Simți bine paguba; - să fie remediată? Spune-I Dumnezeului tău copilărește, smerit, că vrei să te predai marelui doctor Isus, ca septicemia inimii tale să fie tămăduită!

Nr. 28

RĂSCUMPĂRAT PRIN SÂNGE

„V-ați apropiat ..... de Isus ..... și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.” (Evreii 12,24)

Un ofițer rănit mortal și-a apăsat batista pe rană pentru a opri sângele. Cu ce emoție adâncă au privit mai târziu văduva și copiii această batistă îmbibată cu sângele vieții prețioase, de neînlocuit! Sânge vărsat – jertfă de neprețuit. Nici un popor pe pământ nu are de oferit ceva mai valoros decât sângele eroilor lui, prin care-și răscumpără eliberarea și salvarea.

Dar cât de prețios este sângele Fiului lui Dumnezeu, care a fost vărsat pentru a răscumpăra eliberarea și salvarea unui neam păcătos pierdut! Pentru valoarea acestui sânge saltă de bucurie veșniciile, adoră uimiți oamenii și îngerii. **Ce înseamnă el pentru tine?**

De curând am auzit povestită următoare întâmplare, despre care sunt încredințat că este garantată, pentru că a fost relatată cu comunicarea numelor: În Africa de Est engleză a evadat în urmă cu mai mulți ani sclavul negru, Garra; el a fost învinuit că l-a vrăjit pe fiul căpeteniei Libe. El știa ce chinuri selectate îl amenințau. A fugit spre țarm, urmărit vârtos chiar de căpetenie. Pe drum a zărit carul cu boi al unui negustor englez, pe nume Arthur V.; acesta, la vederea negrului urmărit și-a luat imediat carabina, pentru a salva fugarul dacă era posibil. Dar în acea clipă Garra a fost lovit de o săgeată a unuia dintre urmăritorii lui și a căzut la pământ, la câțiva pași de car. Negustorul, care călătorise deja mai mulți ani prin ținutul acelor triburi de negri, avea un înalt prestigiu în fața negrilor prin cinstea lui; și căpetenia Libe îl cunoștea. Arthur V. a pășit în fața rănitului Garra și le-a strigat urmăritorilor: „Stați, cruțați-i viața!” I-a oferit căpeteniei: fildeș, bani, boi și oi pentru a-l răscumpăra pe Garra – totul zadarnic; căpetenia furioasă susținea să-l omoare pe Garra și a aruncat spada scurtă după negrul rănit. Domnul V. a parat din zbor spada cu brațul și a fost rănit cu această ocazie. Acum căpetenia neagră s-a speriat, căci știa ce înseamnă să rănești un alb care era sub protecția guvernului. Arthur V. îl cerea acum pentru

sângele vărsat pe sclavul Garra, iar căpetenia s-a învoit, bucuros că putea să scape cu un preț așa de mic de o complicație așa de serioasă.

După ce urmăritorii s-au retras, Garra s-a târât spre Arthur, i-a îmbrățișat picioarele și i le-a acoperit cu sărutări. El era convins că în noul lui domn va avea un stăpân bun. Dar cât s-a mirat când a auzit că de acum înainte va fi liber! El avea totuși o singură dorință, să slujească cu toată viața lui aceluia care l-a răscumpărat cu propriul lui sânge. Domnul V. a mers cu noul lui slujitor într-o casă misionară apropiată, unde cei doi răniți au primit îngrijire plină de dragoste. S-a dovedit că Garra a fost grav rănit cu săgeata, așa că trebuia să rămână acolo pentru mai mult timp. Misionarul se ocupa acum mult de negru; dar acesta nu arăta pentru vestea harului lui Dumnezeu nici un interes și înțelegere. Pe cât de mult îl iubea pe domnul V., pe atât de indiferent părea față de Isus. Într-o zi misionarul vorbea despre aceasta, că toți oamenii sunt din fire sclavii unui vrăjmaș crud, satan. El a vorbit despre săgețile mortale ale păcatului, cu care satan îi rănește pe oameni, pentru a-i duce în robia lui, în întâmpinarea celei mai amare morți. Garra crezuse până acum, că toți albi sunt oameni liberi, iar acum auzea că și domnul V. a fost cândva un sclav, dar că Isus l-a salvat cu propriul Lui sânge. Garra auzise deja de multe ori Numele Isus, dar acum Dumnezeu i-a deschis inima; el a înțeles că Isus Hristos Și-a vărsat la cruce sângele pentru a ne salva pe noi din sclavia lui satan și din moartea veșnică. El a înțeles deodată că el nu fusese numai un sclav al căpeteniei Libe, ci și în sclavia lui satan. Acum Îl chema pe Isus ca Eliberatorul și Răscumpărătorul lui, a găsit pace și libertate în El. El a mărturisit de multe ori personal: „Domnul V. m-a salvat de crudul Libe, dar Isus m-a salvat din puterea lui satan. Acela m-a răscumpărat cu sângele lui pentru timpul acesta, dar Isus m-a salvat prin sângele Lui de la pierzarea veșnică și m-a răscumpărat pentru slavă.”

Astfel, un creștin răscumpărat este legat cu legături indestructibile de Acela care l-a iubit întâi.

Abel a fost primul om al cărui sânge a curs pe pământ. **Abel a jertfit un miel**, imaginea lui Hristos. De aceea era Abel **drept** înaintea lui Dumnezeu. Cain a pus pe altar roadele unui pământ blestemat de Dumnezeu, ceea ce a obținut el cu sudoarea feței lui. – Dumnezeu a declarat lucrările lui Cain ca fiind rele (compară cu 1 Ioan 3,12). Când Cain a văzut că jertfa lui Abel era plăcută înaintea lui Dumnezeu, dar că a lui nu, s-a aprins ura în inima lui; el l-a omorât pe Abel și Dumnezeu a spus: „Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.” (Geneza 4,10.) Da, **acest sânge al lui Abel striga după răzbunare!** Dar când Isus, adevăratul Miel al lui Dumnezeu, a adus pe crucea de la Golgota singura jertfă desăvârșită, pe Sine Însuși, sângele lui a strigat după har.

Ai venit, crezând, la acest sânge? Ai dat crezare Cuvântului lui Dumnezeu și te-ai așezat tare pe această stâncă, că sângele Fiului lui Dumnezeu a fost vărsat o dată pentru totdeauna, pentru a-l răscumpăra definitiv pe păcătosul vinovat din puterea lui satan, să-l spele deplin de toate petele vinei și să-l așeze sfânt și fără pată, iubit și binecuvântat înaintea lui Dumnezeu? Acest sânge minunat al Fiului lui Dumnezeu îl transformă pe păcătosul credincios într-un copil al lui Dumnezeu, într-un moștenitor al slavei; el aruncă munții vinei tale în marea de har. Strădaniile omului de a scăpa, cu virtutea și umblarea loială, din puterea lui satan și de blestemul păcatului înăscut, sunt tot așa de fără nădejde ca și fuga lui Garra. Niciodată nu va ajunge păcătosul pe țărmașul ceresc prin propriile lui strădanii și eforturi. El trebuie să găsească un Salvator care să pășească în fața lui și să-Și verse sângele pentru el, care să pareze săgeata mâniei divine cu propria Lui Persoană pentru a-l salva pe păcătos.

Nenumărați oameni bine intenționați, evlavioși, îi aduc lui Dumnezeu jertfa lui Cain. Ei vor să câștige plăcerea lui Dumnezeu cu propriile lor intenții și eforturi virtuozitate. Dar de harul lui Dumnezeu vor avea parte numai aceia care vin sub puterea sângelui lui Isus, care strigă după har. Așa cum Dumnezeu a pus să se vestească odinioară în Egipt poporul Său, când a fost înjunghiat mielul pascal; „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi”, tot așa nu este nici

astăzi vreo altă cale pentru a găsi harul lui Dumnezeu, decât să ne lăsăm stropiți prin credință cu sângele de la Golgota.

Ce râuri de sânge a băut pământul din zilele lui Cain și le mai bea zilnic! Împărățiile trecătoare ale acestui pământ sunt construite și îmbinate cu sânge. Dar când pământul a băut sângele Fiului lui Dumnezeu, atunci a fost construită o Împărăție veșnică de slavă. Prin acest sânge, tot poporul sfânt al copiilor lui Dumnezeu a fost împăcat cu Dumnezeu în Hristos, legați pe veci unii cu alții. **Faci și tu parte din el?** Privește la Fiul lui Dumnezeu, cum suferind și murind a săvârșit lucrarea pe care I-a dat-o Tatăl. Ascultă cum strigă: „S-a isprăvit!” și te întreabă dacă într-adevăr stai înaintea lui Dumnezeu ca unul stropit cu sângele lui Isus și ca un răscumpărat, **odinioară sclav al lui satan, acum un sclav al lui Isus Hristos?**

Nr. 29

CERTITUDINE

„Pentru că vine un ceas când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” (Ioan 5,28-29)

Orice tânăr de la sat cunoaște libelula, care în zilele calde de vară fâlfâie peste iazuri și pâraie cu aripile ei în culorile curcubeului, strălucitoare și totuși transparente. Este aceeași insectă care ducea o existență obscură ca larvă în adâncul iazului. Dar această creatură purta deja sub apă semne deslușite că este hărăzită unei alte existențe; la vârsta de un an i-au crescut prelungiri de aripi: Apoi a venit o zi când s-a sfârșit viața în adâncul întunecos. Insecta a fâlfâit în sus pe o tulpină de trestie și abia a fost atinsă de razele soarelui, că a distrus învelișul care a ținut-o închisă până acum; aripile îi cresc cu o viteză uimitoare într-o jumătate de oră; se avântă în văzduh ca o creatură nouă. La ce frumusețe minunată a ajuns acest animăluț! Această lume nouă a luminii pe care o parcurge acum, n-a văzut-o niciodată; în forma ei dinainte nici n-ar fi putut să suporte acest flux de lumină. Și totuși este creată pentru lumea luminii; aici este patria ei; abia aici ajunge viața ei la ținta dorită de Dumnezeu și niciodată nu s-ar putea întoarce la existența întunecoasă, la statura sărăcicioasă din care a fost înălțată la o nouă măreție. Astfel natura este plină de imagini ale **învierii**. Este limbajul lui Dumnezeu către om, care în aceste minunate fapte poate să vadă, să atingă, să trăiască taina chemării sale veșnice. Cât de exact corespunde acest limbaj al creației cu limbajul Bibliei, care-i adeverește ceea ce simte el de atâtea ori în inima lui care suspină: **trebuie să existe o altă viață decât viața aceasta sărmană de pe pământ!** Dumnezeu are gânduri mai înalte cu tine, o, făptură omenească, decât viața aceasta trecătoare, decât acest lanț de mâncare și băutură, muncă și odihnă, râs și plâns, cumpărare și vânzare, însurat și măritat, pentru a coborî apoi fără nădejde în groapă și pentru a putrezi. **„Dumnezeu a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei”** (Eclesiastul 3,11 textual.) Dumnezeu l-a pus și în inima ta – poți într-adevăr să spui: nu cred în nici o veșnicie – nu ți-e de nici un folos, nu-ți poți smulge veșnicia din inimă, Dumnezeu a pus-o înăuntru – ea este o realitate. Despre ce vorbește bobul de sămânță care moare din sânul întunecos al pământului când planta crește din el? Ce adeverește fluturele care mai înainte se târa pe pământ anevoie în stare de omidă? **Există o înviere, o viață nouă într-o altă lume decât acest pământ întunecos!** –

Țin în mână o bucată de huilă. Cărbunele este fără luci, murdar, nearătos. Și acum priviți aici, voi care spuneți că nu este posibilă o înviere și priviți aici, la această bucată de huilă dintr-o mână și la diamantul strălucitor din mâna cealaltă. Oricine știe că ambele, și huila și diamantul sunt din același material. Huila nu este nimic altceva decât cărbune **în nimicnicia lui**, iar diamantul nu este nimic altceva decât cărbune **în măreția lui**. Dar ce deosebire între cele două! Într-un caz el este negru, fără strălucire și fără prestigiu; în al doilea caz el scânteiază și strălucește în lumina soarelui ca o mică stea pe firmament. – Deci dacă „natura”, așa cum spun oamenii, poate transforma huila în diamant, credeți că Isus Hristos n-ar putea face lucruri mai mari? Da, „El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are, de a-Și supune toate lucrurile” (Filipeni 3,21 textual).

Plantele, animalele, pietrele, ba chiar toată creația mărturisește același lucru pe care-l spun cele patru anotimpuri și ce vestește fiecare dimineață luminoasă când soarele împrăștie noaptea întunecoasă. Da, ceea ce cerul și pământul fac cunoscut, aceea adevărește și propria ta inimă: există o altă viață, o viață veșnică după această viață sărmană; **există o înviere!** Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu confirmă ceea ce ne spun creația și conștiința omului. Dar Biblia ne lasă să privim și mai limpede în lumea viitoare decât natura; ea ne spune că există **o înviere pentru viață și o înviere pentru judecată**, o înviere pentru slavă și o înviere pentru pierzare.

A fost o veste minunată, măreață: **Domnul a înviat cu adevărat!** Dar numai pentru ucenicii lui Isus a fost o veste îmbucurătoare – pentru vrăjmașii lui Isus a fost o știre înspăimântătoare. La început au pecetluit mormântul și l-au prevăzut cu o pază militară, pentru a împiedica învierea. Dar mercenarii speriați de moarte, piatra rostogolită la o parte și fâșiile de pânză rămase acolo, dovedeau același lucru pe care ucenicii lui Isus și-l strigau unii altora, care L-au văzut la față pe iubitul lor Domn și l-au auzit glasul: **Hristos a înviat!** Zadarnic au încercat să-i mituiască pe mercenari: „Spuneți așa: ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi și L-au furat.” (Matei 28,13.)

Vestea învierii a străbătut tot pământul. Și astăzi vrăjmașii lui Isus se unesc printre bogați și săraci și strigă: Hristos n-a înviat, este numai o legendă! Așa cum combat nașterea Sa divină, așa fac și cu învierea Lui. **De ce doresc așa de mulți să nu existe o înviere?** Pentru că presimt ceva din faptul că **Hristos cel înviat îi va întâmpina ca un Judecător sfânt**. Este dorința conștiinței rele a tuturor oamenilor necredincioși să nu existe înviere, căci atunci nu există nici judecată. Un Hristos mort, care a fost născut numai ca om și a murit ca om, pe acesta îl îngăduie toți. Dar cu ce ne-ar putea ajuta pe noi, un neam pierdut, dat pradă morții, un Hristos mort? Dumnezeu fie laudat, că avem un Isus înviat, viu, prezent! El este Acela care a făgăduit limpede și deslușit în Cuvântul Lui că va reveni și îi va lua la Sine pe ai Lui, ca ei să fie acolo unde este El, **în slava Tatălui**. Cei adormiți în Hristos vor învia din morminte și într-un trup nou de slavă vor ieși în întâmpinarea iubitului lor Domn. (Citește 1 Tesaloniceni 4,13-18.) Aceasta este nădejdea credincioșilor, aceasta este învierea pentru viață.

Despre învierea pentru judecată, Biblia dă o cu totul altă dovadă; căci la sfârșitul tuturor deciziilor lui Dumnezeu, când satan, stăpânul acestei lumi, va fi biruit pentru totdeauna, stă ziua solemnă a judecății, în care Domnul slavei, pe tronul alb al dreptății Sale îi va judeca pe toți morții după faptele lor. Acolo trebuie să apară toți cei care nu au putut să aibă parte de „învierea pentru viață”, pentru că numele lor n-au fost scrise în cartea vieții. Ei n-au devenit mădulare în Hristos, - Capul - și oi ale turmei Sale.

Dorești tu învierea pentru viață? Cheamă-L pe Hristos cel înviat! Vei vedea că El este aproape de tine ca un Mântuitor care te ascultă și te salvează. Așează-te pe stânca **Cuvântului lui Dumnezeu**, astfel ochiul tău va deveni văzător; atunci vei citi cum peste tot în creația lui Dumnezeu este scris: înviere, înviere! Atunci îți vor crește și ție deja aici, în valea întunecoasă, aripile nădejzii. Inima ta învață prin Duhul Sfânt să se bucure în nădejde sigură de viața veșnică

din slava lui Dumnezeu. Și cine este acolo Soarele vieții? Isus, Cel înviat, numai El poate chiar aici, în valea umbrei morții, să-ți facă inima fericită, să te facă **bucuros în nădejde!**

Nr. 30

ULTIMUL STRIGĂT

„Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Ioel 2,32)

De când canalul de Suez a legat Marea Roșie cu Marea Mediterană, au folosit și rechinii pasajul. Mii de vapoare străbat canalul – ele trebuie să plătească sume mari pentru aceasta companiei de Suez; cu toate acestea, călătoria prin canal este mult mai avantajoasă decât calea maritimă largă în jurul coastei vestice a Africii. La nord de vărsarea canalului de Suez este situat orașul-port Port Said, unde majoritatea vapoarelor iau cărbune. Prin gunoaiele și murdăria care este aruncată din vapoare, sunt ademeniți acolo mulți rechini. Ei duc de acolo și câte un om care îndrăznește să se scalde acolo. Acum vreo 12 ani, un misionar englez, un creștin credincios n-a vrut să se lase avertizat; se scălda și un rechin l-a prins de picior. Dumnezeu a auzit strigătul de ajutor și de teamă al slujitorului Său; **peștele a trebuit să-i dea drumul**. Cel salvat l-a mulțumit Domnului pentru minunatul, milostivul Lui ajutor în primejdia morții. „L-am căutat pe Domnul și El mi-a răspuns și m-a salvat din toate temerile mele.” Misionarul salvat atât de minunat, a trebuit să petreacă o vreme mai lungă în spital înainte să fie vindecat de rănilor lui.

În vara lui 1902 a trecut prin Port Said un vapor francez de transport în canalul Suez, care avea la bord un batalion din legiunea străină; era în drum spre China. Prin soldații legiunii străine sunt reprezentate toate națiunile; mulți sunt fugari, care au în urma lor delictes și infracțiuni grave. Disciplina de fier care este aplicată în legiunea străină este pentru câte unul dintre acești flăcăi indisciplinați insuportabilă pe termen lung; atunci el se gândește la fugă. Și pe acest cargou era un bărbat care voia să fugă. Ocazia părea favorabilă. Țărâmul egiptean era așa de aproape, încât putea fi atins cu ușurință înotând. Deoarece Egiptul nu preda Franței dezertorii, socoteala de a sări aici în mare și a înota repede la mal, părea corectă. Și totuși era greșită. Soldatul abia sărise în apă, când l-a prins un rechin. Strigătul de durere al nefericitului bărbat a fost zadarnic; rechinul nu i-a dat drumul, ci s-a scufundat în adânc cu prada lui. – Fără îndoială că Dumnezeu a vorbit cu acest soldat într-un fel, în timpul zilelor vieții sale pământești, ca să-și întoarcă sufletul de la pierzare. Citim în cartea Iov despre felurile mijloace și căi pe care le folosește Dumnezeu în harul Său, ca să-l oprească și să-l întoarcă pe păcătos de pe calea lui. Dar acolo scrie și că omul nu ia seama (Iov 33,14). Dumnezeu vorbește cu fiecare de două sau de trei ori – cu câte unul chiar și de douăzeci sau de treizeci de ori. Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu în Persoană, stă pe drumul acestei vieți, strigă, avertizează și previne, adesea într-un limbaj impresionant. Citește odată în Biblie primul capitol din cartea Proverbe și apoi întreabă-te cum ți-a vorbit Dumnezeu pentru a te chema. Dar citește și încheierea serioasă a acestui citat: „Fiindcă eu chem și voi vă împotriviți, fiindcă îmi întind mâna și nimeni nu ia seama, fiindcă lepădați toate sfaturile mele și nu vă plac muștrările mele, de aceea și eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire, îmi voi bate joc de voi când vă va apuca groaza, ... când va da peste voi necazul și strâmtorarea. Atunci mă vor chema și nu voi răspunde; mă vor căuta și nu mă vor găsi, pentru că au urât știința și n-au ales frica Domnului” (Proverbe 1,24-29).

Cum a fost cu acest biet soldat al legiunii străine, nu știu. Dacă s-a întors într-adevăr spre Isus cu o pocăință sinceră a inimii ca un păcătos pierdut, atunci a fost mântuit; căci este scris: **„Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.”** (Faptele Apostolilor 2,21 textual). Ce cuvânt de nețârmurit har minunat! Dumnezeu le strigă tuturor oamenilor: **oricine!**

Aici sunt toți incluși. Deci cheamă acest Nume al lui Isus ca un pierdut, din adâncă vină a păcatului tău și vei primi o mântuire veșnică.

Este evident că inima acelui soldat cu greu ar fi fost capabilă în acea clipă de groază să mai înțeleagă harul iertător. Oamenii nu pot nici din gâtlejul rechinului, nici din ghearele morții să vorbească cu Dumnezeu despre vina păcatului lor și să mărturisească: „Numai împotriva Ta am păcătuit!” De aceea cheamă **acum** Numele lui Isus, în ziua mântuirii, când poți vorbi cu Dumnezeul tău despre căile tale păcătoase, despre anii tăi iroșiți, despre **inima ta rea**. Dumnezeu este nemărginit de condescendent, El ascultă și răspunde la rugăciunile omului, oriunde s-ar afla acesta, chiar și în adâncul mării. Biblia ne-a păstrat chiar și minunata rugăciune pe care profetul Iona a înălțat-o crezând spre Dumnezeu, nu tocmai din gâtlejul rechinului, dar totuși din burta unui pește mare, când a coborât în adânc cu capul înconjurat cu iarbă de mare. Ce minunat a ascultat Dumnezeu această rugăciune! Peștele l-a dus pe Iona la țarm și l-a scuipat afară.

Există un singur loc de unde strigătul de durere al păcătosului pierdut nu mai ajunge la urechea plină de har a lui Dumnezeu; este locul de chin despre care gura dragostei și a adevărului veșnic declară că acolo viermele nu moare și flacăra nu se stinge. Între multele milioane care sfârșesc acolo, nu va fi nici unul care să-L poată învinovăți pe Dumnezeu, că Dumnezeu nu l-a avertizat, că nu l-a chemat. Toți vor ști și vor mărturisi, că din partea lui Dumnezeu a fost făcut totul pentru a-i salva din blestemul și din pedeapsa păcatelor lor. Fie ca drumul tău să fie păzit de acest loc îngrozitor unde este pierdută orice nădejde, unde dragostea îndurătoare a lui Dumnezeu nu mai ajunge. Dumnezeu vrea să te ducă într-un alt loc; El l-a trimis pe Fiul Său iubit, pe Isus, ca prin suferința și moartea Lui să-ți deschidă casa Tatălui din cer. **Crucea de pe Golgota este pentru toți păcătoșii pierduți dovada copleșitoare despre dragostea lui Dumnezeu – și totuși, majoritatea oamenilor trec pe lângă cruce fără să ia seama. O, nu face așa ceva!**

În septembrie 1902, conducătorul insurgent de pe coasta insulei Haiti, negrul Killick, a luat vaporul comercial german „Marcomannia”. Killick, care își zicea amiral al flotei din Haiti, comanda o navă de război modernă, „Crête à Pierron”. Nava Majestății Sale, „Panther” a fost trimisă să găsească nava lui Killick. Când acesta din urmă a văzut că nu poate scăpa, a tăiat pavilionul, echipajul lui a evacuat nava, fugind cu bărcile. Killick a rămas la bord, a aprins vaporul și și-a pierdut astfel viața când germanii au scufundat „Crête à Pierron” care ardea.

Acest amiral negru trebuie să fi fost un geniu în viclenie și cruzime. Ziarele au relatat despre el că în urmă cu ceva timp a luat prizonieri un număr de conducători ai partidului haitian de opoziție și i-a dus pe vapor. A pornit în largul mării cu prizonierii lui, a pus ca aceștia să fie aduși pe punte și le-a declarat cu fața cea mai prietenoasă că voia să le dăruiască libertatea și că puteau să părăsească imediat vaporul. Bărbații au fost duși la scara navei unde se puteau observa rechinii pândind și nefericiții au fost împinși la pieire.

În acest bărbat feroce își pot recunoaște propria imagine mulți seducători, care ademenesc fete tinere la beție și imoralitate și apoi privesc cu o inimă indiferentă cum sunt trase în adânc de către rechinii viciului. Într-adevăr, acest amiral negru semăna cu satan însuși, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, care îi duce pe vaporul lui afară, pe marea vieții, pe oamenii care sunt în puterea lui, pentru a-i lăsa apoi fără nădejde pradă pierzării.

Cine conduce vaporul pe care tu călătorești prin timp spre țărnul veșniciei? Dacă este o călătorie în care Isus duce cărma, poți fi vesel – călătoria ta nu se va sfârși cu un strigăt de ajutor și de teamă, ci cu veselie și bucurie.

Nr. 31

MONEDA DE AUR CARE ARDE

„Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte ... Atunci
Ți-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am spus: „Îmi voi
mărturisi Domnului fărădelegile! Și Tu ai iertat vina păcatului meu.”
(Psalmul 32,3 și 5)

Aurul poate într-adevăr să se topească, dar nu să ardă; aceasta o știe oricine; cu toate acestea vreau să povestesc despre o monedă de aur adevărată, care a ars mai bine de 20 de ani; ea era în posesia unui subofițer al infanteriei prusace de gardă din campania militară din 1870.

În W. din provincia renană locuia familia meșterului țesător T., care în afară de soția lui se compunea din zece copii. Familia T. erau oameni nevoiași. Totuși, cu toate că adesea erau la limită, erau veseli și bine dispuși, căci părinții erau creștini; ei au învățat să se mulțumească cu ce aveau. Binecuvântarea Domnului se odihnea vizibil asupra lor și a copiilor lor, care au fost crescuți în teama de Dumnezeu.

Într-o zi tatăl a pus în dulap cu un scop precis o monedă de aur economisită cu greu. Puțin după aceea băiatul de zece ani, Adolf, a deschis dulapul; privirea i-a căzut pe moneda de aur care licărea roșu, pe care el a crezut-o o monedă de doi pfenigi. Brusc s-a trezit în el pofta s-o ia. Timp de câteva minute a stat pe scaun, învârtind moneda de aur între degete. O voce interioară îi spunea: ești un hoț dacă o iei! Dar el n-a ascultat de acest glas. Gândul de a cumpăra bomboane cu această presupusă monedă de doi pfenigi a răsărit deodată. După o scurtă ezitare, moneda de aur a dispărut în buzunarul lui. Adolf s-a îndepărtat cu inima cât un purice. Cât de mare a fost uimirea lui când după o oră ambii părinți făceau anchetă cu îngrijorare și neliniște, dacă n-a văzut cineva moneda de aur păstrată în dulap. Toată căutarea a fost zadarnică; Adolf părea să caute cel mai zelos împreună cu ceilalți, până s-au așezat la masă triști și abătuți pentru marea pierdere. Cât de profund nefericit se simțea tânărul hoț! Cum ardea moneda de aur în buzunarul lui! Cum auzea neîncetat îndemnul conștiinței sale: **mărturisește cinstit și deschis!** Dar vrăjmașul a biruit și Adolf și-a ascuns contravenția. Acum chibzuia cum ar putea să scape de moneda de aur care ardea, căci simțea: nu pot s-o țin mai mult timp la mine. După o mai lungă chibzuință a ascuns-o sus, într-o nișă deasupra dulapului de haine. Treptat, moneda de aur a fost dată uitării în casa părintească și astfel comoara a rămas timp de patru ani în ascunzătoarea ei, lucru de care Adolf se convingea din când în când. În sfârșit, s-a hotărât să scoată moneda de aur din casă, căci îl neliniștea neîncetat. Într-o zi a luat-o cu mâna tremurândă din ascunzătoare și a plecat în sat. Încă o dată a avut loc o luptă: să nu se întoarcă și să mărturisească acasă totul? Dar teama de rușine a reprimat acest gând. Între timp, moneda de aur care ardea s-a așezat pe pieptul lui ca o greutate de sute de kilograme. A ajuns la așa-zisul iaz de foc al localității. N-ar fi mai bine să facă să dispară acolo moneda de aur? Zis și făcut! A aruncat-o; un clipocit ușor – moneda de aur a dispărut. Astfel a adăugat furtului și ipocriziei un nou păcat; abia acum i se părea de-a dreptul imposibil și chiar fără rost să le mărturisească părinților lui. Tatăl a murit câțiva ani mai târziu.

A venit ceasul când Adolf și-a luat rămas-bun de la mama și de la frații lui, pentru a fi angajat ca recruta în infanteria de gardă. Atunci mama lui i-a dat o monedă de aur. Cum îi bătea inima când ținea în mâini această dovadă a iubitoarei griji materne! Cum ardea în conștiința lui moneda de aur care se odihnea în iaz! Da, fiecare pachet de acasă, pe care l-a primit ca soldat, îi amintea de păcatul lui.

Astfel a venit vara lui 1870. Adolf T. a plecat în campania militară ca subofițer. Superiorii și camarazii i-au dat mărturia unui soldat curajos și neînfricat, dar el era plin de teamă și groază

când se gândea la moarte și veșnicie. Când la St. Privat camarazii lui au căzut unul după altul răniți sau morți, i-a trecut ca un junghi prin inimă; moneda de aur ardea neîncetat ca un foc în flăcări. Mereu își zicea: de-ai fi reglementat problema înainte! Doar auzise adesea, copil fiind, ce înseamnă să fii împăcat cu Dumnezeu prin sângele lui Isus sau să mergi în veșnicie ca un păcătos pierdut, vinovat. Pentru a-și liniști conștiința, a hotărât să economisească 20 de mărci din solda lui, pentru a-i da mamei lui la întoarcerea acasă, cu o mărturisire deschisă.

Multe rugăciuni a înălțat tânărul subofițer către Dumnezeu, să nu-l lase să moară în păcatele lui, ci să-i dăruiască întoarcerea acasă, că să poată pune totul în ordine și să se poată întoarce la Dumnezeu. Cele douăzeci de mărci au fost curând economisite. Dumnezeu i-a ascultat stăruințele, l-a dus pe Adolf sănătos acasă; el voia acum să-și împlinească juruințele. La revederea bucuroasă a bravului soldat cu bătrâna lui mamă, el i-a înmănat moneda de aur: „Ți-am adus aceasta, scumpă mamă.” Mai departe n-a putut: **nu și-a împlinit juruința, recunoașterea vinei.**

Așa că a pălit și intenția de a se întoarce la Isus. Dimpotrivă, s-a înstrăinat tot mai mult de Cuvântul lui Dumnezeu. S-a însurat curând după aceea și acum locuia din nou în W. De fiecare dată când trecea pe lângă iazul de foc, simțea că moneda de aur încă mai ardea. Atunci s-a întâmplat că prin predicarea evangheliei în acel orașel, au fost aduși mulți oameni la pocăința adevărată și la credința în Isus, Fiul lui Dumnezeu. Printre cei proaspăt convertiți se aflau și câteva surori ale lui Adolf. Dar el se împotriva cu putere Cuvântului lui Dumnezeu. Ca urmare, devenea lăuntric din ce în ce mai nefericit, căci știa că trebuie să aibă nașterea din nou și iertarea păcatelor. A fost o luptă serioasă. În cele din urmă a biruit harul. Inima lui mândră, dură, s-a smerit sub sentința lui Dumnezeu. El a strigat către Dumnezeu după îndurare și a găsit pace prin credința în Isus. Acum lauda și mulțumirea lui se înălțau spre Dumnezeu prin cuvânt și cântare. Viața și casa lui au mărturisit curând că totul se făcuse nou.

În mod ciudat nu s-a mai gândit la moneda de aur în prima perioadă de timp de după convertirea lui – totuși, într-o zi s-a întâmplat, în timp ce era la lucru, că această amintire i-a apărut ca un fulger înaintea ochilor și a observat că moneda de aur încă ardea. Dar acum n-a mai fost nici o luptă, Isus devenise Stăpân; imediat și-a luat haina pe el, s-a grăbit la mama lui, i-a mărturisit totul și i-a cerut iertare din inimă. Atunci au izbucnit multe lacrimi de bucurie, de mulțumire și de dragoste iertătoare. A fost un ceas de neuitat pentru întreaga casă, Isus a fost proslăvit. Subofițerul de altădată a trăit mulți ani în W. ca un creștin sincer și încercat, apoi a adormit în pacea lui Dumnezeu; nimic nu i-a apăsât conștiința, a avut o intrare largă în minunata Casă a Tatălui.

Poți să spui și tu: **nimic nu-mi mai apasă conștiința?** Sunt convins că mulți cititori ai acestei pagini și-au adus aminte prin moneda de aur arzând, de lucruri care ard pe conștiința lor. Cândva am găsit un bărbat foarte onorabil, pe a cărui conștiință ardea un portofel cu bani, pe care l-a găsit cu zeci de ani în urmă într-o plimbare pe jos și l-a păstrat. Chiar dacă nu este delapidare sau înșelăciune în comerț, poate să fi fost un cuvânt de mânie sau de calomnie, care a adus altora multe lacrimi și durere adâncă. La altul poate fi seducție, inocență furată, infidelitate, nerecunoștință față de binefăcător. La majoritatea oamenilor există păcate deosebite, care ard înaintea altora pe conștiință. Prin ele va fi inima convinsă de vina și stricăciunea ei.

Lasă-te sfătuit: **nu-ți acoperi mai departe păcatul; mărturisește-l cinstit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor; aceasta este singura cale spre pace!** Câte decenii s-a lăsat inima acestui fost subofițer oprită de viclenia și puterea lui satan, pentru a nu ajunge acolo unde Dumnezeu cheamă în har: **în lumina lui Dumnezeu!** Totuși, Dumnezeu vrea numai să repare paguba adâncă a păcatului, care face toată viața nefericită, inima fără pace pentru timp și veșnicie. Dumnezeu îl iubește și-l caută pe păcătos, **dar nu face nici un legământ cu păcatul**, căci El este un Dumnezeu sfânt. Păcătosul trebuie să rupă cu păcatul și să vină la Isus,

care a pășit în judecata Dumnezeului sfânt, împovărat cu vina noastră. **La crucea de la Golgota poți să vezi cât de groaznic este păcatul tău.**

Cine Îl omagiază într-adevăr pe Isus și dă cinste adevărului, pe acela îl obligă curând Duhul adevărului la decizia: nu mai vreau să par mai bun înaintea oamenilor decât sunt înaintea lui Dumnezeu; trebuie să mărturisesc! **Da, să mărturisesc!**

Nr. 32

PRIMA ȘI ULTIMA RUGĂCIUNE

„Iată, el se roagă!” (Faptele Apostolilor 9,11)

X. fusese mulți ani plutonier și a fost eliberat cu referințe excelente. Conștiinciozitatea și seriozitatea i-au fost recunoscute și după angajarea lui în serviciul civil. În plus, era temător de Dumnezeu și inimos, un fiu și un frate devotat. Făcea parte dintre oamenii la care pe dinafară era greu de observat vreun păcat. Într-o zi a ajuns într-o adunare de evanghelizare din B. Cuvântul lui Dumnezeu l-a convins că nu putea sta în picioare înaintea lui Dumnezeu. A trebuit să-și spună singur că inima lui nu știa nimic despre Isus, că el nu era într-o relație personală cu Dumnezeu. A devenit neliniștit, se simțea mânat la mesagerul lui Dumnezeu, ale cărui cuvinte l-au neliniștit atât de ciudat. Abia intrase și a auzit întrebarea: „Vă rugați?” Putea să spună într-adevăr, că a stăruit riguros în obișnuința ca în fiecare dimineață să se roage poezioara pe care a învățat-o de copil de la mama lui și care se termină cu cuvintele:

„Mă păzește toată ziua,
Să nu pot face rău nimica!”

Dar oare nu făcuse **nimic rău**? Conștiința lui îi mărturisea în ciuda tuturor virtuților sale omenești: nu ești în ordine cu Dumnezeul tău. **Pentru cine ai trăit până astăzi?** Ai fost într-adevăr așa de bun, așa de nepătat cum te-ai considerat singur până acum? Nu – Nu! – El nu crezuse niciodată în dragostea care S-a dat pe Sine Însăși pentru el. În toate rugăciunile sale care trecuseră deja peste buzele sale zilnic de aproape treizeci de ani prin cuvintele acelei strofe, n-a fost niciodată o mărturisire a vinei sale, niciodată nu s-a înălțat din inima lui spre Dumnezeu o stăruință după har. El l-a nesocotit pe Isus, nu l-a mulțumit niciodată Domnului care l-a iubit întâi – ce descoperire! Acum, când X. era atins de raza dragostei lui Isus, s-a grăbit la acest Mântuitor răbdător, s-a lăsat în mâinile străpunse pentru el – și – ce bucurie fericită – atunci a intrat o pace minunată în inima lui. Acum se înălța o altă rugăciune din inima lui, una nouă, o rugăciune căreia îi dădea naștere în el Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, laudă, mulțumire, admirație și dăruire pentru Isus, pentru marele Mântuitor – era începutul unei vieți noi.

I s-a întâmplat ca odinioară lui Pavel, care s-a rugat adesea ca fariseu evlavios în templu și acasă. Dar abia când prăbușit în țărână înaintea lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, s-a cunoscut pe sine, pe păcătosul vinovat și pe Isus, marele Răscumpărător – a spus Dumnezeu despre el: **iată, el se roagă!** Ce fel de rugăciuni vor fi fost acelea care s-au înălțat în ulița care se chema „Dreaptă” din Damasc, în casa lui Iuda (compară cu Faptele Apostolilor 9,11), de la bărbatul orbit brusc, care n-a mâncat și n-a băut trei zile! El vorbea cu Dumnezeu despre marea vină a păcatului său și Isus vorbea cu el despre harul veșnic. **Știi ceva despre o asemenea rugăciune?** Într-adevăr, o întrebare serioasă! **Numai creștinii convertiți** pot să se roage astfel. Această relație a inimii cu Domnul este chiar respirația vieții noi; această relație începe cu nașterea din nou și continuă până când sufletul împăcat va fi chemat de la credință la vedere. Când ne este permis să fim martori la plecarea acasă a creștinilor credincioși, obținem o impresie profundă despre această

relație a sufletului cu Domnul prezent, care devine tot mai intimă cu cât alergarea se apropie mai mult de țintă. Iată un exemplu:

În războiul civil nord-american a avut loc o luptă sângeroasă în 5 mai 1862, în orașul Williamsburg, în statul Virginia (America de Nord), în care armata sudistă a fost bătută de armata statelor nordice a generalului Hooker. Printre cei răniți mortal se afla un soldat tânăr; după ce acesta a fost pansat și culcat în pat, l-a chemat la el pe preotul militar. Acesta din urmă povestește: „Curajosul flăcău zăcea în patul lui, palid de moarte și însângerat. Avea o rană gravă deasupra tâmpiei. Am văzut imediat că ceasurile lui pe pământ erau numărate; când i-am luat mâna, a deschis ochii și a spus: „Domnule predicator, tăiați aici sus o buclă groasă”, la care a arătat cu mâna spre frunte, unde părul lui era colorat de sânge, „și trimiteți-o mamei mele ca amintire!” Am făcut cum a dorit. „Acum, domnule predicator”, a spus el, „îngenuncheați aici jos, lângă patul meu și mulțumiți-I lui Dumnezeu că mi-a dat o asemenea mamă! O, este o mamă bună. Ce am auzit și ce am învățat de la ea, a fost tăria vieții mele și acum este sprijinul și mângâierea mea. – Apoi mulțumiți-I lui Dumnezeu, domnule predicator, că nu m-a lăsat să aud zadarnic Cuvântul Lui, ci că **prin harul Lui sunt un creștin!** O, ce s-ar alege de mine dacă n-aș fi? – Dar știu că Răscumpărătorul meu trăiește. Lucrarea Lui săvârșită la Golgota m-a mântuit; aceasta o știu și o simt. Iar apoi, domnule predicator, mai mulțumiți-I lui Dumnezeu că mă lasă să mor atât de liniștit! Zac aici pe patul morții mele ca pe roze. Și la urmă mai mulțumiți-I că **mi-a pregătit un cămin în slavă!** Curând mă mut acolo. Acolo nu mai este nici război, nici bătălie, nici luptă și nici strigăt, nici grijă și nici suferință, nici moarte și nici lacrimi. **Dar, Doamne Isuse, Tu vei fi acolo și pe Tine Te voi vedea; la Tine, la Domnul, voi fi totdeauna. Pentru totdeauna la Domnul!**”

Am îngenuncheat lângă pat și l-am mulțumit lui Dumnezeu împreună cu muribundul din toată inima și cu inima profund emoționată, pentru cele patru lucruri: pentru mama credincioasă, pentru credința lui adevărată și vie, pentru sprijinul din ultimul ceas și pentru perspectiva sigură și minunată de a fi totdeauna la Domnul. - Când am terminat, muribundul a mai spus: „Așa, acum sunt încredințat lui Dumnezeu, domnule predicator; mai spuneți-i mamei mele că Domnul a făcut totul bine!”

Doar câteva ore mai târziu sufletul lui a părăsit trupul zdrobit și a intrat în odihna lui Dumnezeu și la Isus, la Răscumpărătorul și Domnul lui.”

Minunată această primă rugăciune a unui suflet întors la Dumnezeu, când plin de mulțumire și bucurie Îl laudă pe marele lui Mântuitor – și mai minunată este o asemenea mulțumire triumfătoare, când un creștin, după alergarea isprăvită, se pregătește să plece acasă la credinciosul lui Domn.

Este un mare privilegiu să ai o mamă care-L cunoaște pe Isus, care se roagă cu copiii ei. O asemenea mamă nu dorește pentru copiii ei nimic altceva decât acest singur lucru, să-i conducă la Isus. O creștină care trăiește prin Cuvântul lui Dumnezeu, îi va învăța pe copiii ei de timpuriu să aștearnă înaintea lui Dumnezeu toate cererile lor cu cuvinte libere, copilărești și să se așeze zilnic sub ocrotirea atotputerniciei și harului lui Dumnezeu. Adevărata rugăciune a inimii este cu totul altceva decât o strofă de rugăciune învățată pe dinafară; este convorbirea unei inimi sincere cu Dumnezeu. Cât de important este, de asemenea, pentru o mamă credincioasă, să le arate copiilor ei de timpuriu aceste două lucruri: profunda stricăciune a inimii firești și harul lui Dumnezeu care strălucește dinspre Golgota.

Ce mângâiere pentru părinți când primesc vestea că copilul lor a plecat acasă în pacea lui Dumnezeu! Atunci ne gândim în urmă la acele ceasuri în care Îi spunem Domnului: Fă cum vrei Tu cu copilul meu, bogat sau sărac, sănătos sau bolnav, de rang sau de rând, numai ca această viață fragedă să fie o mărturie și o mulțumire pentru Tine, o, Isuse! Și cât de prețios este de a trăi toată împlinirea unei asemenea rugăciuni ca pe o realitate desăvârșită.

Nr. 33

EXISTĂ O IERTARE PREZENTĂ, SIGURĂ A PĂCATELOR?

„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.” (1 Ioan 5,13)

Povara vinii păcatului sub care suspină nenumărați oameni, este mult mai apăsătoare decât credem. Cele mai groaznice păcate: adulter, trădare, seducție, delapidare, înșelăciune, furt zac pe multe conștiințe. De câte ori nu vin la lumina zilei lucrurile cele mai îngrozitoare, când oamenii își mărturisesc păcatele! Este câte o fată care se ofilește deodată – a fost sănătoasă, n-a avut vreo boală ereditară – dar un bărbat căruia i-a dăruit dragostea ei și i-a jertfit inocența ei, a părăsit-o pentru a se căsători cu alta. Atunci i se frânge energia vitală, devine tuberculoasă și moare. Cine este ucigașul? Câte unul ajunge la casa de nebuni deoarece conștiința îl acuză așa, încât nu poate să aibă liniște. Multe inimi de păcătoși care suspină, tânjesc după iertare; ele sunt profund mișcate de întrebarea: **există în viața aceasta o eliberare deplină, reală de orice vină?** Există o asemenea certitudine fericită pentru orice păcătos **care caută har ca un vinovat, ca un pierdut?** La această întrebare răspunde Dumnezeu prin cuvântul Bibliei cu un „Da!” deplin, veșnic valabil. Acesta este adevărul evangheliei, că pe temelia de stâncă a lucrării săvârșite de Isus este siguranță și pace. Această certitudine a iertării absolute, această conștientizare că orice vină este iertată pentru totdeauna, constituie nu încheierea, ci pragul de intrare al adevăratului creștinism. Dacă această stare de har, dacă această filiație a lui Dumnezeu pecetluiește inima prin Duhul Sfânt, atunci consecința nu este îngâmfarea, mândria, aroganța, ci smerenia profundă; viața va fi atunci o jertfă de mulțumire pentru Isus, marele Mântuitor.

„Există aici pe pământ o iertare prezentă, sigură a păcatelor?” sau altfel spus: **„Poate un om aici pe pământ să susțină cu adevărat: știu că sunt în harul lui Dumnezeu?”** Într-adevăr, o întrebare deosebit de importantă! Cine ar mai putea avea o clipă liniștită dacă într-adevăr ar fi ceea ce susțin unii: orice om ar trebui să aștepte până va fi așezat în fața scaunului de judecată al Dumnezeului sfânt, abia atunci se va hotărî dacă va intra în cer sau dacă este pe veci pierdut? **Biblia ne învață exact contrariul!** Fiul lui Dumnezeu, care nu poate minți, spune solemn tuturor oamenilor: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată.” (Ioan 5,24.) Aceasta este, pur și simplu, sigur și limpede. Cine crede cu adevărat, are viața veșnică și nu vine la judecată. Mariei păcătoase, care a venit la Isus cu lacrimi de pocăință sinceră, Domnul i-a spus: „Păcatele îți **sunt** iertate!” Sărmana femeie a plecat cu conștiința fericită că multele ei păcate **au** fost iertate, nu că abia **vor** trebui să fie iertate. Celui artric, care a fost adus la Domnul de către patru prieteni, i-a răsunat în întâmpinare vestea bună din gura Mântuitorului: „**Îndrăznește, fiule, păcatele îți sunt iertate!**”

N-au curs de pe aceleași buze prețioasele cuvinte: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci **să aibă** viața veșnică” (Ioan 3,16)? Apostolul Ioan vorbește despre aceeași certitudine când spune: „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, **aveți viața veșnică.**” Aceasta este evanghelia: dacă păcatele ți-au devenit o povară, prea grele pentru a le purta mai departe pe conștiința ta împovărată, dacă ești convins că ești un păcătos pierdut, că anii tăi sunt ani iroșiți, **atunci vino cu o mărturisire cinstită și întreagă înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, în lumina adevărului!** Atunci Dumnezeu îți va șterge toată vina pentru totdeauna. Ce nădejde fericită pentru un om care a suspinat și s-a zbatut atâta timp sub

povara vinei lui! Nu-ți răsună aceasta ca un dangăt de clopote din Paradis în inima ta împovărată de vină, că și pentru tine, o, făptură omenească, a sosit ceasul când poți să strigi de bucurie: liber de orice povară!?

Un vârstnic și experimentat slujitor al lui Dumnezeu relatează: „Acum mai mulți ani, pe când eram predicator în D., după o predică a rămas un bărbat în urmă, care m-a rugat pentru o discuție personală. L-am invitat la mine; a venit și s-a așezat cu mine în biroul meu și a avut nevoie de trei ore că să-mi istorisească una din cele mai sumbre povestiri pe care le-am auzit vreodată de pe buzele unui muritor. El era un înjurător nelegiuit, un bețiv ordinar, un adulter, un mincinos, un hoț. Abia dacă exista vreun păcat care să nu fi fost păcatul lui și după ce mi-a povestit acea istorie întunecată, a spus: „Mai puteți spune că pentru un asemenea om cum sunt eu, mai este posibil să fie mântuit?” – „Sigur”, am răspuns, „dacă-L acceptați pe Isus Hristos ca Mântuitor al dumneavoastră.” – „Dar nu trebuie să renunț întâi la toate aceste păcate și la toate obiceiurile mele rele?” – „Trebuie să aruncați toate păcatele dumneavoastră asupra Purtătorului de păcate.” – „Dar trebuie întâi să mă desprind de împrejurările rele în care trăiesc?” – „Da, aceasta o veți face prin puterea lui Dumnezeu, după ce-L veți fi acceptat pe Isus Hristos ca Mântuitor al dumneavoastră.” Așa am vorbit cu el aproape o oră întreagă. În cele din urmă Dumnezeu l-a dus acolo, că a fost gata să se supună imediat Domnului Isus Hristos și eu am spus: „Să ne plecăm pe genunchi înaintea lui Dumnezeu! Mă voi ruga eu întâi scurt, apoi rugați-vă pentru dumneavoastră personal!” Am îngenuncheat cu el și m-am rugat ca Isus Hristos să intre în inima lui și să vrea să-i dea imediat viață de sus. Apoi am spus: „Acum, prietene, rugați-vă pentru dumneavoastră personal!” A tăcut câteva clipe, apoi a început să se roage, dar s-a prăbușit și a spus: „Nu pot să mă rog.” – „Atunci încercați măcar!” am spus. „Lăsați-mă să aud că nu puteți să vă rugați! Dacă nu mai puteți, spuneți-I lui Dumnezeu că nu puteți să vă rugați!” În sfârșit, a început să se roage cu mare efort. Atunci m-am simțit ca și când n-aș fi auzit niciodată un om rugându-se așa cum se ruga el. O făcea cu o limbă bâlbâită, dar și-a vărsat înaintea lui Dumnezeu toată povestea vieții lui rele; în plus, și-a deschis inima pentru Isus Hristos și L-a primit ca Mântuitor al lui. S-a ridicat de pe genunchi ca un om nou. S-a întors definitiv de la vechile lui păcate și obiceiuri. El și-a pus piciorul pe capul lui satan.” Credinciosul slujitor al lui Dumnezeu, care a povestit aceasta, a relatat mai departe cum acest om acum întors la Dumnezeu, a adus în anii următori dovada prin viața lui, că într-adevăr totul devenise nou.

Iată ce poate și vrea Dumnezeu să facă cu un om care crede în Cuvântul și în harul lui Dumnezeu! Vino în lumina lui Dumnezeu, apucă harul care este în Isus!

Nr. 34

MOȘTENIREA TA ESTE REGLEMENTATĂ?

„Și marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.”

(Apocalipsa 20,13)

În Gotha, lângă crematoriu se află și un așa-numit columbar, în care sunt păstrate urnele cu cenușa cadavrelor arse. Ce jale și ce dezolare în inscripții: Una poartă inscripția:

„Dulcele timbru-al vocii a amuțit,
Privighetoarea cenușă a devenit.”

Mâna de cenușă provenea de la o cântăreață celebră odinioară. Cealaltă urnă conținea cenușa fiicei ei; pe ea era inscripția:

„Cea care odihnește-aici greu a suferit,
Mult s-a luptat și nimic n-a dobândit.”

Curând după moartea mamei ei, s-a otrăvit din mâhnire și dezgust de viață și și-a început astfel călătoria în veșnicie ca sinucigașă.

Trupurile acestor oameni sunt arse, așa cum nenumărate trupuri omenești au fost arse înaintea lor – dar sufletul lor nemuritor nu este ars, nici vina păcatului lor. Ele așteaptă „la locul lor” (Faptele Apostolilor) „învierea pentru judecată”, despre care Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu ne spune: „Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților (textual: Hades, împărăția morții) au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui.”

Soarta pe care oamenii o pregătesc pe pământ trupurilor lor perisabile, nu schimbă nimic în faptul că problema vinii lor va fi reglementată după dreptatea divină. **Nici un om nu poate să fugă de Dumnezeu**, nici prin suicid, nici prin incinerarea cadavrului.

Un bărbat distins, bogat din St., a dispus în testamentul său asupra moștenirii sale. Avocatul experimentat căruia i-a cerut sfatul, n-a uitat nimic; și în privința cadavrului s-a hotărât, că trebuie incinerat la Gotha. Cu toate acestea, moștenirea acestui bărbat a fost absolut nereglementată; căci el avea în afară de copiii lui, de averea mare și de caii lui, o moștenire mult mai vastă: **nenumăratele lui păcate!** Poate s-a gândit să le lase în urmă pe locul incinerării – dar în aceasta s-a înșelat; ele au fost deja de mult notate exact și păstrate în cărțile lui Dumnezeu, încă înainte ca trupul lui stricăcios să fie dus de la St. la Gotha.

În America, unde sunt dobândite averi enorme de către unii, printre oamenii bogați nu se numără ca la noi, milionarii, ci miliardarii, adică oamenii care posedă 1000 de milioane de dolari și mai mult. 1000 de milioane de dolari sunt 4250 milioane de mărci, care aduc anual aproximativ 170 milioane de mărci dobândă. Cine posedă o asemenea avere, are în mod necesar multe case, fabrici, mine, moșii, vapoare și așa mai departe. Giuvaerele, pietrele prețioase, lucrările de artă constituie aici o un fleac secundar. Dar oricât de mare ar fi o avere – o asemenea moștenire poate fi numărată și pusă absolut în ordine. Dar moștenirea vinii păcatului unui om nu poate fi nici numărată, nici cântărită, nici printr-un avocat, nici printr-un om oarecare – **ea poate fi predată numai lui Isus cu o stăruință smerită după har și cu o hotărâre deplină de credință.** Isus este singurul avocat care poate pune în ordine această moștenire vrednică de blestem; El o aruncă în marea de har a lui Dumnezeu, iar păcătosul vinovat mai înainte, cântă cu inima fericită:

În a gropii Tale țărână
Zace vine mea;
Credința-ndrăznește să spună:
Vrăjmașul nu mă va-nfrica.

Creștinii adevărați nu-și lasă în urmă păcatele și blestemul faptelor lor rele, ci urmele binecuvântării vieții lor trăite pentru Domnul. Ce moștenire prețioasă, pe care o administrează Dumnezeu Însuși! În Halle mai sunt și astăzi școlile și orfelinatele pe care le-a înființat August Hermann Francke. Acest creștin smerit și sincer a trăit între 1663-1727. Acolo deja de aproape 200 de ani sunt instruiți și crescuți an de an mai bine de 3000 de copii. Câți nu L-au găsit sub aceste acoperișuri pe Isus și viața veșnică! Gândește-te la prețioasele cântări ale credinței, pe care unii copii ai lui Dumnezeu le-au lăsat în urmă, de exemplu al lui Paul Gerhardt: „Încredințea-ți

căile”, cântări prin care mii de inimi descurajate s-au îmbărbătat la o fericită încredere a credinței. Într-adevăr, o moștenire de o neprețuită binecuvântare!

Este adevărat că păcătosul neîmpăcat, în afară de vina păcatului, pe care o va găsi notată în cărțile judecății lui Dumnezeu, mai lasă în urmă o moștenire și pe pământ, pe care o administrează diavolul. Dacă se nasc copii infirmi, care poartă în trupul și în mintea lor bolile desfrâului tatălui lor - ce moștenire! Există scrieri, atât ale robilor fără scrupule ai păcatului cât și ale filozofilor vrăjmași ai lui Hristos, care au determinat sute de oameni plini de speranțe la viciu, la disperare, la sinucidere. Există tablouri vechi de sute de ani, a căror prezentare lascivă ațâță mereu noi generații la gânduri, vorbe, fapte imorale. Un poet exprimă cuvântul potrivit despre moștenirea păcatului: „Este blestemul faptei rele, că ea trebuie continuu să nască răul.” La ce înălțimi cerești cresc munții de vină și de mizerie unde păcatul este neiertat!

Acum privește la moștenirea anilor tăi rămași în urma ta și fii convins că vei trăi adevărul cuvântului: „Ce seamănă omul, aceea va și secera.” Ascultă rugămintea mea serioasă: pune-ți în ordine moștenirea, înainte să fie prea târziu! Pune-ți temeinic în ordine problema prin marele Avocat pe care ți l-am recomandat! Iată câți bărbați și femei, bătrâni și copii împovărați peste măsură de vină, apăsați de ispite au apucat harul lui Dumnezeu, Isus i-a mântuit și le-a binecuvântat viața pentru timp și veșnicie! Negreșit este important de a lua la timp deciziile necesare asupra banilor și averii astfel încât cei rămași în urmă să fie feriți de greutate și încurcături. Dar mai presus de orice este important ca vina vieții tale să fie ștearsă și blestemul ei să-ți fie luat. Stăruiește la Isus cu smerenie pentru aceasta! Niciodată nu va izgoni un păcătos care-L imploră, ci întotdeauna va pune în față problema ta, ca pe rezolvarea cea mai importantă și mai urgentă. Întotdeauna ai la El un drept de a fi ascultat înainte de toate și imediat; fii convins că problema ta este pentru El cea mai importantă dintre toate. „Toți proorocii mărturisesc despre El că cine crede în El, capătă prin Numele Lui, iertarea păcatelor.” (Faptele Apostolilor 10,43.) Și tu poți să ajungi astăzi încă la deplina reglementare a problemelor tale. Nu le amâna, altfel nu vei avea liniște; spaimile veșniciei te pot apuca dintr-odată. Acum este timpul harului. Testamentul veșnic valabil este de mult întemeiat, trebuie doar să-l recunoști prin credință, Testamentul harului, care prin suferințele și moartea lui Isus reglementează totul pentru totdeauna și va face din tine un moștenitor al slavei.

Nr. 35

CARE ESTE IDOLUL TĂU?

„Și dacă evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 4,3-44)

La marea expoziție mondială din Chicago (America de Nord), a fost organizată și o expoziție de chipuri idolești ale tuturor popoarelor păgâne. În mijlocul acestor chipuri de idoli din lemn, piatră, hârtie și metal era o farfurie cu un dolar și alături o inscripție: idolul americanilor! Evident că aceasta nu trebuia să fie o glumă, ci o întrebare pentru conștiința fiecăruia în parte, dacă și el omagiază acest idol.

Dumnezeu se apropie de toți oamenii cu pretenția: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.” (Exod 20,2-3.) El S-a descoperit în Hristos ca Dumnezeu oricărui har și Tatăl îndurărilor. **Îl**

cunoști? Nu întreb dacă ai învățat la școală despre El, nu, dacă Îl cunoști și dacă L-ai omagiat? **Cine exercită în viața ta cea mai puternică influență?** Fiecare om are un ceva, o persoană sau un obiect oarecare, căruia îi aparțin cele mai profunde înclinații ale sale. Acesta este dumnezeul lui pe care-l omagiază, de care nu se poate lipsi, de care este legat cu lanțurile afecțiunii și ale ascultării.

Când Napoleon s-a întors în anul 1815 din Elba în Franța, l-au omagiat soldații pe care regele Franței i-a trimis împotriva lui - de ce? Acești oameni, ce-i drept, au jurat credință regelui lor, dar Napoleon era adevăratul lor stăpân, căci el **stăpânește inimile lor**, el posedă încrederea și simpatiile lor. Întrebarea „Cine stăpânește inima ta?” este întotdeauna decisivă pentru deznodământul unei vieți. De exemplu, nevasta unui bețiv poate să-ți implore bărbatul să evite cărciuma și el îi promite solemn. Dar abia îl întâlnesc pe stradă prietenii lui de chefuri, că trece dincolo la ei, pentru a se îmbăta cu ei; căci sticla este idolul lui, alcoolul îl stăpânește. Acolo este o putere care acționează mai tare asupra lui decât rugămintele și lacrimile nefericitei sale neveste. Nu întotdeauna idolul se poate recunoaște așa de clar ca în acest caz. La egipteni existau zeități ascunse, ale căror chipuri erau privite numai de către preoți – mulțimea poporului nu avea voie să vadă chipul idolului. Asemenea chipuri idolești secrete tronează în multe inimi, înainte de orice, **idolul „eu”**, egoismul.

Firește, mulți părinți nehibzuiți educă egoismul în copiii lor, prin aceea că pun mai presus îndărătnicia și pretențiile copiilor, de când sunt mici, de voința lui Dumnezeu și de respectul față de părinți. După aceea trebuie să se plângă amarnic la bătrânețe, cum copiii lor abia dacă au o bucată de pâine și o odaie caldă pentru tata și pentru mama cărora le datorează totul. La poarta unui mic oraș al unei provincii de graniță, un ciomag atârnă de un lanț și alături inscripția: „Cine copiilor lui pâine a dat/ Și el însuși în nevoie a răbdat./ Bateți-l cu bâta până-a decedat.” Ce bine că Dumnezeu veșnic nu vorbește așa cu făpturile omenești care trăiesc din harul Lui și totuși Îl nesocotesc! În nesfârșita Lui îndurare, Dumnezeu îi caută pe acești oameni egoști, orbi, pentru a-i face fericiți. Isus vrea să intre în inimile oamenilor; El vrea să aducă pace și bucurie în aceste vieți sărmene, întunecate. Dar se întâmplă ca în casa de poposire din Betleem, unde a fost loc pentru toți, dar nu și pentru Isus, ca să se nască; pentru El a fost loc numai în grajd. Dumnezeului dragostei, care Și-a făcut cunoscută inima de Tată prin Isus, Dumnezeului puterii care a creat cerul și pământul, omul i-a închis inima lui. De ce? Pentru că un altul stăpânește în această inimă: **dumnezeul acestei lumi**, satan. Acesta i-a făcut omului asemenea idoli, încât s-ar putea umple cu ei o sală mare de expoziție. La mulți este vițelul de aur – banii! Când cineva se lasă înșelat de un escroc șiret, atunci se aude spunându-se râzând batjocoritor: „Proștii nu se termină” – oricât de des ar fi avertizați să nu se mai lase înșelați. Oare să nu spunem mai mult despre cetele mari, care pentru a se îmbogăți Îl disprețuiesc pe Isus și dragostea lui Dumnezeu: „Acești proști nu se mai termină”? Ești și tu așa de groaznic prost, încât să gândești: oamenii bogăți sunt fericiți? Cine-i slujește lui Mamona, seamănă cu o pasăre în colivie – indiferent dacă gratiile sunt din aur sau din oțel; - pasărea nu poate deveni liberă ca să se bucure în soarele lui Dumnezeu. Aceasta o știu oamenii din mii de cărți, dar ei tot omagiază vițelul de aur, îl invidiază și-l fericesc pe cel care a câștigat sau a moștenit mult.

Oamenii imorali trăiesc pentru pofta cărnii. Zadarnice orice avertizări și rugăminți. Acest idol le fură sănătatea și puterea, le mistuie darurile prețioase, vigoarea tinereții, liniștea somnului, binecuvântarea și bucuria, toată nădejdea vieții. Ce idol crud, înșelător! Aici stă un moșneag tânăr în scaunul cu rotile, abia are 30 de ani, trupul ruinat, conștiința încărcată cu o vină de sute de kilograme – o durere și un izvor de lacrimi pentru părinții lui. Directorul celui mai mare ospiciu din Wuerttemberg spune că aproximativ 80 de procente dintre bolnavii lui ajung în institut în urma desfrăurilor sexuale. Ce fel de jertfe sunt aduse aici unui idol: fericirea vieții, rațiunea, libertatea pentru timp și veșnicie! Câtă jale și câte lacrimi, teamă și necaz zguduie în fiecare astfel de caz familia! Ești tu pe această cale? Harul lui Dumnezeu te cheamă pentru a te

elibera de acest idol crud, pentru a-ți reînnoi viața, ca să găsești fericire și pace. Vrei? Domnul îți cere inima; vrei să-L omagiezi numai pe El?

Dă-ți demisia din slujba idolului tău, vino cu viața ta vinovată la marele Eliberator Isus!

Idolii avariției și ai poftelor trușești sunt idoli meschini, dar ambiția este un idol foarte cumsecade. Tot mai sus, vrei să ajungi mai sus decât alții, vrei să fii admirat. Dar chiar dacă ai obținut un oarecare succes, dacă bei torente întregi de laudă omenească – **niciodată nu este destul.**

Mai există nenumărați alți idoli care tronează în inima omului, care stăpânesc viața câte unuia: **a mânca și a bea bine** – Biblia vorbește despre oamenii al căror idol este pântecul și aceștia sunt mulți. Pentru alții **înțelepciunea omenească** este idolul în fața căruia se pleacă închinându-se. Unii oameni au **idolul noutăților**. Să audă ceva nou, să povestească ceva nou – ce plăcere! Alții îl omagiază pe **idolul romanului**; ei își fac inima inaptă de a privi Persoana Dumnezeului sfânt și prezent și să primească în ei Cuvântul Lui. Emoționantele drame amoroase, descrierile exaltate ale frumuseții și ale dăruirii omenești, toate acestea dansează continuu încoace și încolo în lumea gândurilor lor – Dumnezeu nu poate ajunge la inima lor. Apoi sunt alții, al căror idol este **cochetăria**; cum se îmbracă, cum se coafează, impresia cizmelor și a mânușilor lor și ținuta hainelor lor sunt lucruri cărora le sacrifică o mare parte a banilor, a timpului și a gândurilor lor. Pentru câte un bărbat idolul este soția lui. Pentru alții idolii sunt caii și câinii lor, pentru alții este mobilierul de cameră, pentru alții, țigările lor. Tot ce îi leagă omului inima, care-l ține departe de Dumnezeu, devine idolatrie. Acum spune: care este idolul tău? Ce jertfe i-ai adus până acum? Ce ai primit până acum de la idolul tău?

Nu te grăbi să spui: n-am nici un dumnezeu! Nu-mi trebuie nici un dumnezeu! Dacă acest Dumnezeu a Căruia dragoste strălucește de pe fața lui Isus, n-a devenit Domnul și Dumnezeul tău, **atunci dumnezeul acestei lumi este dumnezeul tău**. Satan este acela care orbește ochii oamenilor așa de tare, încât să nu vadă nimic din dragostea lui Dumnezeu care luminează în această lume înșelată. Ei nu-și văd vina păcatului, nu văd iminenta pierzare veșnică. Ei sunt ca oile care se înghesuie în staulul care arde, oricât s-ar strădui păstorul să le oprească. Ei se grăbesc cu forța în pierzarea lor – ochii lor sunt orbiți.

Mulți au învățat de copii versetul: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” Dar când privim viața oamenilor, par că gândesc: „**În orice altceva este mântuire și în orice altceva mai multă salvare, ajutor și adăpost, decât în acest singur minunat Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos.**” Ce profundă înstrăinare de Dumnezeu în cercurile largi, între bogați și săraci! Pavel a putut să scrie credincioșilor din Tesalonic: „V-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morți: pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare.” (1 Tesaloniceni 1,9-10 textual.) **Se poate spune aceasta cu adevărat și despre tine?** Te-ai întors la Dumnezeu pentru a sluji Dumnezeului viu și adevărat? Îl cunoști pe Isus, care va veni curând pentru a-i lua de aici pe ai Săi din acest timp, să-i ducă în casa Tatălui, să-i scape pentru totdeauna de mânia dreaptă a Judecătorului sfânt?

Ce bun este Domnul, ce prietenos, ce răbdător, ce credincios! El vrea să tămăduiască prejudiciul păcatului tău, al anilor tăi pierduți. El nu cere de la tine nimic decât vina ta, povara ta, neliniștea ta, grijile tale. Omagiază-L! Numai Isus este vrednic de a fi iubit și adorat. El este Dumnezeul adevărat, El face inimile fericite, din care se revarsă mulțumire, dragoste și bucurie. El este soarele care umple toată această viață cu strălucire și bucurie. Dar El nu împarte inima cu nici un idol. El vrea s-o aibă întreagă, neîmpărțită. Dă-I-o!

Nr. 36

UNDE ESTE TEMPLUL TĂU?

„Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și adevăr.”
(Ioan 4,24)

La masa de prânz a unui hotel din Koeln s-a iscat o discuție vie în legătură cu subiectul: Dacă duminica trebuie să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu sau nu. Un medic care stătea și el acolo, a spus destul de iritat: „Ce închinare este aceasta, care se face numai între patru pereți? Templul meu este altul. Eu mă așez în natura liberă a lui Dumnezeu, deasupra mea bolta albastră a cerului, la picioarele mele covorul verde al pajiștilor, în jurul meu păduri și munți și ca orgă râul susurând și vuietul vântului – acesta este un templu – la fel de vrednic pentru Dumnezeu și pentru oameni! Aici mă rog!” – La aceasta domnul D., un creștin credincios a spus: „Ați fost astăzi în acest templu al dumneavoastră?” – „Chiar astăzi nu”, a răspuns doctorul jenat, „n-am avut timp.” – „Poate acum opt zile?” – „Nu!” – „O singură dată în ultimele șase luni?” – „Nici aceasta!” – „Se pare că vă folosiți economicos templul”, a remarcat D. Medicul a tăcut, ceilalți au râs. D. a continuat: „În casa în care am fost eu astăzi, dumneavoastră nu vă puteți ruga, căci este prea strâmtă pentru dumneavoastră. Dar în mărețul dumneavoastră templu, în care n-ați fost în ultimele șase luni, pot și eu să mă rog; pentru mine nu-i prea mare. Vă fac o propunere: cam în șase săptămâni trebuie să mă întorc aici. Vreau să aranjez în așa fel, încât să cadă o duminică în timpul șederii mele aici. Vă voi anunța dinainte și atunci duminică înainte de prânz vom ieși din orașul agitat în natura liberă a lui Dumnezeu: deasupra noastră bolta albastră a cerului, la picioarele noastre covorul verde al câmpiilor, în jurul nostru păduri și munți și în loc de orga noastră, râul clipocind și șuieratul vântului! Pe drum nu vom vorbi despre literatură, politică și altele asemenea, ci ne vom aduna tăcut gândurile! După aceea vom îngenunchea pe covorul verde și-L vom adora pe Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor și cârmuitorul destinului dumneavoastră și al meu și Îi vom mulțumi pentru binele pe care ni l-a făcut! Vreți lucrul acesta?” – Nu”, a spus doctorul după puțină gândire, „Nu vreau!” – „Păcat”, a răspuns D., „că pe când dumneavoastră aveți un asemenea simț pentru grandoarea templului dumneavoastră, nu puneți niciodată piciorul în el ca închinător evlavios.” Acum n-a râs nimeni, căci și alții ca medicul s-au simțit atinși.

Prietene, permite să fii întrebat: unde este templul tău, locul închinării tale, unde-ți place să te apropii de Dumnezeul tău? **Îl cunoști pe adevăratul Dumnezeu?** Pe Dumnezeul care a creat cerul și pământul și care a venit pe pământ ca Hristos, pentru a-i mântui pe păcătoșii pierduți?

Pe acest Dumnezeu sfânt, trinitar, Îl poate adora numai un om care prin Duhul Sfânt este sigur: „Sunt împăcat prin sângele lui Isus, sunt în harul lui Dumnezeu!”

Un creștin adevărat trebuie să fi trăit această zi a Cincizecimii, ziua în care el a devenit sigur prin Duhul Sfânt: „De acum înainte sunt mântuit pentru totdeauna și un copil iubit al lui Dumnezeu, chiar acest trup muritor al meu a devenit un Templu al Duhului Sfânt.” Cine încă n-a trăit așa ceva, aceluia Dumnezeu îi poruncește să se pocăiască și **să-L caute!** El vrea să se lase găsit, căci El Însuși îl iubește și-l caută pe păcătosul împovărat de vină. Începe numai să-I aduci lui Dumnezeu cinste și mulțumire! **Mărturisește-I vina ta**, varsă-ți inima în fața Lui! Oriunde ai fi, acasă sau afară, orice zi ar fi sau orice oră a nopții – ești întotdeauna binevenit la Dumnezeu. El vrea să-ți tămăduiască viața de înșelăciunea lumii și a păcatului și să-ți deschidă ochii, ca să fii convins de prezența marelui Dumnezeu.

Dumnezeu așează două cărți minunate în fața ochilor și a conștiinței oamenilor: cartea creației și Biblia; amândouă sunt la unison. Nenumărați oameni refuză să se plece înaintea Bibliei, Cuvântul revelat al lui Dumnezeu, iar din cartea creației nu vor să înțeleagă limbajul lui

Dumnezeu. Necredincioșii vorbesc cu plăcere despre „templul naturii” – ei bine, acest templu este plin numai cu gânduri ale veșniciei, pe care Dumnezeu le-a scris acolo.

Ai auzit din cântecul răsunător al ciocârliei strigătul: Lăudați pe Domnul! Aleluia!? Pentru fiecare ochi luminat de Dumnezeu, primăvara predică despre slava viitoare, despre ceea ce nici un ochi n-a văzut, nici o ureche n-a auzit și nu s-a suit la inima niciunui om, pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru aceia care-L iubesc – ce va fi când va începe primăvara veșnică, atunci când veselia și desfătarea netulburată nu vor avea sfârșit pentru copiii lui Dumnezeu! Orice semănător mărturisește conștiinței tale: ce seamănă omul, aceea va secera – și tu la fel – ce ai semănat până acum? Privește iarba încolțită, astăzi este verde – mâine va fi cosită – o imagine despre măreția care se ofilește repede a omului. Butucul de viță cu vița purtătoare de rod îți spune ce vrea Isus să facă din copiii lui Dumnezeu; palmierul și cedrul reprezintă puterea oamenilor care au devenit neprihăniți prin sângele lui Isus. Vrabia și crinul de pe câmp vorbesc despre dragostea de Tată a lui Dumnezeu, care poartă de grijă, păstorul cu turma lui despre marele Păstor Isus, care-Și paște oile și le păzește. Valul care se mișcă repede este o imagine a disperării, iar marea clocotindă este o imagine a lumii agitate a popoarelor. În râul adânc vezi o pildă despre pacea inimii copiilor lui Dumnezeu. Soarele care trezește la viață și întreține viața este o reprezentare a lui Isus, a Prințului vieții; luna argintie, care lasă să strălucească lumina primită într-o lume întunecată, seamănă cu Adunarea lui Dumnezeu, care lasă să strălucească într-o omenire întunecată, înstrăinată de Dumnezeu, dragostea Domnului ei. Ploaia reprezintă Cuvântul harului, care nu trebuie să se întoarcă gol; tunetul și fulgerul îți amintesc de judecată. Leul care rage și șarpele care se târăște tiptil vorbesc despre puterea, furia și viclenia lui satan. Astfel mărturisesc cerul și pământul că Dumnezeu a scris în creație aceleași adevăruri pe care le face cunoscute Biblia. O inimă luminată de Dumnezeu se bucură tare, căci ea se vede înconjurată peste tot de minunatele mărturii ale lui Dumnezeu.

Niciunui om Dumnezeu nu i S-a lăsat nemărturisit: toți Îl pot recunoaște în creație; toți sunt convinși de către conștiința lor, ca și prin propriile lor gânduri, care se acuză și se scuză reciproc, că ei umblă înaintea unui Dumnezeu sfânt, cu care trebuie să se întâlnească. Despre acest Dumnezeu mare, minunat a mărturisit Ștefan în fața înaltului sobor din Ierusalim (Faptele Apostolilor 7,48-49): „Cel Prea Înalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești, cum zice prorocul: cerul este scaunul meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor mele.” Dumnezeu caută pe pământ închinători, care I se închină în duh și adevăr – **ai devenit tu un astfel de închinător? Vrei să devii?**

Când Preaslăvitul Fiul al lui Dumnezeu a făcut odată cunoscut acest adevăr minunat la fântâna din Sihar unei femei sârmane, adânc încâlcită în păcate, El a condus-o întâi la mărturisirea păcatelor ei. Atunci au ieșit la lumină munți de vină și o viață pierdută. Dar apoi a strălucit harul în această sârmană inimă păcătoasă, Fiul lui Dumnezeu i S-a revelat acestui suflet care suspina, ca fiind Mântuitorul - ea a putut mărturisi oamenilor din cetatea ei: **„Veniți de vedeți .... Nu cumva este Acesta Hristosul?”**

Vrei să devii un închinător în duh și în adevăr? Vino cu vina ta în lumina Dumnezeului sfânt, smerește-te înaintea lui Isus cu viața ta pierdută, recunoaște-L pe Isus, care are și pentru tine **apa vieții veșnice**; ea curge din izvoarele inepuizabile ale **Cuvântului lui Dumnezeu**. Ferice de omul care ascultă acest Cuvânt infailibil și-l pune în inimă! Niciodată nu poți să mergi destul de des acolo unde este el propovăduit cu sinceritate și adevăr. Totuși nu ajunge să **ascuți** Cuvântul lui Dumnezeu – **trebuie să i te supui!** Deschide-ți cu smerenie inima, cazi la picioarele lui Isus și bea apa pe care ți-o dă El, apa vieții, a păcii, a adevărului, a puterii, a nădejzii și a bucuriei!

Nr. 37

VISUL ULANULUI

„Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere.

Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu.

Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnci.

Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.”

(Romani 3,10-12)

În Ruedersdorf, lângă Berlin, locuiește o văduvă care în primele săptămâni ale anului 1903 a primit o carte poștală de la bătrâna ei mamă, cu următorul conținut:” Ai foarte mare grijă de băiatul tău, căci am visat că l-am văzut zăcând în apă înecat și pe tine alături.” Puțin după aceea băiatul s-a dus pe gheață, care s-a spart și el s-a scufundat, mama a văzut, a vrut să-l salveze pe fiu și s-a scufundat și ea. Amândoi au fost trași din apă de oamenii care s-au grăbit într-acolo. Fiul era mort, dar mama și-a recăpătat cunoștința în urma eforturilor oamenilor – ce trezire îngrozitoare! Visul a fost total împlinit. În zilele durerii ei, această văduvă îndoliată a cunoscut creștini adevărați, harul lui Dumnezeu a strălucit în inima ei. Ea a recunoscut că era o păcătoasă – și atunci a fost o altă trezire. Dumnezeu a chemat-o la viață din moarte duhovnicească. Ea L-a recunoscut pe Isus, care voia s-o spele și s-o achite pentru totdeauna de toate păcatele ei. Ea a găsit pace. Ce minunate sunt căile lui Dumnezeu! El a salvat această văduvă din brațele morții care o cuprinsese deja, dar i-a luat fiul, ca printr-o asemenea zguduire a inimii să-i salveze sufletul nemuritor pentru viața veșnică.

Când oamenii povestesc vise cucernice pentru a se face interesați și să arate altora ce oameni evlavioși ar fi ei – aceasta se întâmplă de foarte multe ori -, atunci este o adâncă neîncredere acolo; marea majoritate a acestor vise sunt minciuni. Cu toate acestea este o realitate că uneori Dumnezeu folosește visele pentru a-i informa pe oameni despre lucrurile viitoare și prin aceasta să-i determine să se oprească din drumul lor și să se întoarcă.

În W., în provincia renană, locuiește bătrânul M., care în zilele tinereții lui a trăit zburdalnic. Pământul și lucrurile lui erau singura lui bucurie. Și pentru el era duminica cununa zilelor, dar numai de aceea, pentru că o folosea cu veselii lui prieteni în cârciumă, pentru a savura viața în felul tinereții. Pentru M. se apropia vremea recrutării și atunci trebuia să învețe să cunoască viața și lumea ca soldat. Puțin înainte de recrutare a avut un vis ciudat. A visat că a devenit soldat și purta epoleți ca un ofițer; era mândru și fericit. Dar curând după aceea viața de soldat i-a devenit atât de grea, încât credea că n-o mai putea suporta – s-a trezit și a fost nespus de fericit că a fost numai un vis.

Puțin după aceea s-a spus la triere: „Ulan, nr.5!” M. nu știa în simplitatea lui nici măcar ce fel de soldați erau ulanii; tovarășii de vârsta lui au trebuit să-i spună întâi: „Primești un cal de călărie.” A venit ziua încorporării recruților. M. a fost repartizat la escadronul lui din Duesseldorf și dus la camera pentru trupă. Acolo a văzut, spre uimirea lui, atârând în dulap doi epoleți. Când a întrebat pentru cine sunt acești epoleți de ofițer, i s-a răspuns: „Asemenea epoleți primești și tu.” Imediat și-a amintit visul; însă acesta părea să se împlinească numai în privința epoleților, căci în rest îi plăcea foarte mult; era punctual, simpatizat de superiori și camarazi. Dar câteva luni mai târziu l-a copleșit un puternic dor de acasă; a devenit atât de melancolic, încât a crezut că va muri în curând. Visul lui s-a împlinit. În vremea aceasta s-a gândit pentru prima oară serios la Dumnezeu. Nu era în vis și în împlinirea lui ceva de simțit din lucrurile și puterile nevăzute care au intervenit în viața lui? Dar stările lui sufletești tulburi au trecut în sfârșit, a devenit din nou vesel și bine dispus. Atunci a visat din nou: se afla în arest; ocară și rușinea îl

apăsau, i se părea aproape imposibil să-și continue drumul ca soldat pedepsit. Oricât de fericit era acum la trezire, că doar a visat pedeapsa cu arestul, s-a gândit totuși: primul vis și-a găsit deplina împlinire; și acesta s-ar putea împlini! De aceea și-a dublat atenția la orice slujbă. Și chiar a mers totul bine, până când într-o zi la instrucție, calul celui din spatele lui l-a călcat pe calul lui pe piciorul dinapoi. M. a găsit o mică rană când și-a dus calul în grajd după instrucție. În ziua următoare a fost apelul cailor. M. a anunțat subofițerului rănirea calului și prin urmare a crezut că este nevinovat. Când căpitanul de cavalerie a ajuns la calul lui M., a văzut imediat rana. Întrebare scurtă: unde și când a primit calul rana? M. a răspuns potrivit adevărului, dar căpitanul de cavalerie l-a declarat iresponsabil pentru că a ajuns în fața calului omului din spatele lui și i-a dictat vagmistrului în portvizit: „Ulan M. două zile de arest semi-greu.” Două, până la trei ore mai târziu era pe drumul spre localul arestului, cu pâinea lui învelită, în compania subofițerului de serviciu pe zi.

Când ușa celulei s-a închis în urma lui, și-a amintit visul; acum era convins: **Dumnezeu a vorbit cu tine și vrea să vorbească cu tine.** Se simțea de parcă ochiul lui Dumnezeu era ațintit direct pe el și cu cât se odihnea mai mult pe el, cu atât mai insuportabil i se părea să îndure această privire. Era convins că ochiul lui Dumnezeu n-a găsit nimic bun în viața lui. S-au ivit amintiri despre vină și minciună, la care nu s-a mai gândit de mult. Anii rămași în urma lui erau ani pierduți; conștiința lui se trezise și îl făcea profund nefericit. În această stare s-a întors acasă; zadarnic a încercat să se scuture de primele impresii. Inima lui fără pace îl mâna de multe ori în singurătate; nici aceasta nu l-a ajutat, până, în sfârșit, a pus mâna pe Biblie. El a găsit Romani 3,10-18: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem și de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.” Cu toate că oamenii îl considerau de treabă și așezat, trebuia să recunoască din adâncul inimii: **„Aceasta este imaginea mea.”** Ah, nu era o fotografie măgulitoare; dar n-a făcut o taină din ea: **acesta sunt eu!** Ce să facă acum? În sat era un om bătrân, care avea o reputație proastă ca „evlavios”; spre el era atras. Acolo veneau și alți credincioși, oameni care-L cunoșteau pe Isus, în inima cărora locuia pacea lui Dumnezeu. Acum a aflat M. despre deplina mântuire care a venit în Hristos, pentru a lua din viața lui tot blestemul păcatului. A venit ceasul în care a văzut îndreptat spre el ochiul dragostei lui Dumnezeu, în loc de ochiul Judecătorului sfânt. El a recunoscut dragostea căutătoare care i-a vorbit în vis și în realitate. El a găsit pace pentru inima lui nefericită. Începând de atunci a existat o nouă direcție, spre Isus, după El. De acum a luat naștere o viață pentru Domnul. Așa a și rămas până în zilele de astăzi ale vârstei lui înaintate.

Ți-ai găsit deja imaginea în Biblie? Ai observat deja că și tu ești iubit și căutat de Dumnezeu?

Nr. 38

EXPERIENȚE CU CREDINCIOȘIA LUI DUMNEZEU

„El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare.”
(Psalmul 103,4)

Bătrânul D. este în ținutul lui o personalitate cunoscută. Părul des, negru, abia te lăsa să bănuiești că ai a face cu un septuagenar. Are numai un ochi și acesta este așa de mat și de slab, că aproape este orb.

Mulți bolnavi de aproape și de departe îl vizitează în casa lui, care este situată într-o vale îngustă între munți; bătrânul, cu toate că nu este un medic cu studii, are un talent remarcabil în recunoașterea și tratarea bolilor. În plus, are o memorie așa de miraculoasă, încât dacă zece bolnavi unul după altul i-au prezentat suferințele lor, el îl reține exact pe fiecare cu numele și cu nevoile lui deosebite, așa că după aceea poate decide pentru fiecare în parte medicamentele. El nu are nimic în comun cu vracii moderni, căci el dă lecurile lui homeopatice fără bani și are permisiune autorizată pentru producerea acestora prin bunăvoința unui fost pretor. El este cunoscut ca un binefăcător al multor săraci din acel ținut, cărora an de an le procură de lucru și pâine. Dar oricât de grijuliu este cu darul dat de Dumnezeu, de a-și sluji aproapele, este totuși mult mai îngrijorat pentru sufletele nemuritoare decât pentru trupurile muritoare. Dacă bolnavii cei mulți ar accepta pentru sufletul lor tot așa de zelos Cuvântul tămăduitor al lui Dumnezeu, pe care-L primesc acolo, ca pe medicamentele homeopatice pentru trupul lor bolnav, atunci curând ar locui acolo în munți cete de copii fericiți ai lui Dumnezeu. Dar așa se spune: „Mulți chemați, puțini aleși.”

D. a fost crescut ca fiu al unui dogar sărac, în condiții nevoiașe. Părinții lui l-au stimulat de timpuriu pentru teama de Dumnezeu și la rugăciune. Băiatul talentat avea de copil marea dorință să devină cândva pastor. Deoarece credea că pentru aceasta nu este nevoie decât să studiezi cu râvnă Biblia, a citit de mai multe ori, ca băiat, tot Cuvântul lui Dumnezeu și a învățat pe dinafară multe versete. Și astăzi mai are capitole întregi în memorie, ceea ce acum, la bătrânețe, când este aproape orb de tot, îi este de folos. Când a fost vremea pentru băiat să meargă la o școală superioară, tatăl a fost prea sărac pentru a-și permite lucrul acesta. Așa că băiatul a trebuit să renunțe la dorința lui de a studia; din cauza aceasta a fost aproape bolnav sufletește. Dumnezeu, care cunoștea dorința tăcută a acestei inimi, în minunata Lui înțelepciune a făcut lucrurile așa, încât D. a putut la bătrânețe să spună multor oameni Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a-i îndruma la Isus. Așa că D. l-a urmat pe tatăl său în meșteșugul de dogar. Dar acesta a luat sfârșit după ce a terminat cu învățătura; căci scurt înainte de a dori să plece în călătoria de specializare, s-a accidentat. Va să zică un vecin l-a rugat să-l ajute la explodarea unei pietre mari. Când a pornit detunătura, n-a sărit în aer numai piatra, ci D. zăcea alături orb, amețit, cu membrele rupte. Astfel i-a fost dus tatălui în casă. Viața lui atârna, omenește vorbind, de un fir de ață; medicul a vrut să-i amputeze unul dintre brațele zdrobite, deoarece socotea imposibilă vindecarea. Dar tatăl a zis: „Nu, dacă Dumnezeu nu vrea să-l țină în viață, atunci să moară așa!” Doi ani a zăcut cel accidentat complet orb, nenorocit, cu multe dureri – dar în timpul acesta a devenit văzător cu ochii inimii. El a recunoscut că în ciuda oricărei cucernicii era un păcătos pierdut; atunci a apucat jertfa desăvârșită a Fiului lui Dumnezeu și a găsit pace cu Dumnezeu; acum putea să spună: „Căci Hristos, Paștele meu, a fost jertfit!” După convertirea lui a devenit treptat sănătos și puternic; ba chiar a primit la ochiul stâng atâta vedere, încât a putut să meargă prin munți fără însoțitor și putea îndeplini singur o muncă brută; ochiul drept era, desigur, distrus de acea explozie. Dar mâna zdrobită s-a vindecat complet.

Ce minunat procedează Dumnezeu! – El sfărâmă nădejdi și dorințe, face ca un bărbat tânăr și sănătos să ajungă nenorocit și orb, pentru a deveni întâi o proprietate a lui Isus, mântuită pentru

totdeauna. Apoi, când oamenii spun că nu mai este nimic de sperat de la o asemenea viață distrusă, Dumnezeu izbutește pe căile Lui, ca un astfel de om să devină spre binecuvântarea multora, ceea ce Dumnezeu voia să facă din el. Dumnezeu nu-Și construiește lucrările Lui după planurile omenești, ci după gândurile dumnezeiești. „Cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55,9). De-ar vrea toți cei care în încercări grele nu înțeleg căile lui Dumnezeu, să aibă încredere cu smerenie copilărească în înțelepciunea Lui, în dragostea Lui!

Când ajutorul omului e pe sfârșite,
Rămân mâinile-Ți tari, neclintite.

La 25 de ani D. s-a căsătorit, dar moartea a destrămat această căsnicie deja după 13 săptămâni; tânăra femeie a murit de tifos. Când mai târziu s-a căsătorit pentru a doua oară și a devenit tatăl mai multor copii, a avut parte de multe ascultări de rugăciuni. Să povestim aici câte ceva după propria lui relatare. D. a trebuit să plece odată într-o lungă călătorie de afaceri în timp ce fiica lui de nouă ani era grav bolnavă. Pe drumul spre casă a intrat pe întuneric într-o barieră și s-a rănit grav. Aceasta a adus o nouă oprire. Când a ajuns în sfârșit acasă, copilul trăgea să moară. În teama lui s-a aruncat în genunchi înaintea Domnului, a stăruit pentru menținerea în viață a copilului și a citit din Biblie pilda despre învierea fiicei lui Iair. (Compară cu Marcu 5,22-43.) Când a spus „Amin” și s-a ridicat de pe genunchi, copilul s-a ridicat în șezut în pat și a cerut de mâncare. Fata era sănătoasă și trăiește și astăzi.

Mai târziu s-a întâmplat că băiatul de patru ani al lui D., la joacă a căzut în pâraul care curge prin fața casei. Băiatul a fost găsit fără viață în apă și a fost adus în casă ca înecat. S-au străduit să readucă băiatul la cunoștință prin încercările obișnuite de reanimare, dar totul a rămas fără rezultat. Atunci D. s-a grăbit în camera lui, a cerut cu stăruință fierbinte ca Domnul să vrea să-i mai dăruiască încă o dată fiul. Între timp s-au adunat acolo mulți oameni din vecinătate, care stăteau jos în cameră în jurul băiatului aparent înecat. D. a crezut în jalea lui, că înțelege voia lui Dumnezeu: „Dacă Mă vei proslăvi deschis în fața oamenilor și vei striga către Mine în fața întregii mulțimi, te voi asculta.” D. a coborât în odaie și a spus: „Oameni buni, dacă vreți să îngenuncheați împreună cu mine, mă voi ruga Domnului ca El să-mi reînvie copilul. D. s-a rugat atunci fierbinte lui Dumnezeu. Când toți s-au ridicat de pe genunchi, copilul a deschis ochii și i-a strigat pe tata și pe mama.

A fost greu pentru bărbatul aproape orb să găsească un mijloc de trai; atunci D. a început să se îndeletnicească cu vinderea țesăturilor, care sunt țesute în casele din regiunea lui. Câștigul era mic; când familia a devenit numeroasă, au existat nevoi. Când în anul 1870 a izbucnit războiul, plățile au rămas în restanță; el a pierdut dintr-o lovitură 1700 de taleri. Dar Dumnezeu l-a ajutat s-o scoată la capăt și după multe încercări i-a dat bunăstare și prosperitate. D. a devenit acum un om bătrân, dar încă tânăr spiritual. Casa lui este un punct central pentru credincioșii aceluia ținut.

Ce minunată este o asemenea viață în care se recunoaște mâna Maestrului și inima de Tată a lui Dumnezeu, o minunată țesătură de dragoste și înțelepciune! Dumnezeu va încununa viața copiilor Lui cu har și îndurare, dacă se vor lăsa conduși de El. Ce cunună prețioasă, pe care un om poate s-o poarte deja aici pe pământ!

Mai ești tânăr? O, așază de timpuriu viața ta în mâna Păstorului desăvârșit! Lasă-te salvat din stricăciunea păcatului tău, ca Domnul să-ți ia tot ce te desparte de har! Apoi, dacă ai devenit un copil al lui Dumnezeu, Domnul va face și din viața ta ceva spre cinstea Sa: **binecuvântat și spre binecuvântare**. Încrede-te tare: **Dumnezeu are și pentru viața ta gânduri minunate de binecuvântare!** Lasă-te condus de ele, spune-I: Doamne, condu-mă! Vei găsi o viață încununată cu bunătate și îndurare!

Nr. 39

MESAGERI SURPRINZĂTORI

„Tată, Eu stau la ușă și bat!” (Apocalipsa 3,20)

„Muschetarul B. a primit pentru mințirea unui superior, trei zile de arest semi-greu, având în vedere buna comportare de până acum.” Acest ordin a fost dat citirii de către plutonierul companiei a 2-a a regimentului de infanterie nr. 88 în anul 1873, în Mainz. Puțin după aceea a venit în cameră bătrânul sergent care era de serviciu pe zi, pentru a-l conduce pe muschetarul B. la arest și i-a strigat rânjind cu gura: **„Ești un păcătos; ai păcătuțit și trebuie să te pocăiești!”** Astfel a ajuns B. pentru trei zile și trei nopți, cu apă și pâine, în spatele ușii încuiate. El știa că pedeapsa l-a lovit pe drept, căci încercase să scape cu minciuna de o greșeală neînsemnată în sine, referitoare la suportul pentru țintă. Cu toate că găsea pedeapsa dreaptă, o simțea totuși foarte dură, căci era un om ambițios. Între timp cele trei zile au trecut și treptat au fost uitate. Dar cuvintele rânjite ale sergentului: **„Ești un păcătos; ai păcătuțit și trebuie să te pocăiești!”** stăteau înfipite ca o săgeată în conștiința lui. Există asemenea cuvinte, pe care Dumnezeu le arde cu fierul roșu atât de adânc în suflet, încât omul nu le poate stinge – cuvintele trebuie să ajungă la efectul lor. Așa a fost și aici, cu toate că aparent nu se putea observa nimic la B. Părea că merge iar liniștit pe vechiul drum – dar adânc în inima lui Dumnezeu începuse o lucrare, care prin câte un cuvânt serios al lui Dumnezeu a fost întărită de-a lungul timpului. B. fusese de mult eliberat și a plecat acasă pe același drum ca veselii tovarăși de vârsta lui. Dar în taină simțea tot mai mult gravitatea acestui adevăr, că era un păcătos care a păcătuțit și trebuia să se pocăiască. Mulți oameni spun: „Păcătoși suntem toți.” Dar dacă-i întrebi: **„Ai păcătuțit? Cu ce ai păcătuțit?”** atunci auzi că ei de fapt n-au făcut absolut nimic rău și că ar fi oameni foarte buni. La B. era altfel. Firește că a durat cinci ani până când acel cuvânt a ajuns la rezultatul deplin – atunci s-a prăbușit acel om înaintea lui Dumnezeu, ca un păcătos pierdut și vinovat. El s-a predat Domnului fără condiții. Dumnezeu oricărui har i-a dat pace, ba chiar bucurie și fericire pentru inima lui. El mărturisește acum, după ce l-a urmat pe Isus pe calea îngustă mai bine de douăzeci de ani, că Domnul l-a purtat în adevărată pace prin împrejurările schimbătoare ale acestui timp lung.

N-a fost ciudat că acel sergent care a răs a exprimat același adevăr mare și profund, pe care Dumnezeu îl strigă în Cuvântul Său tuturor oamenilor: **„Ești un păcătos; ai păcătuțit și trebuie să te pocăiești!”?**

Abia atunci când un om își recunoaște cu adevărat **starea pierdută**, începe să caute cu dorință fierbinte harul. Nu-i rămâne nimic altceva de făcut. Îi merge ca oamenilor de la etajul 5 al unei case care arde. Aceștia nu s-ar gândi niciodată să caute calea de salvare prin fereastră cu un cablu de la înălțimea amețitoare. Dar când focul le-a tăiat orice cale de ieșire, când scara care arde se prăbușește, atunci își încredințează viața cu mulțumire cablului de salvare. Acesta este cazul oricărui păcătos căruia Dumnezeu îi deschide ochii. El vede în el o inimă rea, în jurul lui o lume amăgitoare, în urma lui ani pierduți și multă vină, în fața lui judecata dreaptă, iar deasupra lui un Dumnezeu sfânt. Atunci omul se prăbușește și strigă după har – aceasta este pocăință! Numai pe această baza primește un om, oricât de virtuos ar sta în fața lumii, viață și pace. Dacă ești sincer, vei gândi: Acesta este cazul meu; și eu sunt un păcătos – într-adevăr, am păcătuțit mult, des, greu – trebuie să mă pocăiesc, să-mi întorc viața de la lume la Dumnezeu.

Aici, un sergent care a răs a devenit fără să vrea și fără să bănuiască un evanghelist – Dumnezeu folosește uneori mesageri surprinzători.

În hala orașului B. aveau loc mari adunări pentru vestirea Evangheliei. Îmbulzeala era mare, sala era ticsită cu mult înainte de ora începerii, poliția a încuiat ușile; nimeni nu mai avea voie să

intre. Zadarnic se rugau noii veniți să mai fie lăsați să intre. Atunci a apărut la una dintre intrări tânărul L., care s-a rugat insistent să mai aibă voie să intre. Venise din O. cu trenul, pentru a-l asculta pe acest mesager al lui Dumnezeu. Dar n-a găsit ascultare. „Ce vreți înăuntru?” a spus polițistul, „cel care vorbește aici este un om ca și dumneavoastră, aici nu auziți nimic deosebit.” – „Dar contează așa de mult pentru mine! Lăsați-mă să intru!” – „Nu! **Ușa este închisă și rămâne închisă!**” Încă o dată s-a rugat tânărul bărbat, dar când a primit același răspuns: „Ușa este închisă și rămâne închisă!” s-a întors trist spre casă.

Acest cuvânt al polițistului l-a lovit atât de profund, cum nu l-ar fi putut atinge mai tare nici un cuvânt al Evangheliei din sală. Era fiul unor părinți credincioși și a auzit acasă destul de des, că odată fecioarele nechibzuite vor sta în fața ușii închise a cerului și vor auzi glasul Domnului: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc.” De câte ori nu l-au avertizat și nu l-au rugat părinții să nu-și amâne convertirea, să-și deschidă inima Domnului, ca să primească prin harul lui Dumnezeu uleiul Duhului Sfânt și flacăra dragostei pentru Isus. Deosebirea veșnică dintre **înăuntru** și **afară** i-a fost prezentată adesea cu seriozitate. Înăuntru, în casa Tatălui, pentru totdeauna protejat în locul de lumină, la Domnul – afară, pentru totdeauna despărțit de tot ce înseamnă: dragoste, bucurie, nădejde, pace, fericire și mântuire, în vecii vecilor despărțit de Dumnezeu – ce deosebire! A avut o dorință profundă să-l asculte pe acest evanghelist – acum înțelegea în toată însemnătatea lui cuvântul: **„Și ușa a fost închisă!”**

Pentru această adunare a venit prea târziu, paguba n-a fost așa de mare; putea să sperie să mai audă de multe ori Cuvântul lui Dumnezeu – dar **„Ușa este închisă și rămâne închisă!”** Acest cuvânt vorbește prea îngrozitor de serios despre aceia care vor trebui să stea cândva în fața acelei ușii închise, unde se va spune: **„Pe veci prea târziu!”** Acest gând l-a impresionat pe acest bărbat tânăr așa de profund, încât nici acasă nu s-a mai putut scutura de el. Duhul lui Dumnezeu bătea cu putere la ușa inimii. Încă în aceeași seară L-a omagiat pe Isus și a primit pace deplină prin sângele lui Isus. Îndepărtate toate grijile, îndoielile și acuzațiile, a putut să spună: știu că ușa Casei Tatălui este deschisă pentru mine. – **Isus este ușa!**

Poți și tu să spui așa? Dacă nu, ai o garanție că pentru tine ușa spre slava lui Dumnezeu va mai sta mult timp deschisă? Cei doi oameni despre care s-a povestit aici, și-au deschis inima harului. Dumnezeu a ajuns la dreptul Lui. Dar sunt nenumărați oamenii care au fost chemați la fel de serios și încă mai serios, dar care au înăbușit glasul lui Dumnezeu prin lucrurile lumii și care au ajuns dintr-odată în veșnicie, pentru a se tângui pe veci: **Prea târziu!**

Nr. 40

CE ÎNSEAMNĂ SĂ CREZI?

„Fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că-i răsplătește pe cei care-L caută.”

(Evrei 11,6)

Străbunicul tău n-a crezut niciodată că s-ar putea asculta deslușit cuvintele unui om de mult decedat, cu propriul lui glas și anume, ori de câte ori vrei – el n-a auzit niciodată ceva despre un fonograf. Pentru tine nu este deloc ceva de necrezut. Și nici nu te miri că doi oameni conversează cu propriile lor glasuri, dintre care unul este în Koeln și celălalt în Berlin – tu știi ce este un telefon. Astfel ne sunt multe lucruri cunoscute, care pe vremuri păreau cu totul de necrezut. Multele descoperiri noi: fotografia, telegrafia fără fir, căile ferate electrice suspendate, razele

Roentgen și așa mai departe, fac ca oamenii zilelor noastre să creadă lucrurile cele mai uimitoare, pe când adevărurile cele mai simple nu vor să le creadă. Crezi tu în Dumnezeu atotputernic, veșnic? Crezi tu că Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce pentru a-i mântui pe păcătoșii pierduți? **Crezi tu că Dumnezeu te iubește și te caută?** Aceste întrebări sunt în realitate mult mai importante decât toate acele invenții interesante care domină traficul internațional, căci ele privesc viața ta cea mai profundă și fericirea ta veșnică. **De ce nu crezi?** Să nu spui că ți s-ar părea prea minunat – nu, ai un alt motiv – simți că: dacă într-adevăr cred în Dumnezeu, trebuie să-mi supun toată viața lui Dumnezeu – **și aceasta n-o vrei.** De aceea majoritatea oamenilor spun: Nu cred ce spune Biblia; nu cred așa ceva, pentru că nu se poate vedea, auzi, pipăi. Ce nehibzuit! Poți tu să-ți vezi sau să-ți auzi rațiunea? Și totuși știi că o ai într-adevăr.

Toți oamenii cred ușor și cu plăcere ceea ce li se spune despre lucrurile pământești: scufundări de vapoare, cutremure de pământ, bătălii câștigate sau pierdute. Ei n-au văzut nimic din evenimente; ei cred ziarul, discuțiile din cârciumă, ba chiar șarlataniile cele mai nebunești ale vreunui necunoscut.

În anul 1902 un pădurar era într-un post bun, unde avea locuință, de lucru și un salariu suficient pentru familia lui. Atunci l-a vizitat un agent, l-a întrebat de salariul lui, de obligațiile de serviciu și i-a spus că i-ar putea face rost de un post mult mai bun, un salariu mai mare și un serviciu mai ușor. Pădurarul a consimțit, și-a dat demisia din postul lui și i-a trimis agentului cele 15 mărci pentru plata mijlocirii. Într-adevăr, a obținut postul cel bun și la 1 octombrie a pornit la drum ca să-l ia în primire. Dar ce spaimă când a ajuns pe proprietate – aici nu știa nimeni nimic despre un pădurar nou de angajat. Totul a fost escrocherie. Sărmanul bărbat credul fusese înșelat. Acum era cu nevastă și copii la sapă de lemn. Îl crezuse pe un escroc. Această întâmplare din viața practică este descrierea exactă a mării înșelătorii pe care satan, marele escroc, o comite asupra oamenilor. El le spune: „Ce-ți dă Dumnezeu nu valorează nimic; eu îți dau ceva mult mai bun; urmează-mă pe mine!” Într-adevăr, oamenii îi plătesc prețul cerut: anii prețioși ai vieții lor, pacea inimii lor, ei aruncă binecuvântările pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ei. Când ajung apoi la locul destinației lor, la poarta veșniciei, găsesc: nenorocire, blestem, disperare – sunt înșelați pe veci.

Oamenii cred lucrurile cele mai incredibile atâta timp cât este vorba despre sănătate, afacere, câștig de bani; sunt capabili să se încreadă în oamenii cei mai răi; mulți au învățat zadarnic proverbul: „Nu te tot încrede în oricine!” Dar de îndată ce Dumnezeu spune oamenilor: „Ești pierdut pentru totdeauna cu păcatul și cu vina ta; **Eu te voi salva**, încredințează-te Mie!”, diavolul îi determină pe majoritatea oamenilor să răspundă: „**Nu!**” Unii declară Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu despre harul prezent și despre judecata viitoare ca poveste, pe care n-ar putea-o crede. Mulți alții spun: „Eu îl cred!” dar totuși nu se încredințează dragostei salvatoare a lui Dumnezeu: ei trăiesc pentru ei înșiși, nu-și subordonează viața Cuvântului și voinței lui Dumnezeu. Aceia care-L resping pe Dumnezeu și Biblia, își mărturisesc deschis necredința. Aceștia își au credința numai în cap și pe buze, nu în inimă. Gândurile lor sunt pline numai de planuri și dorințe pământești, de năzuința după bani și distracție.

Credința valabilă înaintea lui Dumnezeu își arată autenticitatea în aceea, că omul se încredințează lui Isus cu inima și cu viața. El Îl recunoaște pe Hristos cel înviat ca pe o Persoană prezentă, atotputernică; el știe: sângele Fiului lui Dumnezeu m-a spălat pentru totdeauna de toată vina mea, patria și moștenirea mea sunt în cer și cât timp sunt pe pământ mă poartă puterea și harul lui Dumnezeu. Aici este vorba numai despre realități, despre care Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu dă o mărturie incontestabilă. Astfel credința unui creștin adevărat se odihnește pe o stâncă de neclintit. Credinciosul spune atât în privința iertării vinei sale, cât și a slavei veșnice: „**Dumnezeu nu poate minți! Am pace pentru că Dumnezeu o spune!**” Aici este într-adevăr pace!

Deosebirea între credința din cap și credința din inimă este de o importanță decisivă. Credința din cap admite adevărurile și cuvintele lui Dumnezeu învățate în școală cu o mărturisire a buzelor; dar lucrul acesta doar mărește responsabilitatea omului; înaintea lui Dumnezeu este fără valoare, pentru că viața zilnică cu înclinațiile și cu deciziile ei rămâne sub guvernarea încăpățănării și a egoismului. Poate că ai o mărturisire a buzelor foarte drept-credincioasă, poate treci drept cucernic – dar, **ai viață din Dumnezeu?** Credința din inimă aduce viața veșnică; credința din cap este moartă și aduce moartea. Și satan, marele vrăjmaș al lui Dumnezeu, recunoaște că Dumnezeu există, ba chiar este așa de profund convins de aceasta, încât tremură în fața realității. Dar această credință nu cuprinde mântuire, ci judecată.

Am citit de curând despre un ateu care nu voia să creadă nici în cer, nici în iad și trăia corespunzător, că pe patul de moarte a fost apucat de groaznice muștrări de conștiință. El a mărturisit tare că locul lui veșnic va fi la Cain, Ham, Iuda și la toți cei care-L disprețuiesc pe Dumnezeu. Când l-a vizitat unul dintre prietenii lui de altădată, a mărturisit: „N-am avut nici o credință; acum încep să am una, dar o credință ca diavoli, care cred și tremură.” Iată un om care n-a vrut să se încredințeze dragostei lui Dumnezeu; acum va fi apucat de judecata lui Dumnezeu.

Credința valabilă înaintea lui Dumnezeu caută în conștientizarea propriei vini și slăbiciuni un Salvator și pe Unul care să ajute – ea aude vestea harului și se încredințează lui Isus. Dar fără credință este **cu neputință** să fii plăcut lui Dumnezeu. **Cu neputință!** Nu putem fi plăcuți lui Dumnezeu nici prin pomeni, nici prin virtute sau cucernicie omenească și nici prin lacrimi sau sentimente evlavioase și nici prin mătăanii, ci numai prin credința inimii, care apucă harul.

Nu arareori întâlnim oameni care au o conștientizare profundă a vinei lor și a seriozității veșniciei, care chiar vor să creadă în dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu, dar nu pot totuși să apuce harul. Poate este acesta cazul tău. Atunci imaginează-ți o văduvă foarte îndatorată. Un binevoitor bogat o vizitează, pune pe masă o bancnotă de o sută de mărci: „Aceasta este pentru dumneavoastră!” Văduva admiră ajutorul bogat, niciodată presimțit, care îi este dăruit aici din îndurare. Cu toate acestea ea suspină în continuu: „Ce fericită aș fi dacă aș avea acest dar mare!” Între timp se jelește pentru sărăcia ei. Pare că nici nu înțelege că străinul spune mereu: „Banii sunt pentru dumneavoastră! Vă rog, luați-i!” În sfârșit, în sfârșit îndrăznește să întindă mâna pentru a lua bancnota. Cu bucurie covârșitoare jubilează: „Acum tot necazul a trecut și nu mai am nici o plângere!” De acest singur lucru depinde: ca ea să apuce ceea ce i-a fost destinat. Aceasta este esența credinței. Dumnezeu îi oferă păcătosului o mântuire gratuită, deplină, veșnică.

Scumpe prietene, crede în evanghelie, încredințează-te astăzi Domnului așa cum ești și **vei avea** viața veșnică. Duhul Sfânt va da imediat mărturie duhului tău că ai devenit un copil al lui Dumnezeu. „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu-L crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, pentru că nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său.” (1 Ioan 5,10-11).

Nr. 41

CRESCUT PENTRU ÎNCHISOARE

„Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Galateni 6,7)

Acum vreo 50 de ani un om nobil (A. v. S.) se străduia în diverse feluri pentru tineretul poporului nostru.

Despre vizita lui în închisoarea din M. a povestit: „Printre mulții deținuți pe care i-am văzut în fața mea, se afla un bărbat înalt, frumos, tânăr, a cărui atitudine arăta că a trăit în cercuri mai bune. El nu se înghesuia spre mine, ci stătea mai departe. Apoi, ca mânat de o decizie rapidă, s-a grăbit dintr-odată spre mine și a spus cu o voce tremurătoare: „Nu mă mai cunoașteți?” – Nu, nu puteam deloc să mi-l amintesc și deși mă temeam că-l rănesc prin aceasta, a trebuit totuși să-i spun: „N-am nici o idee cine sunteți.”

Atunci mi-a spus numele lui; m-am speriat! Era singurul fiu al văduvei unul funcționar din justiție, care avea o mică avere și o mică pensiune la care am locuit o vreme. Pe atunci era un băiat frumos, cu extraordinare daruri intelectuale. L-am luat în grija mea, l-am meditat cât timp a fost la gimnaziu și m-am bucurat pentru progresele lui uimitoare. Încă nu întâlnisem ceva asemănător în pricepere vie, în asimilare limpede. Amabil, prietenos, plăcut pentru oricine, era contrariul numai pentru mama lui, căci – era idolul ei. Ea nu putea să-i spună nimic și nici să-i refuze ceva, nici un sacrificiu nu-i era prea greu pentru a-i îndeplini toate dorințele. Ea și-a sacrificat încetul cu încetul mica avere ca fiul ei în nici o privință să nu rămână în urma copiilor mai bogați, nici a hainelor scumpe, nici a distracțiilor costisitoare. Am vorbit cu ea de mai multe ori cordial și insistent despre marea nedreptate pe care i-o face copilului ei, dar zadarnic. Odată, când am văzut cu durere unde ajunsese deja copilul ei prin răsfățul ei, i-am spus cuvântul dur: „Vă creșteți copilul pentru închisoare.”

Mai târziu, prin viața mea agitată am ajuns cu totul în afara legăturii cu mama și cu fiul și acum, după ce n-am mai auzit nimic despre el timp de 15 ani, l-am reîntâlnit în închisoare, condamnat pe termen lung pentru furt mare, comun.

N-a învățat niciodată să-și refuze ceva, așa că nevoile lui erau mult mai mari decât mijloacele lui; pentru a-și satisface pornirea după plăcere, a făcut datorii și, mânat de creditorul lui, polițe false. Acestea l-au adus în închisoare și în compania hoților, împreună cu care a comis furtul comun, care trebuia să-i dea mijloacele să înceapă o viață nouă în lumea nouă. Planul a eșuat, a fost prins asupra faptului și a ajuns în pușcărie.

L-am vizitat de mai multe ori în celula lui singuratică. Într-o zi a fost deosebit de neliniștit; era ca și când gânduri grele lucrau în pieptul lui. A șezut acolo o vreme, cu barba apăsată în piept, cu ochii închiși; când am încercat să-i spun un cuvânt de consolare, a izbucnit brusc într-un plâns violent, m-a privit cu o căutătură disperată și a spus: „Încă nu știți tot!” – Atunci și-a apăsat în ochi ambele poduri ale palmei și a început să plângă tare: „Mama mea m-a blestemat! Pe patul de moarte m-a blestemat! Și eu am meritat; - când era pe moarte am construit în camera alăturată un teatru - și am jucat teatru de păpuși!”

Aceasta este o poveste tristă, care dă ceva de gândit multor părinți și mai cu seamă unor asemenea mame, care sunt îndrăgostite de copiii lor. Proprii copii sunt adesea idoli primejdioși!

Povestea devine și mai gravă când din calculul statistic aflăm că în imperiul german sunt pedepsiți penal în medie în fiecare an 50 000 de tineri sub 18 ani. (Numărul total al tuturor condamnaților se ridică la aproximativ jumătate de milion anual.) Ce vină enormă vorbește dintr-o asemenea cifră! Nu numai vina care zace pe conștiința fiecărui infractor în parte, ci și vina nenumăraților ademenitori și distrugători; și vina părinților și a educatorilor nechibzuiți și fără scrupule.

Totuși nu este nevoie să mergem întâi în sălile de tribunal, în pușcării și în închisori pentru a vedea munți de vină și păcate; din toate părțile ne înconjoară mlaștina de egoism, de necurăție și de înșelăciune. Cât de mult l-a îndepărtat satan pe om de dragostea și adevărul lui Dumnezeu! Și ce ne spune priveliștea din propria noastră viață, inimă și conștiință?

Toți părinții, superiorii, educatorii, învățătorii, toți cei care poartă răspundere pentru alți oameni, să se întrebe: **Ce au văzut, ce au auzit de la noi copiii noștri, subalternii noștri, elevii noștri?**

Este o lege a guvernării lui Dumnezeu: **„Ce seamănă omul, aceea va și secera!”** Să scriem acest cuvânt cu litere uriașe deasupra pușcăriilor și închisorilor, dar mult mai mult în conștiințele și inimile oamenilor, ale părinților și ale copiilor. Viața oamenilor în timp și-n veșnicie este un **semănat și un secerat**.

N-ai ajuns în pușcărie – nu, ești un om foarte onorabil -, dar n-ai contribuit și tu ca alții să ajungă pe calea pierzării? Câte unul stă în spatele ferestrei cu gratii din închisoare, din casa de nebuni, câte unul a ajuns la sinucidere și în iad, al cărui suflet Dumnezeu îl va cere de la un altul. Dragă prietene, ce ai semănat până astăzi? Cercetează-ți viața și cuvintele! Și lumea gândurilor tale este un semănat. Cercetează ce ai fost până astăzi pentru părinții tăi, ce ai fost pentru camarazii tăi, pentru prieteni, pentru tovarășii de profesie și de muncă!

Unul care înjură învață generații întregi înjurăturile lui. – Tineretul învață ușor. Un singur om a pronunțat cândva pentru prima oară acest blestem groaznic, provenit din iad: „Bată-mă Dumnezeu!” Acest cuvânt s-a răspândit; în toate orașele și ținuturile este pronunțat ca și când n-ar fi nimic și se împlinește cu nenumărați oameni.

Unul îl învață pe altul păcatul murdar al imoralității – ca ciurma se întinde blestemul. Mulți sunt în ospiciu, alții în închisoare, pentru că viciul desfrânat le-a zdrobit și le-a distrus viața și le-a împovărat-o cu vină!

Toți recunoaștem, îndată ce ne vedem în lumina lui Dumnezeu, că din fire nu ne aflăm într-o stare mai puțin îngrozitoare decât acel tânăr disperat; el era conștient că era sub blestemul mamei sale muribunde, a cărei dragoste a răsplătit-o cu nerecunoștință. „Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea mare cu care ne-a iubit” (Efeseni 2,4), Dumnezeu nu face așa ca acea mamă foarte nefericită, care murind, și-a blestemat fiul. Nu, El îi caută pe oamenii ostili lui Dumnezeu, care nu vor să audă nimic de El, care sunt morți în păcate; Dumnezeu vrea să le dăruiască mântuire și viața veșnică în Hristos. Dumnezeu Și-a văzut Fiul iubit suferind și murind **pentru vina ta** – acum pune aceasta pe conștiința ta, dacă vrei să te lași biruit de această dragoste a lui Dumnezeu.

Este foarte important să înțelegem că toți oamenii se găsesc din fire într-o **stare pierdută**. Și tu, și tu! – cu excepția cazului că ai avut parte, ai trăit mântuirea care este în sângele lui Isus. Toți oamenii neîmpăcați, oricât de virtuoși și religioși ar părea, sunt chemați prin har la **convertire**. Cine nu-și lasă viața să fie schimbată prin dragostea lui Dumnezeu, se grăbește spre un loc al pierzării, care este mult mai îngrozitor decât pușcăria. Acel fiu plângea și striga pentru că a răsplătit dragostea nehibzuită a mamei lui cu nerecunoștință neagră – **ce tânguiri se vor înălța în veșnicie de la oamenii care au disprețuit și au respins cea mai sinceră dragoste a lui Dumnezeu, dragostea care a suferit, a murit, a căutat, a lui Isus?**

Nr. 42

LANȚURILE PĂCATULUI

„De ce să se plângă omul cât trăiește? Fiecare să se plângă mai bine de păcatul lui!”
(Plângerile lui Ieremia 3,39)

Cât suspină și se plâng oamenii de boală, de dureri și de șomaj, de grijile făcute de bani, de afacerile eșuate și de vremea rea! De ce auzim atât de rar un om plângându-se de povara păcatului său? Este adevărat, mulți, mulți n-au de fapt nici o durere pentru păcatele lor, chiar se laudă cu ele și batjocoresc în legătură cu ele. Un om de felul acesta era un student, E. M., care în 19.05.1903 a murit în Viena – el a băut coniac până a murit, după o noapte de chef.

Dar există destui oameni, care suspină lăuntric sub povara grea a lanțurilor păcatului. Stăpânitorul acestei lumi le interzice să vorbească despre acestea: „Să nu spui nimănu! Aceasta este o problemă pe care trebuie s-o porți în tăcere, pentru tine. La ce folosește? Doar nu există nici un leac. Și cine poate să întoarcă cele petrecute ca și când nu s-ar fi petrecut?” Așa-i vorbește satan la ureche păcătosului care suspină și se luptă. Este acesta poate cazul tău? Ai dus bătălia zadarnică împotriva păcatului tău favorit într-o luptă lungă?

Destul de mult te-ai chinuit,
Mereu legat și strâmtorat,
Pe vrăjmaș nu l-ai biruit,
Lanțul nu l-ai sfărâmat.

Mereu ai căzut și te-ai sculat iar – până când, în cele din urmă ai renunțat șovăind.

Se spune că condamnarea la muncă în minele de plumb rusești face parte dintre destinele cele mai dure care îl pot lovi pe un om. Această condamnare este pe viață. În aerul nesănătos, otrăvit, puterile pier curând; nici o consolare nu luminează în munca zilnică dură. Dintre infractorii care sunt exilați în Siberia, au fost deja mulți grațiați; ei au putut să se întoarcă acasă și să înceapă o viață nouă. Dar pentru deținuții din mine nu există nici o speranță de grațiere. Aceasta este starea unui om, care legat cu lanțurile viciului, trebuie să facă ceea ce nu vrea. Satan l-a condamnat să se mistuie singur în patimile lui păcătoase, în atmosfera otrăvită, în întunericul nocturn.

Era o fată tânără, salvată din adâncul păcatului, adusă într-o casă creștină unde locuia pacea lui Dumnezeu, unde era răsfățată cu dragoste maternă. Nimic nu-i lipsea: nici locuința, nici îmbrăcămintea, nici plata, nici hrana; putea să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și a simțit dragostea lui Isus. Știa lucrul acesta și totuși – într-o seară a părăsit toate acestea; afară! Afară! Înapoi în mizerie, în robia păcatului, în lipsa de patrie – pentru a se distruge. Cine este legat cu asemenea lanțuri ale păcatului, simte foarte bine că păcatul este pieirea lui. Dar încercările de a se elibera singur le-a abandonat de mult și speranța de a fi eliberat de un altul, n-o cunoaște.

Totuși, este aici Unul care vrea să te elibereze. Ascultă: **există mântuire pentru tine, grațiere!** Cheamă acest singur Nume: Isus! În acest Nume este mântuirea pentru toți, și pentru tine! Strigă îndrăzneț, strigă tare! Strigă în liniștea odăii tale, strigă în ceasul în care simți puterea păcatului! **Isus este Eliberatorul!** El este aproape de tine, El aude strigătul tău – vei simți că El te salvează.

Nu întreba dacă ai putere să rupi cu păcatul! **Ai dorința ca un Altul să-ți rupă lanțurile?** Vrei într-adevăr lucrul acesta? Atunci dovedește-o prin aceea că vii la lumină cu mizeria păcatului tău; mărturisește cinstit care este starea ta! Poate vei cunoaște vreun creștin adevărat care se roagă, în care ai încredere, împreună cu care te poți și ruga. Este scris: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții ca să fiți vindecați” (Iacov 5.16). Isus este aici. El vrea și poate să te elibereze. Privește înapoi la calea ta cu multele decizii și juruințe cu care te-ai străduit

să rupi domnia păcatului tău preferat. N-a fost lucrul aceasta mereu un petic nou care a fost adăugat la haina veche a păcatului? După un timp scurt peticul s-a rupt, iar ruptura a fost și mai rea. Aceasta este povestea de viață aproape a fiecărui bețiv: păcătuire, autoacuzare, plâns, luare de decizii și iar păcătuire. Dar pe lângă aceasta, nevasta lui primește iar bătăi și înjurături când vine beat acasă.

Și o femeie arțăgoasă? Se aprinde fără motiv, ocărăște, face tărăboi, se plânge – după aceea întreabă ce a fost de fapt? Nici ea nu știe – dar nenorocirea este provocată.

Dumnezeu nu cere putere de la tine, căci știe că n-ai: Dumnezeu cere de la tine numai: **credință! Să crezi înseamnă să te încredințezi lui Isus.** La malul mării era o mică barcă pregătită pentru trecerea la vapor. Marea era furtunoasă, călătoria era într-adevăr periculoasă. Dar timpul presa. Trebuia ori să se imbarce, ori să rămână pe loc. Călătorul i-a privit pe cei doi marinari bătrâni – și-a zis: în aceștia poți să te încrezi. A urcat – și ei l-au dus cu bine dincolo. Tu, cel care până acum te-ai luptat cu păcatul pe țărmul nenorocirii, aruncă-te în vapoarașul credinței! Vei fi scăpat de puterea asupritorului tău! Încredințează-te Domnului Isus în loc să te plângi!

Până acum ai avut o concepție total greșită despre puterea lui satan, împotriva căreia ai dat o luptă fără speranță. El a montat ispitele în calea omului slab; pofta ademenitoare, un cuvânt, un tablou, un gând aprind focul patimii. În tine însuși sunt active puteri ale păcatului, care deschid vrăjmașului poarta inimii tale. Ele asaltează comandantul acestei fortărețe și anume, voința ta, eul tău, până-l lasă pe vrăjmaș înăuntru. **N-a fost aceasta de multe ori așa?** Tu te-ai căit de păcatul tău, ai vrut cu adevărat să-l izgonești din viața ta și să-I slujești lui Dumnezeu într-o viață nouă. Ți-ai împodobit casa inimii cu ramuri verzi de hotărâri noi. Dar această casă nu poate rămâne nelocuită și deoarece Isus nu S-a mutat în ea, duhul izgonit din ea: al poftii imorale, al minciunii sau al beției, al lăcomiei de bani și al necinstei mai ia cu el încă șapte duhuri, mai rele decât el însuși. Atunci, în ceasul când tu n-ai fi crezut, intră deodată vechiul vrăjmaș, pune iarăși stăpânire și nenorocirea robiei păcatului tău devine mai rea decât oricând înainte.

Predă-te lui Dumnezeu! Crede-L pe Mântuitorul, că harul Lui va birui în tine prin puterea sângelui Său, a Cuvântului Său, a Duhului Său, prin puterile prezenței Sale personale!

Diavolul are la majoritatea oamenilor un domeniu deosebit al păcatului, în care îi lasă să simtă puterea lui și robia lor. Tot aici începe și Domnul lucrarea Lui de eliberare. Într-adevăr, după aceea ne dăm seama că și celelalte domenii ale inimii și ale vieții au nevoie de spălare, dar în domeniul acesta, unde domină păcatul favorit, unde au fost scufundate în mlaștina de nepătruns nenumărate dale de intenții bune, aici trebuie omul să simtă intens scăparea și eliberarea, **biruința harului.**

Câte unul crede cu plăcere că Domnul ar putea și ar vrea să salveze păcătoși obișnuiți, dar deoarece el se recunoaște a fi un păcătos total neobișnuit, nu poate să creadă că ar exista și pentru el salvare și eliberare. **Minunatul adevăr că Isus poate și vrea să-l salveze pe păcătos din adâncul adâncului, trebuie propovăduit în gura mare.** Întâi trebuie să-ți dai seama că ești **un păcătos neobișnuit**, unul absolut pierdut, ca să fii determinat să te încredințezi Mântuitorului. După ce ai făcut lucrul acesta, vei afla că Dumnezeu are pentru viața ta gânduri minunate de mari.

Dragostea lui Isus izbăvește,
Brațul Lui e tare, credincios,
Lanțul păcatului zdrobește
Și va face totul nou și frumos.

Nr. 43

MAREA EROARE DE CALCUL

„Totuși, învățați-vă minte, oameni fără minte! Când vă veți înțelepți, nebunilor? Cel ce a sădit urechea, s-ar putea să nu audă? Cel ce a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă?” (Psalmul 94,8-9)

Portul din D. a fost construit în anii 1890-1892. Zidul portului are o lungime de 850 de metri. În afară de aceasta, zidul este înalt de 6 metri sub oglinda apei, iar deasupra apei se ridică la 9,5 metri, așa că zidul este înalt de 15,5 metri, deci 50 de picioare. Construcția fundațiilor puternice s-a lovit de mari dificultăți de sol. În plus s-a întâmplat că în primul an de construcție, ambele mașini uriașe care trebuiau să slujească la îndepărtarea pământului din adânc (excavatoarele), care se sprijineau pe patru luntre, într-o noapte au fost scufundate de o mână criminală. Cu atât mai mare a fost bucuria când în sfârșit au fost finalizate zidurile de fundație. Cu acest prilej a avut loc în 20 octombrie 1892 o sărbătoare în cinstea muncitorilor, la care au participat toată conducerea lucrărilor, arhitecții, antreprenorul și inginerii. Credinciosul antreprenor de construcții, O. M., care a luat în primire contractual construirea zidului portuar, a arătat în cuvântarea sa festivă că marile greutăți și piedici care au fost găsite la această construcție, au fost trimise de Dumnezeu, care vrea să-i convingă pe oameni de neputința lor vizavi de Dumnezeu și de dependența lor de El. Vorbitorul a arătat în același timp că și binecuvântarea, vremea bună în timpul construirii și orice reușită este un dar al lui Dumnezeu.

Domnul O. M. și-a încheiat cuvântarea cu vorbele poetului:

De pe frunte, fierbinte,
Sudoarea să curgă-nainte.
Chiar de-l laudă pe meșter lucrarea,
Totuși de sus vine binecuvântarea.

Arhitectul-șef, domnul W., a contestat aceasta deschis, prin aceea că în cuvântarea lui a spus zidarilor: „Domnul M. spune: Dumnezeu! Eu spun: gresie de cărbune din zona Ruhrului și mortar cu tras.”

Aici a vorbit duhul care guvernează timpul nostru; **oamenii vor să se descurce fără Dumnezeu!** Vrem să arătăm oamenilor că omul **poate!** Atitudinea pământească este aceea care spune: N-am nevoie de nici un Dumnezeu; nu vreau nici un Dumnezeu. Este același duh trufaș care cândva i-a mânat pe oameni să construiască turnul Babel, pentru a-și face ei un nume al lor. Dar cum Dumnezeu a făcut atunci de rușine lucrarea îngâmfată și trufia omului, așa i-a mers și acestui arhitect care a disprețuit binecuvântarea Dumnezeului atotputernic și credea că este suficient dacă are gresie de cărbune din zona Ruhrului și mortar cu tras. El a construit în primăvara următoare clădirea antrepozitului vamal care aparținea instalației portuare. Dar în ciuda gresiei de Ruhr și a mortarului cu tras, s-au arătat curând fisuri și tasări. A trebuit să se renunțe la construcție cu o pagubă de 150 000 de mărci; clădirea a fost începută din nou într-un alt loc. Arhitectul a fost chemat la anchetă disciplinară și pedepsit.

Iată, Dumnezeu fusese martor: „Eu zădărnicesc semnele proorocilor mincinoși și arăt ca înșelători pe ghicitori; fac pe cei înțelepți să dea înapoi și le prefac știința în nebunie.” (Compară cu Isaia 44,25.) Totuși, așa rămâne: „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc” (Psalmul 127,1). Creștinătatea de nume este plină de oameni care sunt hotărâți să se descurce fără Dumnezeu. Ce mare eroare de calcul!

Dumnezeu îi poartă cu răbdare și câte unuia îi reușește construcția, după cum se pare. Atunci diavolul, stăpânitorul acestei lumi, încearcă să-l convingă pe omul nebun: Vezi ce bine i-a reușit acestui om nelegiuit? Ce bine s-a scos acesta cu minciuna! Ce bogat a devenit acela; ce sus a ajuns cel de-al treilea!

Prietene, nu te lăsa înșelat, ci pune la inimă: „Frica Domnului este începutul înțelepciunii; toți cei care o păzesc, au o minte sănătoasă și slava Lui ține în veci” (Psalmul 111,10). Lasă-te sfătuit, nu-ți face socoteala fără Dumnezeu, ci în toate planurile și hotărârile pune-L pe Dumnezeu pe primul loc! Altfel vei vedea că ajungi de rușine cu calculul tău.

Domnul X. s-a logodit cu domnișoara D. și părea că o iubește într-adevăr, cu toate că din naștere avea o desfigurare la o mână, un al șaselea deget. Logodna dura deja de o vreme, când a cunoscut o altă fată tânără. A început o relație amoroasă cu ea și n-a durat mult, că logodnica a primit o scrisoare de la mirele ei, în care îi declara că nu se poate însura cu ea pentru că mâna ei pocită îi era prea incomodă ca să suporte zilnic la masă această priveliște. Curând după aceea bărbatul s-a logodit și s-a însurat cu acea altă fată. Când s-a născut primul copil în această căsnicie, avea la o mână exact aceeași deformare ca prima logodnică a tatălui. Acesta din urmă a trebuit, vrând-nevrând, să vadă zilnic ceea ce a luat ca pretext pentru a rupe jurământul de credință. Socotise greșit; calculase fără Dumnezeu, al Cărui ochi sfânt pătrunde cu privirea motivele tainice ale inimii. Diformitatea acestei mâini de copil era doar o amintire, o chemare la pocăință; ea încă nu era încheierea socotelilor pentru ruperea legământului și pentru lacrimile de care se făcuse vinovat. Încheierea socotelilor va urma cândva în fața tronului de judecată al lui Dumnezeu, dacă păcătosul nu se smerește cu pocăință și recunoaștere adevărată înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Prietene, privește în urmă pe calea vieții tale; **și cuvintele și scrisorile tale sunt înaintea lui Dumnezeu**; pune-ți în ordine socoteala cu Dumnezeu și cu oamenii până mai durează timpul tău de har!

Într-o gară un orb a fost condus în tren. Un bărbat mai în vârstă, demn de încredere, care se născuse și crescuse în același oraș, povestea că tatăl orbului făcea în urmă cu mulți ani un comerț bănos cu păsări cântătoare. El prindea păsările tinere în pădure și le pune în colivii, unde învățau cântatul. Ele îl învățau în parte de la păsările cântătoare bune, care cântau în coliviile lor ca dascăli, în parte de la tânăra femeie care avea o voce frumoasă și care se pricepea să le cânte păsărilor așa, încât ele se străduiau s-o imite. Unii negustori de păsări scoteau ochii păsărilor tinere, ca să învețe să cânte mai bine. Există soiuri de păsări care atunci se lasă ascultate zi și noapte, pentru că nu mai pot deosebi lumina și întunericul. Tot așa lua și acest om lumina ochilor păsărelelor tinere. Dacă apoi unele dintre animăluțele oarbe nu învățau să cânte, le pune iar în pădure, unde trebuiau să moară în nenorocire.

Între timp s-a născut primul copil în tânăra căsnicie. Ce spaimă a fost când s-a constatat că pruncul era orb! Tot așa a fost cu al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea, al șaselea copil. În această căsnicie n-a existat nici măcar un singur copil văzător. Ca mulți orbi, tot așa erau și acești copii deosebit de muzicali; ei semănau exact cu păsările tatălui lor: erau cântăreți orbi. Și acest om a greșit calculul. El a crezut că poate să procedeze cum vrea cu creaturile lui Dumnezeu, depindea numai de câștigul de bani. Ce eroare de calcul!

Dacă Dumnezeul sfânt poate să vorbească așa de serios din cauza unei cruzimi comise față de păsările tinere, ce va fi când va încheia socoteala din cauza păcatelor care sunt comise față de copii, de tineri și de fecioare, deoarece sunt ademiniți la viciu, sunt învățați răul, sunt călăuziți pe căile păcatului!

Unii părinți și învățători necredincioși orbesc ochii inimii copiilor lor, le smulg din inimă începuturile cunoașterii lui Dumnezeu, ale credinței și ale temerii de Dumnezeu și îi lasă apoi să zboare în viață, unde trebuie să piară. Ei se pierd pentru totdeauna pentru că ochii lor nu mai văd lumina soarelui harului și a adevărului lui Dumnezeu, deoarece totul este întuneric. Oamenii gândesc: Numai să-și câștige copiii pâinea și să fie căpățuiți pământeste; aceasta este de ajuns; credința și mântuirea sufletului nu contează. Ce eroare de calcul!

Cu siguranță că noi toți ne-am greșit de multe ori socoteala în viață. Vrei să devii înțelept? Teme-te de Dumnezeu sfânt, prezent! Întreabă de Cuvântul și de voința Lui, cercetează-ți viața înaintea Feței Lui! Încredințează-te lui Isus, al Căruia sânge șterge păcatul. Crede în harul care este oferit în Hristos tuturor păcătoșilor vinovați! Dacă vei socoti hotărât, că Dumnezeu sfânt, veșnic, îl trage la inima Lui ca deplin împăcat pe oricine care s-a încredințat, crezând, lui Isus, cu siguranță n-ai greșit socoteala – căci Dumnezeu o spune!

Nr. 44

DE CE AI ASCUNS LUCRUL ACESTA?

„Când voi zice celui rău: ‚vei muri negreșit!‘, dacă nu-l vei înștiința și nu-i vei spune, ca să-l întorci de la calea lui cea rea și să-i scapi viața, acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângele din mâna ta. Dar dacă-l vei înștiința pe cel rău și el nu se va întoarce de la răutatea și de la calea lui cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul.” (Ezechiel 3,18-19)

Regele Henric al VIII-lea al Angliei a fost un bărbat crud și imoral, de mâinile căruia era lipit mult sânge, cu toate că cunoștea foarte exact Cuvântul lui Dumnezeu. El a murit în 28 ianuarie 1547, înconjurat de cei mari ai curții sale, cu cuvintele: „Ei, prieteni, am pierdut totul: împărăția, coroana, sufletul!” N-ar fi trebuit să moară așa. El a avut un predicator sincer al curții, pe nume Hugo Latimer; acesta a ținut într-o zi o predică atât de dură împotriva păcatului carnal, încât regele i-a cerut să dezmințască această predică în duminica următoare. Când a venit ziua, Latimer a stat la amvonul lui și a spus: „Hugo Latimer, tu ai astăzi de predicat în fața puternicului rege Henric al Marii Britanii. Dacă spui un singur cuvânt care displace Majestății Sale, va pune să ți se taie capul. De aceea, gândește-te ce faci!” Apoi a continuat: „Hugo Latimer, tu ai astăzi de predicat în fața Domnului, a puternicului Dumnezeu, care poate arunca în iad trupul și sufletul, de aceea spune-i regelui direct adevărul!” Și așa a făcut, iar Dumnezeu l-a păzit pe slujitorul Lui de mânia regelui.

Acest bărbat loial și-a riscat capul – omenește vorbind -, dar a putut să spună ca Ilie: „Viu este Domnul în fața Căruia stau!” Tu ce riști dacă-L mărturisești pe Isus în mijlocul camarazilor tăi, a prietenilor tăi și a rudelor tale? Nimic, decât puțină batjocură și ură - lasă-i să batjocorească! Privește la Isus, El privește la tine! **Adevărata teamă de Dumnezeu alungă teama de oameni**; privirea în veșnicie îl face pe adevăratul creștin capabil să mărturisească adevărul aici, în timp.

Cu toate că fiii veacului acestuia resping cu răceala inimii sau cu înverșunare mărturia deschisă despre Isus și despre seriozitatea veșniciei, ei știu totuși exact, în fond, ceea ce credincioșii sunt dator să mărturisească. Fii convinși, dacă ești un creștin adevărat, că lumea se așteaptă ca tu să i-L mărturisești pe Isus și ea știe că ești necinstit dacă n-o faci.

Un ofițer tânăr, care a făcut împreună cu un credincios vârstnic un lung drum călare, a spus după aceea rudei sale: „Am așteptat tot timpul să-mi spună ceva despre Isus și despre întoarcerea la Dumnezeu, dar nu mi-a spus nimic.” N-a fost aceasta rușinos pentru creștinul bătrân? Stăpânitorul acestei lumi le spune la ureche copiilor lui Dumnezeu: „Aici trebuie să taci!” – dar nu asculta de acest glas!

Despre împăratul roman Vespasian am citit că a poruncit unui senator în vârstă să se ducă în adunarea senatului, dar acolo să tacă. Bătrânul a răspuns: „Pentru că sunt un senator, mă simt obligat să mă duc la adunarea senatului și când sunt în adunarea senatului, este de datoria unui

senator să vorbească ce îi spune conștiința.” La aceasta Vespasian a spus: „Dacă vei vorbi, va trebui să mori.” „Să știi, împărate”, a răspuns el, „că n-am sperat niciodată să fiu nemuritor și nici n-am dorit vreodată să trăiesc dacă n-am voie să vorbesc ce am pe inimă.” Roman brav! Și noi trebuie să avem creștini bravi, care spun: „Deoarece sunt un creștin, este de datoria mea să vorbesc chiar dacă aceasta m-ar costa tot ce am și chiar viața însăși; doresc să mor dacă nu am voie să rostesc cea ce mi-a scris Dumnezeu în inimă.” Există ocazii când noi devenim îndată trădători dacă tăcem sau ezităm cu mărturisirea. „Vestesc îndurarea Ta în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele. Tu știi lucrul acesta, Doamne! Nu țin în inima mea îndurarea Ta, ci vestesc adevărul Tău și mântuirea Ta și nu ascund bunătatea și credințioșia Ta în adunarea cea mare.” (Psalmul 40,9-10.)

Dacă suntem sinceri, vom descoperi curând că motivul pentru care le ascundem oamenilor mântuirea arătată prin Hristos, constă aproape întotdeauna în aceea că ne este mai plăcută cinstea înaintea oamenilor, decât cinstea înaintea lui Dumnezeu (Compară cu Ioan 12,43). Domnul spune: „Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar și păcătos, Se va rușina și Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri” (Marcu 8,38.)

În una din acele case din Berlin, în genul cazărnilor, locuiau doi flăcăi unul lângă altul, ușă-n ușă, foarte sus, sub acoperiș. Erau aproape zece ani de când s-au văzut aproape zilnic când se întâlneau pe scări; în plus, se ajungea din când în când la o scurtă discuție. Unul era un bărbat credincios, care cunoștea și umbla pe calea spre viața veșnică. Celălalt se mulțumea să fie un „om cinstit”. Odată a început credinciosul să vorbească despre credința lui, dar când celălalt l-a refuzat scurt, tovarășul credincios s-a lăsat așa de descurajat, încât de atunci înainte a evitat orice discuție serioasă.

Într-o zi credinciosul a observat că nu-și mai vede deloc vecinul; el a cerut informații și a aflat că acela este grav bolnav, starea lui era deznădăjduită. Imediat a fost îndemnat să-l viziteze pe bolnav. L-a găsit bolnav pe moarte și Dumnezeu i-a dat să vorbească cu convingerea inimii atât despre pacea lui, cât și despre dragostea lui Isus pentru păcătoși și despre fericita plecare acasă a copiilor lui Dumnezeu. Deodată muribundul și-a pus mâna pe brațul vecinului și a întrebat cu o voce aspră: „De cât timp ați știut aceasta?” „De aproape 20 de ani”, a fost răspunsul. „Și mie nu mi-ați spus niciodată despre aceasta!” a strigat bolnavul cu un glas sfâșietor, „nici un cuvânt, cu toate că ani în șir am locuit alături și ne-am văzut aproape zilnic și am vorbit deja de atâtea ori! Vedeți?” În noaptea următoare bolnavul a murit. „Niciodată”, a spus credinciosul când a povestit mai târziu întâmplarea, „niciodată nu voi putea uita privirea lui plină de durere cu care s-a uitat la mine când a vorbit cu mine ultimul cuvânt.”

Un creștin credincios, care-L cunoaște pe Mântuitorul lui, seriozitatea veșniciei și judecata și valoarea timpului de har, să nu semene cu câinii muți care nu pot să latre, despre care Dumnezeu spune că visează și stau tolăniți. (Compară cu Isaia 56,10-11.) Domnul binecuvântează devotamentul. Unde locuiesc creștini adevărați, dragostea mântuitoare a lui Dumnezeu trebuie să fie mărturisită la timp și ne la timp.

Ei, prietene, tu, care citești această pagină și trebuie să spui sincer: „N-am nici o certitudine a iertării vinei mele!” îți mărturisesc că în Isus se găsesc pacea cu Dumnezeu și viața veșnică. Ca un pilot loial te avertizez! Tu ești căpitanul răspunzător pentru corabia vieții tale. Te avertizez de bancurile de nisip ale necredinței și ale înțelepciunii omenești, de recifele păcatului care te amenință de jur-împrejur, de colțurile de stâncă din apă ale inimii tale rele, înșelătoare. Întoarce cursul vieții tale! Vino la Isus până nu este prea târziu, înainte să ți se sfârșească corabia! Ce groaznic ar fi dacă și tu ar trebui să te tângui veșnic: „Acum am pierdut totul, viața pământească a fost pierdută, iar sufletul meu este pierdut pe veci.” Ești chemat la Mântuitorul pentru a găsi viața veșnică. Iată, nu ți-am ascuns lucrul acesta!

Nr. 45

ÎL CUNOȘTI PE TATĂL?

„V-am scris, copilașilor, fiindcă L-ați cunoscut pe Tatăl.” (1 Ioan 2,13)

O legendă străveche povestește despre un împărat care a dat o interdicție severă pentru a distruge fărădelegea împotriva lui Dumnezeu, care pătrunsese în popor și puterea păcatului. Cine mai păcătuia o singură dată de acum înainte, pentru a face fapte rușinoase în cetatea împărătească, aceuia trebuiau să-i fie scoși amândoi ochii.

Puțin după aceea sacrilegiul s-a petrecut iar. Nu numai că mâna unui răzvrătit obraznic a atins și a profanat lucrurile sfinte, ci și-a bătut joc de împărat și de porunca lui serioasă, cu inscripții publice în piața cetății. Cine a făcut acest sacrilegiu? Această întrebare a cutremurat imediat cetatea. Vai – s-a aflat că însuși fiul împăratului era vinovatul.

Toată lumea se întreba: Va aplica împăratul nostru sentința lui severă? Da, nelegiuitul de neam mare a fost declarat vinovat în judecată publică. El și-a pierdut moștenirea coroanei, doar devenise un infractor și un răzvrătit și imediat s-a trecut la executarea sentinței. Călăul deja stătea pregătit să ardă ochii fiului de împărat cu piron de fier înroșit, când împăratul a poruncit oprirea.

El și-a ridicat glasul plângând pentru fiul lui degenerat și a strigat cu dragoste fierbinte: „Fiul meu, legea cere doi ochi ca ispășire pentru sacrilegiul tău – eu îl dau pe unul, tu să-l dai pe celălalt!”

Atunci nobilul împărat s-a așezat pe locul vinovatului și a lăsat să i se ardă ochiul, abia apoi i s-a orbit fiului celălalt ochi. După ce sentința a fost executată, împăratul și-a tras fiul la inima lui, l-a îmbrățișat cu dragoste fierbinte și l-a numit din nou moștenitor al coroanei pierdute.

Atunci fiul degenerat a fost biruit de dragostea tatălui și l-a omagiat pe acela pe care l-a necinstit și l-a întristat atât, a cărui inimă plină de dragoste n-o cunoscuse și n-o înțelesese niciodată. Acum, deoarece fiul simțise dragostea și îndurarea tatălui în această minunată jertfă ca pe o realitate, atitudinea inimii lui era total schimbată – acum l-a recunoscut pe tatăl lui. Da, tot poporul l-a laudat pe acest domnitor mare, minunat, în care erau unite atât de mareș dragostea și dreptatea. **Dragostea a găsit o cale** unde nimeni n-a văzut vreo cale pentru a-l salva pe fiu. Ce n-a putut să facă dreptatea, **a realizat harul**. Dreptatea a rămas neatinsă în majestatea ei sfântă, pretenția legii a fost deplin satisfăcută. Ce pildă minunată este această legendă despre dragostea minunată, vrednică de adorare cu care adevăratul Tată, Dumnezeu oricărui har, a procedat cu omul, care prin nelegiuirea păcatului său devenise un răzvrătit împotriva Dumnezeului sfânt, drept!

Harul a găsit o cale ca să ne salveze pe noi, cei vinovați, care prin sfânta Lege a lui Dumnezeu ajunsesem sub judecata lui Dumnezeu, pradă morții veșnice, ba chiar iazului de foc.

Acel împărat a sacrificat un ochi pentru a-i deschide poarta harului fiului pierdut, vinovat, pentru a-i reda răufăcătorului ceea ce pierduse pentru totdeauna: dreptul de copil, moștenirea coroanei. Dar Dumnezeu a făcut nemărginit mai mult: El L-a dat pe Isus, pe Domnul slavei, oglindirea ființei Lui, pe Acela care este singurul prin care Dumnezeu poate fi privit, pe Acela pe care tot cerul Îl adoră. Dumnezeu era în Hristos, El S-a dat pe Sine Însuși pentru lumea pierdută de păcătoși, pentru ca toți cei care vor omagia această dragoste a lui Dumnezeu, crezând, să găsească o intrare liberă la o cunună veșnică. Ei nu vor fi numai păziți de blestemul pierzării veșnice pe care l-au meritat: **ei vor deveni copii și moștenitori!**

Lucrul acesta este valabil pentru toți cei care vin ca vinovați, ca pierduți, care doresc **Har**. Sub dovezile coplesitoare de dragoste ale Dumnezeului veșnic vor găsi, ca fiul pierdut, un loc la inima de Tată a lui Dumnezeu și vor rosti ca niște copii preafericiți: „**Ava, Tată!**” Ei vor înțelege că toată puterea, toată bogăția, toată dragostea Tatălui este pregătită pentru ei, ei vor ajunge la

odihnă cu inima lor și vor afla: **Tatăl meu, Dumnezeu veșnic, îmi poartă de grijă! Și acum, ascultă, prietene: acesta este începutul creștinismului.**

„V-am scris, copilașilor, fiindcă L-ați cunoscut pe Tatăl” (1 Ioan 2,13 textual). Cuvântul lui Dumnezeu le spune credincioșilor care tocmai s-au convertit, care abia au venit la viața din Dumnezeu, aceluia pe care Cuvântul încă îi numește „**copilași în Hristos**”, începătorilor în creștinism: „**L-ați cunoscut pe Tatăl**”.

Dragă prietene, ai devenit un creștin adevărat? Ți-ai auzit sentința dreaptă ca un vinovat și apoi ai căutat și ai găsit har? Ai înțeles, crezând, aceasta: dreptatea lui Dumnezeu este satisfăcută, sentința Legii a fost executată pe Golgota? Atunci poți mărturisi vesel: de acum înainte sunt pe veci liber de pretențiile Legii! Sunt iubit, binecuvântat, păzit, purtat de Dumnezeu! Știi lucrul acesta: Dumnezeu îmi poartă de grijă ca Tatăl desăvârșit? Ai înțeles lucrul acesta: nu mai trebuie să port nici o povară? Ce viață nouă minunată începe atunci pentru un om **care L-a cunoscut pe Tatăl!**

O, dacă ar fi aceasta partea ta, atunci ai fi fericit!

Există o poezie frumoasă în care este descris cum un copil al unui căpitan de corabie se joacă foarte voios în furtuna care vâiește, în timp ce valurile se rostogolesc peste corabie și corabia trosnește. Atunci un marinar bătrân întreabă copilașul: „**Dar tu nu te temi?**” Iar copilul spune plin de pace și bucurie: „**Tatăl meu stă la cârmă!**”

Poți și tu să spui aceasta când te amenință primejdia și nevoia, când vezi drumul închis cu zid și îngrădit, când oamenii te părăsesc și te înșală, când nu mai ai pe nimeni cu tine în care să ai încredere, poți tu atunci să spui voios: „**Tatăl meu stă la cârmă?**”

Ah, în mijlocul creștinătății de nume numai puțini știu ce este creștinismul adevărat. Ei cred că trebuie să-și câștige harul lui Dumnezeu, să-l **cumpere** cu virtute și cu fapte bune. O, păcătos vinovat, care te temi de mânia Dumnezeului drept și sfânt, vrei să-L crezi acum pe Dumnezeu **că te iubește**, că a **făcut și a iertat în Hristos tot ce a fost necesar pentru a te spăla de păcatele tale**, pentru a te împăca cu Dumnezeu, pentru a te face copil și moștenitor?

Domnul a spus cândva Martei: „Nu ți-am spus că dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” (Ioan 11,40.) Înțelege lucrul acesta, crede-l și atunci vei vedea slava lui Dumnezeu! Nu vei deveni un creștin adevărat înainte de **α-L fi cunoscut pe Tatăl!**

Harul este pentru cei vinovați, mântuirea este pentru cei pierduți. Ești tu un vinovat, un pierdut? Atunci încredințează-te harului! Spune-I lui Dumnezeu dintr-o inimă sinceră: Doamne, vreau să cred cuvintele Tale! Sunt sigur că toate multele mele păcate, munții vinii mele înalți până la cer au fost îndepărtați prin jertfa de la Golgota, aruncați în marea îndurării – vin cu încredere în sângele lui Isus – Tată, ia-mă la inima Ta, lasă-mă să am parte de harul Tău!

Cum este de adevărat că Dumnezeu este viu, cum este de adevărat că Evanghelia este adevărul veșnic, așa vei avea parte de ce spune Dumnezeu! Îl vei cunoaște pe Tatăl, care te-a iubit din veșnicie și te va iubi și te va binecuvânta și astăzi și în vecii vecilor.

Nr. 46

EXISTĂ GHICITORI?

„Să nu vă duceți la cei ce cheamă duhurile morților, nici la vrăjitori: să nu-i întrebați, ca să nu vă spurcați cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru.”

(Levitic 19,31)

L. U. crescuse fără educație în orașul bavarez N.; păătoasa lui mamă vitregă n-avea dragoste pentru el, iar tatăl era un bărbat slab. Nici o mirare că inima tânărului a căutat de timpuriu plăcerea păcatului, iar conștiința lui s-a împietrit. În perioada soldăției, tânărul bărbat nelegiuit și îndărătnic a primit mai multe pedepse cu arest, dar nici o întoarcere. Tatăl a murit și astfel a ajuns L. U., după eliberarea lui, în casa tutorelui și unchiului său, unde domnea Isus și Cuvântul lui Dumnezeu era cinstit. Familia trăia din muncă harnică, discuțiile din casă erau dominate de cunoștința prezenței Domnului. Dar aceasta era o viață insuportabilă pentru L. U. El nu voia nici să lase băutul, jocul și păcătuirea, nici nu voia să lucreze și să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. „Mătușa proastă” care și-a îndemnat serios nepotul la convertire, s-a ales cu multă batjocură și sarcasm ca răspuns. În acest timp L. U. a moștenit de la bunicul lui o avere – așa că n-a mai rezistat la rudele evlavioase. El a renunțat la meșteșugul învățat – brutar – a cumpărat o casă, a deschis un han și o cârciumă și s-a căsătorit cu o femeie destoinică și harnică, o fiică de învățător, dar care într-un punct semăna cu bărbatul ei: un copil al lumii, departe de Dumnezeu.

La început a mers bine cu afacerea hotelieră, afacerea era bănoasă; dar în bunăstare și succes nu este o păzire față de puterea păcatului. L. U. a început o relație adulteră, care a făcut-o profund nefericită pe soția lui. Aceasta se dusese și mai înainte de mai multe ori la o ghicitoare; și acum și-a căutat refugiul acolo, pentru a afla cum i se va reorganiza viitorul.

Ghicitoarea a prezis tinerei femei: „Veți muri în scurt timp, apoi cât mai curând vă veți lua bărbatul după dumneavoastră; dar înainte de moartea lui, acesta va trece prin piața F.; acolo va întâlni un ucenic meșteșugar și se va împiedica de picioarele acestuia.” Ea i-a comunicat aceasta bărbatului ei și l-a implorat să înceapă o altă viață. Câtăva vreme după aceea, tânăra femeie a murit; ca urmare a unei emoții pe care a trăit-o în timpul nașterii, a făcut un stop cardiac.

După ce femeia a fost înmormântată, s-a trezit conștiința împietrită până atunci a lui L. U. Toate păcatele lui s-au ridicat în fața memoriei lui, o ceată neagră de acuzatori din timpuri mai vechi, ca și din timpuri mai noi îi încolțeau sufletul; pe lângă aceasta și-a amintit prezicerea că și el ar trebui să moară curând. Teama sufletului său s-a agravat când în zilele următoare a trecut prin piața F. și într-adevăr s-a împiedicat de picioarele unui ucenic meșteșugar care a trecut prin fața lui, așa încât era aproape să cadă.

Acum era convins că stătea foarte aproape de poarta veșniciei – una după alta s-au realizat toate câte spusese ghicitoarea. Acum i s-a făcut îngrozitor de teamă din cauza păcatelor lui; el și-a deschis inima tremurândă unei rude, care nu-L cunoștea nici ea pe Domnul. Aceasta l-a sfătuit să-și mărturisească păcatele și atunci ar scăpa de apăsare. S-a dus la un bărbat care era considerat creștin, ce-i drept, dar nu-L cunoștea pe Isus și calea păcii. Deci lui i-a mărturisit nefericitul L. U. povara păcatului său, dar n-a auzit fericita Evanghelie, că în sângele vărsat o dată pentru totdeauna al Fiului lui Dumnezeu, pentru orice păcătos pregătit de pocăință, se găsește har veșnic, iertare desăvârșită. Astfel s-a întâmplat că L. U., în ciuda mărturisirii lui n-a ajuns la credința vie și la pace. Inima lui a rămas încolțită, suspinând sub povara insuportabilă.

Nu mărturisirea înlătură păcatul – oricât de necesar și dorit de Dumnezeu este lucrul acesta -, ci **sângele lui Isus Hristos vărsat pe Golgota**. Această credință n-o avea L. U.; l-a cuprins disperarea necredinței. Nu era tristețea dumnezeiască a unui suflet care se smerește cu pocăință adevărată în fața Fiului lui Dumnezeu răstignit și înviat. Maria Magdalena a avut o tristețe dumnezeiască atunci când a plâns lacrimi de pocăință pe picioarele lui Isus – ea a găsit pace, dar

Iuda Iscarioteanul, care s-a băgat singur sub puterea lui satan, s-a sinucis în disperarea lui întunecată. Așa și aici. Satan, marele înșelător, a făcut ca L. U. să nu meargă în chinul lui sufletesc la copiii lui Dumnezeu, la rudele lui credincioase pentru a vorbi cu ele – acolo ar fi fost condus la Isus, la picioarele Celui răstignit; acolo ar fi găsit viață și pace. Mândria și încăpățânarea l-au reținut de la aceasta. Înainte să caute mângâiere la acești evlavioși, prefera să pună capăt chinului său sufletesc prin sinucidere. În acest scop a mers într-o pădure apropiată. Aici, pe când scotea revolverul, venea un țăran spre el – aceasta l-a dezmeticit pe L. U. pentru moment și a plecat acasă. Dar el n-a înțeles dragostea lui Dumnezeu care i-a ieșit în cale. În dimineața duminicii următoare s-a împușcat. Când ușa locuinței a fost spartă, sinucigașul neînsuflețit a fost găsit în patul lui, lângă el o lumânare care ardea și o **carte de rugăciuni!** Sărmanul om înșelat – să fi crezut că poate răscumpăra harul cu o carte de rugăciuni deschisă? Doar respinsese toată viața harul care i se oferise în sângele Fiului lui Dumnezeu.

Ce înșelător cumplit este satan, încât a putut să împingă într-o asemenea noapte un păcătos disperat!

Chiar și un om care simte blestemul păcatului său, povara vinii lui și care știe unde se află credincioși care au găsit pace în Isus, chiar și un asemenea om a putut să treacă pe lângă mâinile întinse ale lui Isus, pentru a se arunca sinucigaș în prăpastia pierzării.

De unde a fost acea ghicitoare capabilă să prezică moartea apropiată a tinerei femei și împiedicarea omului de picioarele unui ucenic meșteșugar în piața F.? Faptele povestite aici sunt deplin garantate, petrecute la începutul anului 1903. A fost lucrarea lui satan! În multe locuri este simțită pe pământ asemenea eficacitate a lui satan. Nu degeaba este scris: „Să nu vă duceți la cei ce cheamă duhurile morților, nici la vrăjitori: să nu-i întrebați, ca să nu vă spurcați cu ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru.” Această poruncă este scrisă de mai multe ori în Biblie. Există multe puteri și activități ale lui satan, prin care el îi orbește și îi înșeală pe oameni. Mulți ghicitori și ghicitoare sunt **escroci – dar în nici un caz toți!** Dar toți cei care merg la ghicitori pentru a afla acolo viitorul, păcătuiesc grav împotriva poruncii lui Dumnezeu, ei admit puterea lui satan peste viața lor. Mulți oameni din poporul nostru parcurg acest drum la ghicitori și la cei care dau în cărți, unii pentru a lăsa să li se ghicească, alții pentru „a discuta”. Toate prezicerile de felul acesta, fie din cărți sau din liniile palmei, din zațul de cafea, din zborul păsărilor, din vise, **sunt păcate!**

Îndeosebi din obișnuință se dă pretutindeni „în cărți”. Nu numai oameni simpli, ci și doamne și domni tineri „culți” merg spre seară în odaia afumată a „bătrânilor”, pentru a li se aduce la cunoștință viitorul. La toate acestea, ca și la mișcatul mesei și ciocănitul duhurilor este în joc împărăția întunericului; satan poate în mii de feluri să-i țină pe oameni departe de harul lui Dumnezeu. Întâi spune oamenilor: Doar nu veți fi așa de proști ca să credeți într-un diavol? Apoi, marele șarlatan îi împinge pe aceiași oameni, să ceară răspuns prin ghicitori și bocănitul duhurilor din lumea nevăzută, despre ceea ce Dumnezeu i-a ascuns omului. Deci dacă Dumnezeu nu răspunde, cine va răspunde? Mincinosul de la început! Dumnezeu a dezvăluit în Sfântul lui Cuvânt: persoana, împărăția puternică, intențiile distrugătoare ale lui satan. Biblia vorbește limpede despre tatăl minciunii, despre duhurile lui satanice, despre autoritățile și stăpânitorii întunericului și aflăm, simțim că Cuvântul lui Dumnezeu este adevăr. **Crede-L pe Dumnezeu! Ascultă de Cuvântul Lui, astfel vei fi binecuvântat.** Grăbește-te sub harul salvator al lui Dumnezeu, sub protecția și împăcarea sângelui lui Isus – acolo este pace, acolo este un loc sigur de salvare.

Nr. 47

ESTE DUMNEZEU MARE?

„Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.”

(Isaia 57,15)

„Este Dumnezeuul tău un Dumnezeu mare sau mic?”, a fost întrebarea batjocoritoare a unui învățat necredincios către o fată credincioasă. El a recunoscut mai târziu că răspunsul acestei fete fusese pentru el mai convingător decât toate cărțile care au fost scrise vreodată în apărarea creștinismului. Fetița l-a privit drept în față cu simplitatea liniștită a vârstei ei tinere și a răspuns: „Dumnezeul meu este un Dumnezeu mic și în același timp un Dumnezeu mare.” – „Ce vrei să spui cu aceasta?” – „O,” a spus ea, „El este așa de mare, încât cerul cerurilor nu-L pot cuprinde și totuși este așa de mic, încât locuiește în inima mea.”

Dumnezeul mare, veșnic dorește să Se mute și în inima ta și să locuiască în ea. El, Cel nesfârșit, vrea să facă din inima ta sărmană, murdărită, egoistă, un Templu al Său, El bate la ușa inimii tale. Știi cine este El? Vrei să afli ceva despre măreția Lui? „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui” (Psalmul 19,1). Meditează odată la ceea ce îți voi relata acum:

În fiecare secundă pământul nostru și noi înaintăm cu aceiași 29 de kilometri în cosmos și nu se mai întoarce niciodată în același loc, deoarece și soarele, în jurul căruia călătorește neobosit într-un arc de cerc larg, el însuși se grăbește mai departe, de neoprit în universul nemărginit. Cine este în vârstă de 25 de ani, este mai departe în univers de locul unde s-a născut, cu mai mult de 1000 de milioane de mile. Aceasta este o depărtare pe care nimeni nu și-o poate imagina. Aici începe omul să înțeleagă că creația lui Dumnezeu este incomensurabilă, nesfârșită; aceasta ne-o confirmă minunile din lumea stelelor.

Soarele este 20 de milioane de mile departe de pământ. Cu toate că lumina străbate în fiecare secundă 40 000 de mile, raza soarelui are totuși nevoie de un timp de opt minute și jumătate pentru a ajunge la pământ și la ochiul nostru. Dar există stele care sunt atât de departe, încât lumina lor are nevoie de mulți ani pentru a ajunge la noi. O stea numită Arkturus, este atât de nemăsurat de îndepărtată, încât lumina ei are nevoie de 135 de ani pentru a parcurge acest drum. Despre Arkturus, care în serile lunii martie împodobește cerul vestic cu lumină portocalie, astronomii au socotit că ar trebui să emită de zece mii de ori mai multă lumină decât soarele nostru și că suprafața ei ar fi de zece mii de ori așa de mare ca suprafața soarelui. Suprafața soarelui se ridică la 109 200 de milioane de mile pătrate. (Aria pământului este, rotund, numai $9^{1/4}$ milioane de mile pătrate.) Deci acest colos are în cosmos spațiu pentru sine și spațiu liber pentru rotația lui; dar și celorlalte nenumărate stele și celorlalți sori le este atribuit spațiu destul pentru existența și pentru mișcarea lor. Toate merg în ordine, liniștite și pașnice pe drumul lor și nici măcar un soare nu stă în calea altuia. Ce extindere a universului! Ce Creator, care în atotputernicia și în înțelepciunea Lui aranjează, cârmuiește și guvernează totul atât de minunat!

O, tu omule mic, adoră-L pe Acest Dumnezeu mare și sfânt, care nu pune în fața ochilor tăi numai minunile incompreensibile ale nemărginirii Lui, ci El a făcut lucruri mult mai mari pentru tine – El a dat din dragoste pentru tine, păcătosul nerecunoscător, pe preaiubitul Său Fiu Isus la moarte și la judecată, ca tu să poți găsi viața veșnică și harul lui Dumnezeu.

Renumitul astronom Johannes Kepler (a trăit între 1571-1630), a fost un creștin adevărat, care în zilele prigoanei a purtat supus ocară și pradare pentru Numele lui Isus. Acest bărbat foarte talentat a încheiat marea lucrare a vieții lui, numită „Armonia lumii”, cu următoarea rugăciune:

„Așadar mai rămâne să ridic în sfârșit ochii și mâinile spre cer și să mă rog fierbinte, evlavios și smerit Tatălui luminii. O, Tu, care prin lumina naturii trezești în noi dorul după lumina harului, ca Tu să ne strămuți prin aceasta în lumina slavei, Îți spun mulțumesc, Doamne și Creatorule, că m-ai bucurat prin creația Ta, că am fost încântat de lucrările mâinilor Tale! Iată, aici am încheiat o lucrare a profesiei mele prin atâta putere intelectuală câtă mi-ai dat Tu; eu le-am dezvăluit oamenilor gloria lucrărilor Tale, atât cât a putut mintea mea mărginită să priceapă din nemărginirea Ta. Dacă a fost prezentat de mine, vierme născut și crescut în păcate, ceva care nu este vrednic de Tine, atunci învață-mă ca să-l îmbunătățesc! Dacă am căutat propria-mi cinste la oameni la crearea unei lucrări care a fost destinată onoarei Tale, atunci iartă-mi milostiv și îndurător lucrul acesta; în sfârșit, dă-mi harul ca această lucrare să fie spre gloria Ta și spre mântuirea sufletelor și niciodată să nu dăuneze!”

Dacă una dintre cele mai mari minți care a trăit vreodată în neamul omenesc și-a încheiat cu o asemenea mărturisire munca de o viață întregă – cum se fac de râs oamenii care pretextează că ar fi prea deștepti ca să creadă în Fiul lui Dumnezeu răstignit și înviat și în Cuvântul Său. Tu, om născut din țărână, te-ai născut ieri și mâine vei muri! N-ai cântat tu de multe ori:

„Mai ieri pe caii mândri, drept,
Azi deja-mpușcat în piept,
Mâine în mormântul rece!”?

Da, lucrul acesta este adevărat, dar în moarte și în putrezire nu este sfârșitul omului și nici sfârșitul înțelepciunii și dragostei lui Dumnezeu. Nu, moartea este plata păcatului, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este **viața veșnică** în Hristos Isus.

Dumnezeu guvernează minunat în univers, demnă de adorare este creația Lui; dar minunea minunilor este dragostea lui Dumnezeu care s-a arătat în Isus. El, Cel veșnic, a biruit puterea lui satan suferind și murind pe cruce și a mântuit o lume căzută pradă morții și aceasta a făcut Isus pentru tine! L-ai omagiat pe acest Dumnezeu minunat? El vrea să te mântuiască și pe tine; El vrea să-ți sfărâme lanțurile păcatului, să-ți ia blestemul păcatului, să te facă fericit și să-ți dăruiească viața veșnică. Smerește-te în fața dragostei Dumnezeului atotputernic, care te caută și te iubește!

Nr. 48

DESPRE NAVIGAȚIA AERIANĂ

„Te voi sui pe înălțimile pământului” (Isaia 58,14)

Mitologia greacă povestește despre un bărbat, Daebalos, care avea o înțelepciune miraculoasă. El a fost prizonier împreună cu fiul său, Ikarus, pe insula Creta; atunci a făcut aripi pentru el și pentru fiul său, ca să scape cu fuga. Astfel ar fi început călătoria prin aer, dar fiul a ajuns prea aproape de soare; ceara de la aripi s-a topit, Ikarus s-a prăbușit în mare. Vedem că gândul că omul ar putea străbate aerul ca o pasăre este vechi de multe mii de ani. Dar există într-adevăr îngeri ai lui Dumnezeu care au aripi și zboară, dar oamenii încă n-au reușit cu aripi artificiale. Dar, ce-i drept, au reușit prin descoperirea balonului să se înalțe în regiunile superioare.

Călătoria cu dirijabilul a fost dintotdeauna domeniul preferat al francezilor. Aceștia au folosit cu succes balonul cu aer în timpul asedierii Parisului, pentru a menține capitala încercuită în legătură cu provincia. De atunci au luat parte și alte popoare la competiția pentru îmbunătățirea aerostatului. Părea că se va reuși cu timpul să se fabrice o aeronavă dirijabilă astfel, încât să poată fi folosit în scopuri științifice și militare. Totuși, oricât de departe am ajunge pentru a birui rezistența elementelor – omul rămâne mereu dependent de Dumnezeu, fără de care nu poate face

nimic. Acum șase ani un profesor cutezător a întreprins așa ceva cu aerostatul lui construit pentru aceasta, de la cele mai nordice insule ale Europei să zboare peste Polul Nord, pentru a ateriza pe coasta de nord a Americii de Nord. El credea că succesul lui va fi sigur. I s-a pus chiar un coș cu șampanie în nacela balonului, ca să poată ciocni cu șampanie, el cu însoțitorii lui, când vor zbură peste Polul Nord. Nu s-a mai auzit niciodată nimic despre el! –

În anul 1902, brazilianul Augusto Severo a confecționat la Paris un uriaș balon dirijabil și l-a numit „Pay” (pace). Cu acest balon voia, 400 de metri deasupra pământului, exact deasupra itinerarelor bulevardelor din Paris, să urmeze liniile străzilor, pentru a dovedi în fața ochilor întregii lumi, capacitatea de dirijare a aeronavei lui. Dar încercarea l-a costat viața; el s-a prăbușit cu balonul lui de la înălțime pe pavajul de pe Avenue du Maine. Înainte să moară, Severo s-a lăudat de multe ori: „Sunt așa de sigur de treaba mea, încât imediat după prima încercare voi lua sus cu mine pe soția mea și pe unul dintre băieții mei. Familia mea este obișnuită cu excursiile de felul acesta. În Brazilia am luat de mai multe ori micul dejun la o înălțime de 300 de metri și ne-a priit foarte bine!” Această călătorie în jurul Parisului era după părerea lui Severo numai o joacă de copii; visul inițial al vieții lui a fost mult mai mare. Imediat după călătoria de încercare cu „Pay”, Severo intenționa să construiască o aeronavă uriașă, „Isus”, care trebuia să aibă o lungime de 100 de metri. Cu aceasta voia să călătorească peste ocean, de la Paris la New York. Toată familia lui – Severo avea șapte copii – trebuia să-l însoțească.

Ce să spunem despre sărmanul om care credea că sfântul Nume al Fiului lui Dumnezeu ar fi potrivit pentru un balon. „Dumnezeu este împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.” Să zbori peste ocean cu un aerostat, cu siguranță nu este nimic rău, dacă lucrul acesta se face cu smerenie. Foarte probabil că va reuși. Deja în 7 ianuarie 1785 navigatorul aerian Blanchard a zburat cu bine peste canalul de la Dover cu aerostatul lui. În anul 1902 un căpitan suedez a trecut cu aerostatul peste Marea Baltică, de la Suedia la Finlanda. Acum câteva luni se citea în ziar: „Sâmbătă, 25 aprilie 1903, la ora 4 după-amiază a aterizat la Skjelskoer (Danemarca) un balon al societății germane pentru navigație aeriană, care se înălțase în aceeași zi înainte de prânz, în Berlin. Imediat după coborârea balonului din care au coborât teferi patru ofițeri ai aeronavei, balonul a explodat dintr-un motiv necunoscut și a ars complet. Ofițerii n-au fost răniți și s-au întors imediat la Berlin.” – Acești ofițeri au zburat teferi peste Marea Baltică, apoi explozia balonului a arătat că ei nu și-au datorat ocrotirea vieții siguranței balonului, ci harului lui Dumnezeu. Poți urca sus în văzduh la mai multe mii de metri și totuși să rămâi absolut departe de Dumnezeu oricărui har. Dar cât de fericit devine un om care a înțeles realitatea că noi toți trăim din harul și din îndurarea Dumnezeului veșnic, care Și-a descoperit în Hristos inima de Tată unei lumi pierdute a păcatului!

Navigatorii aeriene francezi vor în acest an să zboare peste vârful Mont Blanc, care este înalt de 4800 de metri. La poalele muntelui, în satul Chamounix, au fost făcute pregătiri extraordinare pentru această probă. Dacă ar reuși, atunci aceasta n-ar schimba nimic în faptul că fiecare pasager în parte al aerostatului, ca și toți ale căror picioare umblă pe pământ, rămân absolut dependenți de îndurarea și de atotputernicia lui Dumnezeu. Oricât de sus ne-am putea înălța deasupra pământului, omul rămâne în fața lui Dumnezeu ceea ce a fost – un vierme din țărână. Ferice de cel care reține aceasta!

Un creștin scump și încercat, care a întreprins multe călătorii mari și primejdioase în slujba misiunii, trebuia să călătorească cu câțiva prieteni de la Berlin la Freienwald a. O. – o călătorie de o oră și jumătate. Ce mirați au fost tovarășii de călătorie când omul care călătorise mult le-a cerut ca înainte de plecare să se roage cu el lui Dumnezeu pentru ocrotire! Tot așa face și un creștin bătrân, care de multe ori își cârmuiește zilele întregi barca cu pânze prin valuri; el nu începe nici o călătorie, nici pe soare, nici pe furtună, fără să-L roage pe Dumnezeu pentru binecuvântare și ocrotire. Ce conștiință adâncă a dependenței de Dumnezeu! Acesta este un lucru plăcut lui Dumnezeu, care-l așează pe omul slab pe locul cuvenit.

Fie că mergem cu balonul, cu trenul sau cu vaporul, fie că stăm liniștiți în casă, omul întotdeauna se grăbește într-o călătorie zburătoare în întâmpinarea veșniciei și cea mai importantă întrebare rămâne pentru oricine: dacă a scăpat de povara vinii lui sau dacă o mai are asupra lui. Căci păcatul neiertat, cu care viața și conștiința unui om sunt împovărate, îl însoțește chiar dacă s-ar înălța în balon mai sus decât Mont Blanc; această povară îl împiedică să se suie vreodată **într-o viață de părtășie cu Dumnezeu.**

N-ai vrea să urci atât de sus, încât să chiui de bucurie la inima Dumnezeului veșnic: Dumnezeu este Tatăl meu!? Numai harul te poate duce acolo. Dumnezeu vrea să te curețe de orice vină prin sângele lui Isus, să-ți elibereze conștiința de orice povară. Atunci poți să spui: **Știu că toată vina mea este iertată! Sunt un copil împăcat al lui Dumnezeu!** Dacă nu, vei rămâne legat de acest pământ ca un navigator de aerostat. Aceștia pot, într-adevăr, să se miște pentru câteva ore în regiuni mai înalte, dar apoi trebuie să se întoarcă pe pământ. Fie că aterizează de bunăvoie pe sol după o călătorie încheiată, fie se prăbușesc dacă nu izbutesc. Graviția puternică a pământului nu le dă drumul. Dar pământul conține și puteri mari care trag în jos sufletul tău nemuritor cu o forță irezistibilă. Oricât de sus ar vrea să se avânte dorințele și planurile tale – viața ta se termină tot în adâncurile prăpastiei, dacă nu vei fi eliberat de lanțurile păcatului, de pofta lumii, de deșertăciune, de egoism. Dumnezeu le-a promis alor Săi: „Te voi sui pe înălțimile pământului!” (Isaia 58,14.) Un om care a fost împăcat cu Dumnezeu prin sângele lui Isus, va fi înălțat deja aici pe pământ la fericita părtășie de viață cu Dumnezeu. Un asemenea om poate să privească de sus oamenii, evenimentele, bunurile de pe pământ, el vede toate lucrurile în lumina veșniciei. Când apoi vine ceasul să dezbrace haina de pelerin a acestui trup supus putrezirii și poate să părăsească pământul, atunci va fi purtat în sus, într-o lume a slavei și a luminii – el pleacă la Domnul!

Inimile tuturor oamenilor tânjesc după o fericire desăvârșită – ascultă, Dumnezeu te cheamă la casa Tatălui acolo sus, la Ierusalimul ceresc. Dar acolo nu te poate duce nici vreun balon cu aer, nici vreo înțelepciune, virtute sau strădanie omenească. Acolo ajungi numai prin credința în sângele Mielului lui Dumnezeu; tu ai nevoie de viața pe care copiii lui Dumnezeu o primesc prin Duhul Sfânt. Numai aceștia savurează deja aici pe pământ privilegiul să trăiască în părtășia lui Dumnezeu și să se suie pe înălțimile pământului.

Nr. 49

CRUDUL ADEVĂR

....pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei care n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți."

(2 Tesaloniceni 2,10-12)

Frumoasa actriță franceză, Anna Quinault (a trăit pe la anul 1720), a fost odinioară admirată și invidiată de doamnele de la curtea franceză pentru risipa și luxul hainelor ei. După o tinerețe imorală s-a măritat cu ducele de Nevers. A murit curând după aceea de o boală respingătoare. Pe patul de moarte a pus să fie îmbrăcată cu hainele colorate pe care le-a purtat cândva pe scenă și pe care le-a păstrat ca pe un lucru sfânt, apoi a părăsit patul, s-a dus la oglindă și a strigat: „Priviți, acum 20 de ani când am purtat prima dată aceste zorzoane eram fericită; acum, când ele sunt înlocuite cu aur veritabil și diamante, sunt o creatură sărmană, distrusă. Viața este o comedie a iadului!” Au fost ultimele ei cuvinte, căci a murit în fața oglinzii, în hainele ei de teatru. Aceași oglindă mai înainte i-a adus la cunoștință acestei sărmane femei de atâtea ori:

frumusețea ei strălucitoare, luxul hainelor, al pietrelor prețioase și al perlelor ei, acum, la sfârșit, i-a spus adevărul despre trecutul, prezentul și viitorul ei.

Trecutul a fost o comedie, o înșelăciune care o ducea în iad; prezentul era o disperare deznădăjduită și viitorul era locul de chin. Cu siguranță este o excepție că un păcătos disperat moare așa de teatral în fața oglinzii – totuși, la mulți, mulți oameni scena finală este exact aceeași ca la această actriță. Ei își văd viața în lumina veșniciei. Plăcerea amăgitoare a lumii a dispărut; ce i-a încântat altădată, a devenit o adunătură fără valoare pe care trebuie s-o lase în urmă. Inima este profund nefericită, deznădăjduită, viața este pierdută, anii prețioși au trecut – totul a fost înșelăciune! Pofta tinereții și a păcatului, admirația oamenilor, lauda frumuseții și strălucirea aurului, totul a fost comedie. Acum, la poarta veșniciei omul vede adevărul – ce groaznic, totul, totul se năruie și inima n-are nici o nădejde – din trecut, prezent și viitor răsună același acord groaznic: **Pierdut!** Iar inima și conștiința confirmă: Da, vai, pierdut! **N-a fost voia lui Dumnezeu** ca viața să se sfârșească așa. – Dumnezeu le-a dat tuturor oamenilor o oglindă care nu minte pe nimeni, care arată adevărata înfățișare în lumina veșniciei atât tinereții înfloritoare, cât și bătrâneții care tremură – este **Cuvântul lui Dumnezeu** – vrei să privești în El?

Se povestește că regina Elisabeta a Angliei (a murit în 1603), s-a enervat odată pe oglinda ei și a dat-o de pământ când aceasta i-a adus la cunoștință câte riduri de bătrânețe și câte trăsături urâte ale trecutului ei pătimăș erau de citit pe fața ei. Tot așa resping mulți oameni enervați adevărul Bibliei, când acesta le arată adevărata lor înfățișare în lumina veșniciei.

Biblia îi numește pe toți oamenii, și pe cei virtuoși și pe cei vicioși: „păcătoși”, „nelegiuiți”, „fără putere”, „pierduți”, „copii ai mâniei”. N-a citit omul, n-a auzit omul niciodată aceasta? O, cu siguranță! Dar n-o aude cu plăcere; mai bine trage cu urechea la cuvintele lingușitoare ale diavolului. El nu poate să suporte adevărul gol; de aceea îl supără cuvintele dumnezeiești care-l condamnă. El le respinge indignat sau râzând batjocoritor, dar el îl declară pe cel care-i aduce acest adevăr, un fanatic religios pe care trebuie să-l compătimentești.

Cunosc un bărbat, părul lui este cărunt, mersul lui este clătinat și mormântul nu-i este departe. Totuși, „mincinosul de la început” îi șoptește la ureche că este așa de bun și de religios, că n-are nevoie de nici un Mântuitor. Doar n-a omorât niciodată pe nimeni, merge cu râvnă la biserică, își cunoaște cartea de rugăciuni aproape pe dinafară și chiar dacă ar fi făcut câteva păcate, atunci Dumnezeu doar n-o să fie așa de nemilostiv încât să-l pedepsească pentru acestea. De fapt, el ar fi unul dintre cei mai buni oameni care au existat vreodată.

Lumea este plină de lingușirile mincinoase ale diavolului. Mii și mii de oameni sunt amăgiți de el. Ei își întorc urechea de la adevăr și sunt surzi față de serioasele avertizări ale lui Dumnezeu. Se grăbesc orbiți spre pierzarea veșnică. Ei n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. De aceea Dumnezeu le-a trimis o putere eficace de rătăcire ca să creadă o minciună, ca să fie osândiți toți care nu cred adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire (vezi 2 Tesaloniceni 2,10-12).

Zadarnic le strigă Dumnezeu: „Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului!” (Isaia 45,22 textual). Dragostea lui Dumnezeu față de lumea ostilă a fost așa de mare, „încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). În Cuvântul Lui și numai acolo, găsești adevărul, prietene, adevărul referitor la starea ta înaintea lui Dumnezeu, ca și adevărul referitor la mântuirea veșnică, desăvârșită, pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru păcătosul pierdut. Prin credința în Isus Hristos, Fiul Său iubit, „prin credința în adevăr” poți găsi pace și iertare. Dar dacă refuzi să primești dragostea adevărului, atunci vei fi predat minciunii pe care o iubești, cu consecința ei groaznică: osânda veșnică! Pentru totdeauna excluși din prezența Domnului, de pe acea scenă a binecuvântării și păcii veșnice, se vor regăsi „mincinosul de la început” și toți ai lui, care au crezut minciuna în ciuda tuturor avertizărilor lui Dumnezeu.

Noi toți avem **numai o viață** de trăit și aceasta decide asupra veșniciei noastre. Diavolul îi înșeală pe oameni nu numai cu pofta carnală, cu fastul hainelor și al bijuteriilor ca pe acea

actriță, nu numai cu case frumoase, cu moșii și cu milioane de aur – el îi înșeală și ca pe acel om bătrân cu presupusa lor evlavie. O viață care este construită pe un asemenea nisip, se prăbușește jalnic când valurile morții se apropie de ea. Noi spunem de atâtea ori când evenimente rele l-au lovit pe un om: este „crudul adevăr”. Adevărul este crud pentru oricine care trăiește în cu totul alte gânduri, concepții și așteptări.

Crudul adevăr pe care trebuie să-l audă așa pe neașteptate, îi spune: Te-ai lăsat înșelat; ce ai așteptat și ai crezut, s-a sfărâmat – acum vezi cum este în realitate. Ce fericire, dacă o afli la timpul potrivit! Este un adevăr crud pentru un negustor dacă bilanțul lui anual îi spune că nu numai că nu are nimic, ci că are datorii. Dar registrele lui îi spun adevărul!

Dacă până acum nu L-ai omagiat pe Fiul lui Dumnezeu, pentru a găsi în rănile lui de moarte iertare și viața veșnică, atunci te rog privește astăzi în oglinda Cuvântului divin – pleacă-te sub crudul adevăr: ești un păcătos vinovat, pierdut! Ca un om care a venit și el la Isus ca un pierdut și a găsit har, te rog, recunoaște în această oglindă imaginea ta, vina ta, petele tale, anii tăi pierduți!

Presupusa virtute și evlavie pe care vrea câte unul să se rezeme sunt numai iluzii; ele au valoare numai pentru acest timp trecător, în care aproape toți oamenii sunt actori unii față de alții; ei joacă rolul celor fericiți sau buni sau onorabili. Smerește-te într-o adevărată întoarcere a inimii în fața adevărului lui Dumnezeu! Numai prin har poți fi ajutat. Apucă-l până nu este prea târziu!

Nr. 50

CITEȘTE AICI UN TRECUT, UN PREZENT ȘI UN VIITOR!

„Dacă vi se zice însă: ‚Întrebați pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc’, răspundeți: ‚Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul lui?’ (Isaia 8,19)

Podișul din Ontario (America de Nord) este domiciliul de vară preferat al multor englezi și americani bogați. Aborigenii arămii ai Americii, indienii, locuiesc acolo încă în număr considerabil. Este același popor din care acum câțiva ani, un grup a fost condus încoace și încolo prin toată Germania de către un întreprinzător. „Indienii vestului sălbatic” au arătat atunci în circ săgețile lor de luptă, dansuri de război și acrobații călare.

Pe veranda spațioasă a unui hotel de munte din acel ținut stăteau împreună mai multe familii la taclale vesele și savurau aerul înviorător de munte. O ceată de indieni care hoinăreau pe acolo a captivat interesul societății. Când după o vreme o indiană a venit în apropierea hotelului, a fost chemată și întrebată dacă nu știe să ghicească! Indianca a șovăit, apoi a spus hotărât: „Da, domnilor, mă întorc imediat!” A venit, a scos o carte veche și a început: „Domnilor, dumneavoastră doriți să vă dezvălui viitorul; de aceea am luat o carte veche de care am nevoie pentru lucrul acesta. Din ea pot să vă aduc la cunoștință viitorul cu o exactitate fără greșală. Dar întâi, ca să fiți convingși de adevărul cuvintelor mele, vă voi spune cu ajutorul acestei cărți cine și ce sunteți astăzi.” Cu aceasta, indianca a deschis cartea veche și a citit: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă bine, nici unul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem și de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.” (Romani 3,10-18). Vedeti,

deci, domnilor, că partea dumneavoastră de acum este gravă și situația dumneavoastră este tristă. În ceea ce privește viitorul, există două părți; una spune: „Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 13,41-42). Cealaltă parte este: „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor.” (Matei 13,43). În încheiere vreau să vă mai spun din această carte, în ce fel puteți să scăpați de acea soartă cumplită și cum puteți primi binecuvântarea minunată despre care v-am citit la urmă.” Cu aceasta, femeia pădurii pe care nimeni n-a îndrăznit s-o întrerupă în seriozitatea ei sfântă, a deschis o altă pagină din cartea ei și a citit: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Când „ghicitoarea” a tăcut, s-a lăsat o liniște adâncă. Cu un salut scurt s-a îndepărtat. Toți aveau impresia că: astăzi ne-a vorbit Dumnezeu. Da, acest copil al pădurii, care provenea dintre păgâni, a auzit Evanghelia scumpă prin harul lui Dumnezeu, de la trimișii Domnului și a primit-o cu toată inima; ea știa mai mult decât toți aceia care din copilărie s-au numit creștini și totuși nu l-au cunoscut pe Hristos. Astfel a putut să le slujească și să le dezvăluie trecutul, prezentul și viitorul. Dar Dumnezeu care a spus: „Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele” (Isaia 55,11), vrea să-ți transmită și ție mesajul Lui prin gura acestei sărmane indiene. **L-ai auzit?** Nu se potrivește schița divină a păcătosului exact cu trecutul și prezentul tău? Care **va fi viitorul tău?** Grăbește-te la Isus, ca să devii neprihănit prin sângele singurului Fiul al lui Dumnezeu și să fii primit în slava veșnică prin harul lui Dumnezeu. În aceeași carte veche din care a ghicit indianca, este scris și pentru tine tot ce trebuie să știi despre trecut, prezent și viitor – nu aștepta alte descoperiri!

Poate îi lasă Dumnezeu pe unii oameni să privească în seriozitatea veșniciei prin evenimente deosebite sau vise zguduitoare; dar experiența ne învață că acolo unde inimile nu se smeresc cu pocăință în fața cuvântului despre dragostea lui Dumnezeu și despre crucea de la Golgota, de cele mai multe ori și cele mai serioase avertizări rămân zadarnice. În G. există un club de domni, care din cauza felului nelegiuit cum se petrec lucrurile acolo este numit în oraș „clubul iadului”. La sărbătoarea anuală a acestei societăți, la care valurile bațjocurii și ale desfrâului se ridică și mai sus ca de obicei, A. B., un bărbat tânăr dintr-o familie distinsă și bogată, care locuia în apropiere de G., a jucat primul rol prin gluma lui spumoasă. Când a ajuns acasă, în sfârșit, în acea noapte și a adormit, a visat că a călărit în sus, pe aleea castanilor, spre casa lui impunătoare. Deodată a fost oprit de un străin care i-a prins hățurile calului. Bărbatul înspăimântător l-a condus pe călăreț cu o forță irezistibilă printr-o prăpastie întunecoasă în iad. Printre spaimele care l-au înconjurat acolo, A. l-a implorat pe conducătorul lui să-l elibereze din acest loc îngrozitor. Acesta a răspuns: „Întoarce-te în casa ta, dar să știi că peste un an ne vom întâlni în această zi, pentru a nu ne mai despărți niciodată.” Tânărul bărbat s-a trezit tremurând și tulburat; el și-a recunoscut cu spaimă păcatul adânc și și-a propus să rupă cu clubul, cu viața lui de până atunci și cu prietenii lui. A început și să citească din Biblie – însă când tovarășii lui au început să-l bațjocorească, n-a îndrăznit să li se opună. Cu măguliri și cu mărturii ipocrite de compasiune au obținut de la el prin momeli taina visului său – după câteva luni era din nou la vechiul lui loc în club și când a venit sărbătoarea anuală, A. ședea ca și cu un an înainte, în mijlocul bațjocoritorilor. Cu groază a auzit cum președintele și-a început discursul: „Astăzi este un an, în această zi.” – Dar nici această amintire serioasă n-a putut să-l determine la părăsirea locului său. Când după miezul nopții a călărit spre casă, și-a găsit sfârșitul pe aleea castanilor, într-un mod inexplicabil. Acolo au fost găsite în dimineața următoare calul lui singur și cadavrul lui; dar unde era sufletul lui nemuritor?

În vechiul oraș egiptean Sais era o statuie de idol acoperită, a cărei perdea n-avea nimeni voie s-o ridice; căci cine ridica vălul pentru a vedea adevărul, pe acela trebuia să-l ucidă adevărul pe care l-a văzut în spatele acestei perdele.

În această legendă este o frântură de adevăr divin; cât timp harul lui Dumnezeu n-a fost arătat, nici un păcătos n-a putut să se apropie de Dumnezeu; el ar fi trebuit, la vederea sfintei majestăți a lui Dumnezeu, să strige ca Isaia: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6,5). Dar Dumnezeu fie lăudat! Dumnezeul despre care este scris: „Tu ești un Dumnezeu care Te ascunzi, Tu, Dumnezeul lui Israel, Mântuitorule!” (Isaia 45,15), S-a revelat în Hristos ca **Dumnezeul oricărui har, care este lumină și dragoste**. El a spus tuturor oamenilor limpede în Cuvântul lui Dumnezeu tot ce trebuie să știe pentru a găsi viața veșnică. Acum trebuie să vină toți pentru a privi dragostea revelată a lui Dumnezeu și s-o omagieze. Perdeaua s-a rupt, pentru păcătosul pierdut există o intrare liberă. Dragostea lui Dumnezeu este dezvăluită în fața ochilor tuturor oamenilor – **dar și sfânta Lui dreptate!**

Cartea infailibilă din care indianca a putut să ghicească, este și în mâna ta. **Ascultă! Citește! Crede!**

Supune-te Cuvântului harului, care-ți arată calea vieții – **Dumnezeu este Acela care-ți vorbește în Biblie!**

Nr. 51

Ierți?

„Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” (Matei 6,15)

La husarii noștri negri, care poartă capul de mort la căciulă, se spunea mai demult: „Să nu dai pardon! – să nu iei pardon!” Pentru un soldat brav este cu siguranță un cuvânt de fală: Mai bine mort decât predat!

„Pardon” înseamnă de fapt „iertare”. În sens spiritual există mulți husari cu cap de mort, oameni care sunt prea mândri ca să ceară iertare și prea duri pentru a oferi iertare. Aceasta trece drept bărbătește, dar la Dumnezeu este foarte reprobabil.

Dintre marii bărbați ai istoriei face parte și amiralul englez Walter Raleigh (născut în 1552), care în tinerețe a luptat victorios împotriva francezilor și spaniolilor. Ca amiral a condus de mai multe ori la victorie flota reginei Elisabeta. El a descoperit o mare parte a coastelor nordice ale Americii de Nord și se numără printre primii eroi ai mării ai reginei Elisabeta. Sub urmașul ei, Iacob I., Raleigh a fost pe nedrept acuzat de complot și condamnat la moarte. Regele n-a îndrăznit să execute pedeapsa; așa că Raleigh a stat 13 ani în Tower, în închisoarea de stat a Angliei – în această serioasă vreme de încercare a învățat să-L cunoască pe Isus. Harul lui Dumnezeu l-a transformat pe bărbatul mândru, ambițios într-un ucenic smerit al lui Isus. Apoi, când mai târziu a fost grațiat și pus în libertate, a fost jignit într-o zi de un bărbat tânăr înfierbântat și provocat la duel. Raleigh a refuzat duelul, pentru că prefera, creștin fiind, să sufere mai bine nedreptate decât să vrea să se răzbune. Încins de mânie și furie, adversarul lui l-a scuipat în față în public. Și ce a făcut cel insultat? Și-a scos batista, a șters locul și a spus liniștit: „Tinere, dacă aș putea să șterg așa de ușor sângele tău de pe conștiința mea ca această rușine de pe obrazul meu, adevărat îți spun, că nu ți-aș fi refuzat duelul!” Această blândețe l-a biruit pe tânărul pătimăș; el a căzut în genunchi și a cerut iertare. – O asemenea blândețe nu există în firea noastră; ea se învață numai de la Acela care a putut să mărturisească: „Eu sunt blând și smerit cu inima” – **Îl cunoști?**

Fiul lui Dumnezeu, căruia îi slujesc nenumăratele oști de îngeri ai lui Dumnezeu, S-a lăsat scuipat și bătut cu pumnii. Da, El a suferit și a murit din dragoste pentru aceiași păcătoși care L-au scuipat; El S-a rugat pentru aceia care L-au pironit pe cruce. Ai auzit din tinerețe că Isus a mers la moarte de cruce și pentru păcatele tale. N-au fost indiferența și răceala inimii, cu care tu te-ai împotrivit timp de atâția ani Fiului lui Dumnezeu, tot așa de jignitoare pentru El ca scuiparea de către mercenari în ziua răstignirii? Tu L-ai insultat cu păcatele tale pe Dumnezeul sfânt. Caută har și iertare la Isus – dar ascultă, El Se apleacă numai spre cei cu inimile smerite și zdrobite. Tu nu vei ajunge niciodată la pace, harul lui Dumnezeu nu va deveni niciodată partea ta, dacă nu le vei ierta din inimă tuturor oamenilor nedreptatea, răul, amărăciunea pe care ți-au pricinuit-o – după părerea ta. **Dumnezeu spune deslușit și limpede că El nu are iertare pentru cei de neîmpăcat.** Du-te la școala lui Dumnezeu și învață ce înseamnă „a ierta”! Când Dumnezeu le iartă păcatele celor care Îl omagiază pe Isus cu pocăință și credință, atunci spune: „Nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor”. (Evrei 10,17). Dumnezeu aruncă în marea îndurării vina păcătosului care imploră har cu credință și pocăință. Ce s-a aruncat în mare, nu se mai poate vedea – a dispărut complet, a fost inundat; valurile harului trec peste munții de păcat. **Aceasta este iertare desăvârșită!** Un om care ajunge sub stropirea sângelui lui Isus, primește această iertare veșnic valabilă, o spălare completă – el va fi „**mai alb decât zăpada**”! (Psalmul 51,9[7] textual). Dacă ți-ai putea vedea viața cu toată vina ei, ai înțelege că nu te poate salva decât o asemenea iertare desăvârșită. Tânjești după ea? Ai pe conștiința ta vină de care ai vrea să fi eliberat deplin și pentru totdeauna? Numai atunci poți să primești această iertare, când tu însuși vei ierta.

Neîmpăcarea, amărăciunea, răzburarea la care nu vrem să cedăm sunt piedici absolute care închid accesul la har. Dacă tu cauți har la Dumnezeu, nu trebuie să fii întrebat numai dacă vezi starea ta pierdută și munții păcatului tău, ci și: dacă ai iertat și dacă vrei să ierți cu adevărat.

Evangelistul Moody povestește: „Acum câțeva vreme a venit un domn la mine cu rugămintea să vorbesc cu soția lui despre starea sufletului ei. Această femeie părea atât de îngrijorată pentru mântuirea sufletului ei, ca oricine cu care am vorbit și credeam că nu va dura mult ca s-o conduc la lumină; dar părea că cu cât vorbeam mai mult cu ea, întunericul ei devenea tot mai mare. Am venit în ziua următoare iar la ea și am găsit-o într-o încurcătură și mai mare. Mi-am spus că aici trebuie să fie o piedică în cale, pe care încă n-ai descoperit-o. În decursul conversației a spus: „Cunosc o femeie pe care n-am s-o iert niciodată.” – „Aha”, am spus, „deci aici este dificultatea la dumneavoastră! Dumnezeu spune că nu vă va ierta, dacă dumneavoastră nu-i iertați pe alții. Dacă n-o veți ierta pe această femeie, Dumnezeu nu vă va ierta niciodată.” Ea a spus: „Vreți să spuneți cu aceasta că mie nu mi se va ierta până n-o voi fi iertat eu pe ea?” – „Nu, nu eu – Domnul o spune; și aceasta este o autoritate mult mai bună decât mine.” La aceasta a răspuns: „Atunci nu mi se va ierta niciodată.” Câțiva ani mai târziu am auzit că femeia se afla într-o casă de nebuni. Nu mă îndoiesc că spiritul ei de neîmpăcare a împins-o la nebunie.”

De câte ori nu auzim despre oameni care ani în șir nu vorbesc cu o rudă, cu un prieten de demult, se feresc din calea lui – ei spun că n-ar putea uita ce le-a făcut acela, dar în realitate îl urăsc; ei se supără când îl văd, ba chiar numai când îi aud numele. Despre un astfel de bărbat am citit că pe patul de moarte l-a asigurat de iertare pe cel care l-a supărat, cu promisiunea: „Dar ține minte, dacă mă însănătoșesc iar, atunci începe vrajba din nou!” Aici mulți oameni pot recunoaște că se spune: „Vreau să iert, dar să uit nu pot.” Tot așa există mulți oameni care iartă cu buzele, dar inima lor nu iartă. Cu asemenea oameni nu ajungi la pace; ei scot din adânc, ca și cu un fir nesfârșit de undiță, discuții de mult uitate, pentru a împropăta din nou amărăciunile pe care unul sau altul le-ar fi spus atunci împotriva lor sau a altora. Au spus, într-adevăr, că le-ar fi iertat, dar a fost o ipocrizie; ei le-au acumulat, iar diavolul le folosește pentru a scoate la iveală mereu amărăciuni noi, toane, proastă dispoziție, gânduri neîncrezătoare și vorbe rele. Aceasta se poate observa în mod deosebit printre astfel de soți, care niciodată nu ajung cu adevărat în rânduială

între ei în fața lui Dumnezeu. Un asemenea bărbat morocănos îi pune mereu în față credincioasei lui soții, mărunțișuri pe care ea i le-a mărturisit de mulți ani.

Este rușinos să aducem din trecut lucruri despre care am spus înaintea lui Dumnezeu că le-am iertat.

Permite să fii întrebat: ești în pace cu toți oamenii? Nu este nimeni printre rudele, cunoștințele, tovarășii tăi de muncă, împotriva căruia porți în inimă ranchiună amară? Ai iertat într-adevăr tot ce ți s-a făcut pe nedrept? Ai căutat într-adevăr împăcarea, atât cât ține de tine? Vor fi în veșnicie mulți oameni care au fost chemați de har și care au și înțeles dragostea căutătoare a lui Dumnezeu. Dar pentru că n-au vrut să ierte și să se smerească înaintea celor care i-au urât, de aceea n-au putut să îmbrățișeze picioarele Domnului – ranchiuna le-a fost mai dragă decât Mântuitorul căutător; pe aceea au păstrat-o, iar Acestuia I-au întors spatele.

Nr. 52

CINE TREBUIE SĂ FACĂ PRIMUL PAS?

„Lasă-ți darul acolo înaintea altarului și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău; apoi vino de adu-ți darul. Caută de te împacă degrabă cu pârâșul tău, câtă vreme ești cu el pe drum.” (Matei 5,24-25)

Cuvintele „câtă vreme ești cu el pe drum” cuprind o perioadă de timp care trece repede. „Nu”, a spus violent un tânăr constructor de mașini, „eu nu pot să fac primul pas. Fratele meu îmi datorează bani și acum stă în mizerie și eu să-l rog să se împace cu mine; aceasta ar fi o lume anapoda, este împotriva onoarei mele; nu-mi mai veniți cu așa ceva! Îi voi dăruia trei mărci, dacă trebuie, dar nu mai mult; nu mă încerc cu un escroc!” Maistrul, care vorbise deja mult și insistent cu tânărul, s-a ridicat întristat. „Amintiți-vă de mine”, a spus el serios; „Veți mai regreta această zi. Sărmanul dumneavoastră frate este bolnav și se rușinează de dumneavoastră; i s-ar ușura mult nenorocirea dacă l-ați ierta!” Dar acela a rămas la refuzul lui. După o vreme a primit vestea despre moartea fratelui său. Când a citit scurta scrisoare a pălit. Nu se mai dusesse acolo din acea zi când a primit reproșurile nedrepte, cum credea el; de fapt, își propusese că dacă-i merge mai rău fratelui, să-l viziteze totuși odată – dar acum era prea târziu!

Mulți oameni sunt așa de împietriți, încât nu-și mai simt păcatul neîmpăcării. Ei și-au redus la tăcere conștiința de prea multe ori. Înverșunarea le-a devenit idol, căruia îi jertfesc cele mai prețioase bunuri: binecuvântarea părinților, pacea casei. Da, mulți oameni îi jertfesc pâinea zilnică. Ei renunță la postul lor bun din vanitate, pentru a se răzbuna într-un fel oarecare pe acela pe care sunt mânioși. Dar Dumnezeu spune să nu se apropie nimeni de El în starea aceasta. **Du-te întâi și împacă-te cu fratele tău!** Nu întreba cine este de vină; **du-te!** Nu poți să te rogi cu adevărat într-o stare neîmpăcată. Dacă lucrul acesta este serios chiar și la fiii veacului acestuia, cu atât mai mult la credincioși, care mărturisesc că stau sub har ca niște copii ai lui Dumnezeu, împăcați și preaiubiți! Lor li se poruncește: „Să n-apună soarele peste mânia voastră!” (Efeseni 4,26). Cum să se ducă la culcare un copil al lui Dumnezeu, fără să caute cu smerenie, din inimă, pacea cu aceia cu care s-a certat? Câtă suferință și rușine pentru Numele Domnului s-ar cruța, dacă toți credincioșii ar lua în seamă mai serios Cuvântul lui Dumnezeu: „Urmăriți pacea cu toți!” (Evrei 12,14). În inima unui credincios poate, ce-i drept, să aibă loc o scurtă înfrângere de către patima înnăscută a caracterului firesc – dar unde întunericul domină zile și săptămâni lumina, credinciosul este într-o stare primejdioasă, rea. Lumina dragostei lui Dumnezeu trebuie să ajungă la biruință acolo unde Isus guvernează cu adevărat. Dacă ura și amărăciunea biruiesc, atunci putem să ne îndoim pe drept, dacă Isus a devenit propriu-zis Stăpân într-o asemenea viață.

John Wesley, binecuvântatul predicator englez (născut la 17 iunie 1703), avea un slujitor numit John, care venise la credință prin el și era supus stăpânului său din toată inima și-l însoțea în multe din călătoriile. Cu toate acestea nu reușea întotdeauna să-și înfrâneze încăpățânarea firească.

Atunci Wesley i-a poruncit odată să ducă imediat o scrisoare urgentă la adresa ei. Dar slujitorul a răspuns că vrea întâi să meargă la adunare și să-l audă predicând, scrisoarea putea la fel de bine să aștepte până a doua zi. Wesley a repetat porunca și când acela a refuzat îndărătnic, i-a spus: „Dacă vrei să fii slujitorul meu, trebuie în primul rând să mă asculți, chiar cu riscul să ajungi prea târziu la adunare și să pierzi predica. Știi că Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Ascultarea face mai mult decât jertfele” și ți-am explicat că această scrisoare este urgentă.” Dar slujitorul a rămas la refuzul lui. „Ei bine”, i-a spus Wesley foarte serios, „dacă nu vrei să te îngrijești de scrisoare, atunci nu poți fi mai departe slujitorul meu, așa că suntem oameni despărțiți. M-ai înțeles?” – „Da, domnule, dar eu totuși cred că scrisoarea are timp până mâine.” Într-adevăr, a rămas acolo la adunare și pentru că stăpânul lui nu i s-a mai adresat, a păstrat o tăcere morocănoasă.

În dimineața următoare, pe când mut și cu o înfățișare îndărătnică împingea spre Wesley micul dejun, acesta i-a spus: „Ai meditat la ce ți-am spus ieri și că acum trebuie să ne despărțim?” – „Da, domnule,” – „Și într-adevăr trebuie să ne despărțim după atâția ani?” – „Cum binevoiești, domnule.” – „Nu vrei să-mi ceri iertare?” – „Nu, domnule.” – „Ei bine, John”, a spus Wesley în timp ce se ridica și pășea spre el cu mâna întinsă, „atunci îți cer eu iertare că ieri în râvna mea de a ști scrisoarea dusă la timp, poate am vorbit prea repede și prea aspru.” Atunci slujitorul a izbucnit în lacrimi, încăpățânarea lui a fost frântă și în timp ce apuca mâna stăpânului său bun, o acoperea cu sărutări.

Mulți creștini au aici de învățat de la scumpul Wesley - **poate vorbește această istorioară câte unuia direct despre obligațiile de caritate care stau astăzi în fața lui.**

Nu amâna! Diavolul folosește fiecare oră cu care amâni împăcarea, pentru a sădi în inima ta noi motive pentru care să nu pronunți cuvântul împăcării. Și totuși, un credincios trebuie să meargă permanent pe drumul cel mai de jos – n-a mers și Isus pe drumul cel mai de jos? Cum am putea călca pe urmele Împăciuitorului, cu inima neîmpăcată?

Isus S-a smerit în dragostea Lui de nespus până la moarte de cruce – și tu nu vrei să te smerești nici măcar pentru a căuta împăcare cu cel despre care crezi că te-a ofensat?

Un bărbat tânăr care se dădea drept creștin, a avut nefericirea ca din tinerețe, în toate locurile de muncă în care a ajuns să i se facă nedreptate. Peste tot și-a părăsit după scurt timp locul pentru că a fost judecat nedrept sau tratat prea dur. Atunci Dumnezeu l-a condus într-un post unde nu avea numai un stăpân credincios și iubitor, ci și o slujbă ușoară care corespundea capacităților sale. Dar iată, curând n-a mers nici acolo. Cu copiii lumii a ajuns în vrajbă dură, dintre copiii lui Dumnezeu s-a retras pentru că nu-l cinsteau suficient. Un creștin vârstnic care l-a vizitat, l-a lăsat să-i povestească toată istoria vieții lui și i-a arătat apoi, cum în mândria lui, în încăpățânarea lui, în caracterul lui de neîmpăcare stătea motivul din cauza căruia viața lui a trebuit să rămână întunecoasă, fără pace și fără binecuvântare. Domnul l-a pus în fața întrebării: dacă vrea, în sfârșit, să se smerească înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor și vrea să-și recunoască multele lui păcate, vorbe grele, izbucnirile de mânie și caracterul de neîmpăcare. **Poate stai și tu în fața aceleiași probleme!**

Este o înșelăciune, ba chiar o ipocrizie înaintea lui Dumnezeu, dacă cineva îi mărturisește Dumnezeului nevăzut păcatul poftelor lui de ceartă, violența sau ranchiuna, dar nu vrea să se smerească înaintea oamenilor.

De îndată ce cu inimi smerite se caută pacea, în pronunțare deschisă, cordială, se constată în multe cazuri că presupusa jignire n-a fost deloc cu o asemenea intenție. Satan i-a prezentat celui

sensibil problema în lumina lui și a umplut inima cu amărăciune. Căci satan întotdeauna a urmărit „distrugerea” (Ioan 10.10), în mod deosebit printre oile turmei lui Isus.

Tu, cel care porți în inimă amărăciune și ranchiună, privește în rănile de moarte ale Fiului lui Dumnezeu!

O, ce dar de negrăit al lui Dumnezeu este că El L-a trimis pe Isus, **Împăciuitorul!** Dumnezeu nu numai că a făcut primul pas ca să se poată ajunge la o împăcare între tine și Dumnezeu – nu, Dumnezeu a făcut totul! Tu ai fost cu inima ta oarbă departe de a-L căuta pe Dumnezeu. Orice credincios va mărturisi:

De n-ai fi mers întâi Tu după mine,
Eu sigur nu Te-aș fi căutat pe Tine.
Dar m-ai căutat, m-ai luat plin de-ndurare
În brațele iubirii Tale.

Aceasta este fericita evanghelie care trebuie mărturisită unei lumi păcătoase pierdute: „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și ca și când Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5,19-20).

Oricine ai fi, oricât de des ai fost dur și de neîmpăcat, o, păcătos vinovat, ești chemat să fii împăcat cu Dumnezeu; vei găsi har veșnic, desăvârșit. Isus vrea să te împace cu Dumnezeu. **Lasă-te să fii împăcat!** Lasă-te găsit și biruit! Lasă-ți inima să ți se topească de dragostea lui Dumnezeu!

Ei bine, tu cel care cauți har ca un vinovat – încetează de a-i învinovăți pe alții, smerește-te! Tu, cel care cauți împăcare la Dumnezeu – împacă-te cu oamenii! Tu, cel care dorești iertare – iartă!

Nr. 53

SINGUR CU DUMNEZEU

„Eu voi asculta ce zice Dumnezeu, Domnul.” (Psalmul 85.8)

Discuțiile între patru ochi nu sunt întotdeauna plăcute. Există fii care doresc să se sustragă clipei când tatăl lor va spune: „Fiule, vino la mine, vreau să vorbesc numai cu tine.” Așa fuge și omul care trăiește în lume, de orele solitare când Dumnezeu vrea să vorbească cu el. Omul firesc dorește mult mai mult „ca întotdeauna să fie ceva”, ca el să aibă motive de scuză pentru care nu găsește timp să asculte ceea ce are Dumnezeu să-i spună.

Este har când Dumnezeu îl conduce pe un om în liniște; El folosește în mod obișnuit pentru aceasta patul de boală. Se poate spune aproape despre toți bolnavii: Dumnezeu i-a chemat la vorbitor, pentru că vrea să vorbească cu ei între patru ochi. Dar Dumnezeu mai are și alte feluri de vorbitoare pentru a vorbi cu oamenii. Pentru câte unii a fost deja închisoarea, pentru alții a fost arestul – unde Dumnezeu i-a vizitat pentru a fi singur cu ei. Câte unuia Dumnezeu i-a vorbit printr-un accident de tren și altora prin furtună pe vapoare naufragiate.

De curând am auzit despre un bărbat care a avut parte de următoarele într-o călătorie în America de Nord. Trenul s-a oprit noaptea dintr-odată. De fapt, mecanicul a văzut în fața locomotivei, în întunericul încețoșat, o statură așa de enormă și de înspăimântătoare, dansând cu brațele sau aripile larg deschise, încât n-a îndrăznit să meargă mai departe. Când a cercetat

chestiunea, a găsit două probleme: în primul rând, că în farul locomotivei fâlfâia o insectă a cărei umbră prin oglinda și sticla șlefuită a lanternei dădea naștere în aerul cețos la figura înspăimântătoare care dansa – în al doilea rând, că trenul s-a oprit foarte aproape de un pod peste un râu adânc care curgea în vale și că podul era desfăcut, așa că trenul s-ar fi prăbușit cu toți pasagerii în adânc, dacă acea apariție nu l-ar fi motivat pe mecanic să oprească.

Minunata ocrotire a acestui tren este cunoscută deja de mai multă vreme; dar am aflat abia de scurt timp că un om s-a întors la Domnul prin acest eveniment. Deci după ce pasagerii au coborât pentru a întreba de motivul opririi neașteptate, acest bărbat a privit în prăpastia în care s-ar fi sfârșit viața lui dacă Dumnezeu n-ar fi dăruit această minunată salvare. El a înțeles întrebarea pe care Dumnezeu i-o adresa: unde te-ai fi dus dacă viața ta pământească s-ar fi sfârșit acum în acest adânc întunecos? Atunci Dumnezeu a avut audiență pentru el; Dumnezeu a vorbit cu el despre păcatul lui, despre seriozitatea veșniciei și despre judecată, dar și despre har, mântuire și viața veșnică.

Medicii specialiști au o cameră obscură. Acolo lumina obișnuită a zilei este închisă; în loc de aceasta, prin intermediul unei oglinzi cu lumină electrică se luminează în fundul gâtului, al urechii, al ochiului, pentru a recunoaște leziunea ascunsă, ca să fie vindecată. Abia atunci află bolnavul unde este cauza pentru care suferă. Medicul spune atunci ce trebuie făcut. Tot așa Își conduce și Dumnezeu adesea pacienții în camera Lui obscură, pentru a lumina cu lumina veșniciei leziunea ascunsă, ca să fie vindecată.

Cuvântul lui Dumnezeu este această lumină; raza lui este la majoritatea oamenilor fără efect, atâta timp cât rămân sub influența lucrurilor și conversațiilor zilnice, trecătoare. Lumina veșniciei Cuvântului lui Dumnezeu nu poate acționa; ei nu recunosc boala, primejdia iminentă pentru sufletul lor; pentru că își văd starea într-o lumină falsă, cred că nu este așa de gravă. Satan îi determină pe oameni să evite orele liniștite și influența luminii Cuvântului lui Dumnezeu, în timp ce îi minte în față că Dumnezeu ar fi un om aspru de care trebuie să se teamă.

O, să nu crezi că Dumnezeu vrea să vorbească cu tine la mânie, pentru a te mustra! Cu această înșelăciune satan îi ține pe mulți oameni departe de Dumnezeul oricărui har, care într-adevăr urăște păcatul, dar pe păcătos îl iubește și-l caută. Dumnezeu vrea să vorbească cu har și cu dragoste cu păcătosul. Din seriosul Cuvânt al lui Dumnezeu să se reverse un râu de har în sărmana ta viață. Vrei?

Atunci vino întâi cu vina ta la picioarele lui Isus și ai încredere că aici nu-L vei găsi pe Judecător, ci pe Salvator. Crede în sângele de la Golgota, prin care păcătoșii vinovați găsesc împăcare. Vei recunoaște dragostea lui Dumnezeu și-L vei admira pe Acela care poate să iubească păcătoși atât de nerecunoscători, de întinați. Dumnezeu va vorbi cu tine **în har!** Cine a învățat să-L cunoască astfel pe Isus, Domnul slavei, pentru acela va fi prețios să fie singur cu Dumnezeul lui, să poată fi în relații cu El, să învețe să cunoască Persoana Lui slăvită, inima Lui minunată, dragostea Lui incomensurabilă. Un asemenea om înțelege strofa:

Ah, ce târziu Te-am recunoscut,
Frumusețe prealăudată,
Și nu mai curând al meu Te-am făcut,
Tu, comoară, odihnă-adevărată!
Îmi pare rău și sunt mâhnit,
C-așa de târziu Te-am iubit.

Dar tu nu numai trebuie să înveți să-L cunoști pe Isus, Salvatorul și Împăciuitorul, care te iubește nespun, Păstorul devotat care-Și poartă oițele slabe – tu trebuie să înveți să-L cunoști pe Dumnezeu ca Tată al tău, cu care ai voie să vorbești, așa cum trebuie un copil adevărat să vorbească cu Tatăl lui, care poate să-I spună tot și să-I ceară tot. Atunci vei învăța să înțelegi din Biblie glasul lui Dumnezeu Tatăl, iar Duhul Sfânt va mărturisi duhului tău, că ești copilul și moștenitorul lui Dumnezeu.

Imaginează-ți un tată bogat și puternic, care l-a luat pe tânărul său fiu pe genunchi. Imaginează-ți că ai fi tu acest copil fericit, care poate să-i spună tatălui său totul. Lasă să se reverse din inima ta laudă și mulțumire pentru multa binecuvântare, bunătate și bucurie cu care Tatăl ți-a împodobit zilele. Mulțumește-I dacă dă succes muncii tale, dacă lasă să-ți reușească ce ai întreprins rugându-te; dacă primești în scrisori sau în întâlnirea cu oamenii dovezi de dragoste, prin care Dumnezeu vrea să te bucure. Laudă-l dacă-ți împrăștie îngrijorările și înlătură norii amenințatori, dacă îți ascultă mijlocirile și-i binecuvântează pe aceia care sunt scumpi inimii tale. Mulțumește-I pentru orice încercare, cu încrederea sigură că ea îți va aduce numai binecuvântare. Ai pe cineva pe inimă, pentru care ai vrea să te rogi? Spune-I numele tuturor rudelor, prietenilor tăi și spune-I ce ți-ar plăcea să facă pentru fiecare în parte. Cere mult! Vorbește cu El despre săracii pe care ți-ar plăcea să-i sprijini, despre bolnavii a căror suferință îți merge la inimă. Enumeră-I lista lungă a dorințelor și nevoilor tale.

Spune-I foarte simplu ce mândru, ce sensibil, ce leneș ești; roagă-L să vină să te ajute în toată slăbiciunea ta. Nu ezita să-L rogi pentru binecuvântări atât pentru trupul, cât și pentru sufletul tău. De-ai știi cât de mult ar vrea să-ți facă bine! Ai tot felul de planuri care te preocupă? Spune-I-le! Ai vrea mult să faci bucurie părinților tăi, familiei tale, aceluia de care ești dependent? Ce ți-ar plăcea să faci pentru ei?

Adu-I și toate intervențiile greșite; El îți va arăta cauza lor. Ai suferințe, necazuri? Cine ți-a făcut rău? Spune-I tot și apoi vei putea adăuga că vrei să ierți, să uiți. Ți-e frică de ceva? Se manifestă în inima ta vreo teamă care poate este cu totul nefondată, dar care totuși te chinuiește? Încredințează-te deplin grijii Lui: El este aici, El vede tot, El nu te va părăsi.

Vrei să vorbești cu El despre ispitele tale? Vrei să scapi de ele? Vrei să abandonezi acel gând care te conduce la păcat – să nu termini de citit această carte care-ți încinge puterea imaginației? Vrei să renunți la prietenia cu acele persoane care nu-L iubesc pe Isus și a căror purtare dăunează sufletului tău? Copil al lui Dumnezeu, du-te apoi cu curaj proaspăt la munca ta – fii liniștit, smerit și vino curând iar să-I spui Tatălui totul.

Învață puțin de aici cum Dumnezeu veșnic se pleacă spre cei **care cunosc privilegiile copiilor lui Dumnezeu**. Stăruința lor mișcă inima și mâna Dumnezeului veșnic și puterile lumii nevăzute. Viața lor va fi o carte a minunilor încercate ale lui Dumnezeu.

Să devină și viața ta așa ceva? Atunci nu-L mai evita pe Dumnezeu și Cuvântul Său!